

20th March 1954]

then we shall decide the matter. I want to know what the Hon. the Leader of the House wants to say on this matter. Before that, let me hear the hon. the Leader of the Opposition."

SRI P. RAMAMURTHI :—" நான் சபாநாயகர் அவர்களை சந்தித்துப் பேசுகிறேன்."

MR. SPEAKER :—" Then, discussion on the Public Health Demand will now be resumed."

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1954-55—cont.

(1) DEMAND XVII—PUBLIC HEALTH—cont.

* SRI K. VINAYAKAM :—" Mr. Speaker, Sir, yesterday I was narrating a very interesting anecdote about a hospital without a doctor that had had the privilege of having been opened by the Hon. the Minister for Health. I had occasion to peruse the records that were in my possession. That dispensary was named after the late Dr. C. Vijayaraghavachariar. Then, who were the personages that took part in that celebration? The Hon. Sri Bhaktavatsalam, Minister for Agriculture, the hon. Member Sri V. K. Ramaswami Mudaliar and other Congress personages of the district also took part in the function. But yet the hospital never worked from the next day of its opening. If this should be the indication of the shape of things to come in the future, I shudder to think what will be our future in this State? I only plead that the Government should examine this question properly and immediately post a doctor to be in charge of this hospital.

" There is another rural dispensary in Mahabalipuram which had the privilege of having an Amazon as the doctor. She was in charge of the hospital."

SRIMATHI DR. T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN :—" On a point of order, Sir. Are personal references to the physical capacity of a person, as an Amazon, necessary when referring to a doctor? "

* SRI K. VINAYAKAM :—" Sir, I meant it as a compliment and I never meant any derogation to the doctor in charge of the hospital. She was in such a good physical condition that she was discharging her duties to the entire satisfaction of the constituents of that place. But how long did she stay in that hospital? Because she could not get good company in the surroundings, she left her house there and left the hospital to its fate. I have mentioned only two instances where there are dispensaries in my district without doctors, but there are many such dispensaries in the entire district. The Government should take proper care to see that they are equipped with enough staff.

[Sri K. Vinayakam]

[20th March 1954]

“ Recently, cholera broke out in those parts and took a heavy toll of lives. If the dispensaries had been working properly with enough staff, this heavy toll of lives could have been avoided with the help of medical men.

“ Chingleput has the privilege of enjoying a very good leprosy sanatorium. But the bed-strength is so limited that it is not possible to entertain all the patients that come there for admission. Still, there is a general impression that has been gaining ground in our country that the Chingleput hospital could house all the patients that come there with the result that there is an influx of lepers into the town of Chingleput and when they learn that they will not be entertained as in-patients, what happens? They are reluctant to go back to their places of birth with the result that they throng the town of Chingleput and every third man—I do not mean any offence—is a leper in that town. The entire town has become almost a leper colony because they are not in a position to get back to their homes. They try to eke out their livelihood by the method of least resistance, by begging and by depending upon the humanitarian instinct of the people of the town. I want that the Government should allot more money for this purpose and at least maintain them inside the hospital without disappointing them in this way.

“ There is a Tuberculosis Sanatorium in Tambaram which is of immense help to those affected by this fell disease. But here also due to limited bed-strength, patients are not entertained as in-patients, and when the disease takes a grim grip of the patient and grows in its strength, it eats away the patients and very often the patients die without even seeing the portals of the sanatorium. On the top of it, in the case of those tuberculosis patients who register themselves for future consideration, they very often die and the registration card reaches them in their tombs after their death and the relatives of these victims are tempted to send it back to the places where they are nurtured, care of Postmaster, Heaven or Hell, as the case may be. (Laughter.) That is the condition of the tuberculosis patients. The reason why I am quoting all these instances in such an aggressive manner is to impress upon the Ministry and the Cabinet that they should at least provide enough beds to house these patients who have almost lost their hope of living in this world.

“ The Hon. Minister was kind enough to say that the Government were concentrating more upon rural water-supply schemes and drainage schemes. For the town of Chingleput, the municipality has got a very good water-supply scheme but it is not in a position to augment the present supply due to paucity of funds. Water is available there in large quantity. Good potable water, the best water that is available in the entire State, is found in Chingleput town. The Municipality of Chingleput has been approaching the Government of Madras for more grants. I request the Government to bear in mind their request and do the needful.

20th March 1954] [Sri K. Vinayakam]

“ The Chingleput District Headquarters Hospital is housed in a very small building. On the one side, we have got the railway line and on the other side, we have got the great southern trunk road, which do not permit any scope for improvement of this hospital. There was a suggestion from the District Hospital Advisory Committee that the hospital should be shifted to a more spacious building and that improvements should be effected. I had occasion to inspect that hospital. I found nurses complaining to me that even cakes of soap, towels and nail-brushes were not available in large quantities. There is no bath-room inside the hospital with the result that, I am afraid, the patients are put to a lot of inconvenience. I request the Hon. the Minister for Health to bear in mind all these suggestions of mine so that the condition of public health in the State may be improved. 11-20 a.m.

“ Lastly, I wish to refer to one very important matter and I will finish my speech. I was surprised to read in the papers that the Government are contemplating to open two wards in the General Hospital, one to be under the charge of the Dean of the Hospital and which will be a medical ward and the other ward to be under the charge of the Director of Medical Services and which will be a surgical ward. Why should the Government divert the attention of these two officers from their administrative work? The tendency should be to ask these officers to concentrate more and more on the administrative side and to prevent them from having private practice and even lecturing work. Why should the Government place these two wards under these administrative officers? By so doing, the Government are only diverting their attention from the administrative side and will be making them do a work which they are not expected to do. To put it a bit funnily, we cannot draw a line between *demi-mondes* and others who are known as ‘licensed prostitutes’ in Paris. One section of them are being touted whereas the other section of them are going about soliciting their paramours in the streets of Paris. One is supposed to be on a higher level and the other is supposed to be on a lower level. That is all. I am referring to this only to stress that the Dean of the Hospital or the Director of Medical Services should not be allowed to be in charge of these wards by calling them a ‘Consulting Physician’ or ‘Consulting Surgeon’. If they are put in charge of these wards, they will devote more and more time and attention to these wards and less and less time and attention to the administrative side which is their normal work. To put it more crisply, will the Government allow the Chief Justice of the Madras High Court to practise privately and have his chambers in the Armenian street? No, I don’t think he will be allowed to do that. So, the officers who are meant for administrative work should not be tempted to practise privately. If they are tempted to practise privately, what will be the natural corollary? Costly medicines that are placed at the disposal of these big officers will only be diverted for the use of rich men and not to poor patients.

“ The Hon. Minister may perhaps like to know a very interesting information that I am now going to give. In the Madurai

[Sri K. Vinayakam]

[20th March 1954]

hospital, 5,000 ampules of a certain medicine are lying idle in the stores. One Doctor who had a fad for that medicine ordered large quantities of that medicine to be purchased and stocked in the stores. He was transferred. His successor, however, did not have so much faith in that medicine and he never used that medicine. He ordered for some other medicine which was also stocked in large quantities. In this manner a lot of public money is wasted in this kind of frivolous expenditure. I know definitely that in the Madurai hospital, 5,000 ampules of this medicine are still lying idle in the stores as the doctor who is now in charge of that hospital has condemned that medicine. I, therefore, suggest that the Government may issue necessary instructions to the authorities to purchase these medicines periodically and not in bulk like this so that a lot of public money may be saved.

“Recently, the Dean of the Medical College who was about to retire has been re-appointed. I am at a loss to know why a decrepit, old gentleman should be re-entertained in service when there are very good disciplinarians and capable men among the younger sections of the staff and when their services are available to the Government. Surely, the Government cannot plead that it is impossible to get capable officers to man this post. I think this officer should have retired three days back and he has been re-appointed. This is against the interests of the State and I am very sorry about it. I believe the Cabinet has not yet taken a final decision in the matter and that it is not a *fait accompli*. I request them to look into the matter. I hope the Cabinet will do the right thing and see there is no repetition of such irregularities.”

11-25
a.m.

* SRI R. S. ARUMUGAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே கனம் சுகாதார மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் சுகாதார மானியத்தை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். மேல் நாடுகளுக்கும் நமது நாட்டுக்கும் சுகாதார விஷயத்தில் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று புத்தகங்களின் மூலம் படித்திருக்கிறேன். மேலும் வெளி நாடுகள் சென்று வந்தவர்கள் மூலமும் நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். வெளி நாடுகளில் ஒரு சிகரட் துண்டை கீழே போடுவதென்றாலும் அதற்கென்று ஏற் பட்ட இடத்தில் தான் போடுவார்கள். ஒரு தாளை கீழே போடுவதென்றால் அதை அதற்கான இடத்தில்தான் போடுவார்கள். ஆனால் நம் நாட்டுப் பழக்கம், பண்பாடு, கலாசாரம் வேறு. நம் நாட்டில் எந்தத்தூணை எடுத்தாலும் அதில் சுண்ணாம்புத்தழும்பு இருக்கும்; பக்கத்திலிருப்பவர்கள் மீது சுண்ணாம்பைத் தடவிவிடுவார்களோ என்று கூட நினைக்க வேண்டியிருக்கும். காலை வேளைகளில் தாம்பரத்திலிருந்து எழும்புருக்கு வரும் ரயில் வண்டிகளில் இருப்பவர்கள் ரயில் பாதைக்கு இருபக்கங்களிலும் மல ஜலம் கழிக்கும் மக்களைப் பார்த்திருக்கலாம். இதுதான் நம் நாட்டுப் பண்பாடு, கலாசாரம். இதை மாற்ற வேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் இந்தச் சபையிலுள்ள அத்தனை பேர்களையும் சார்ந்தது. மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும். மக்களை சுகாதாரமான நிலையில் கூடி வரை வாழவும் அப்படி வாழப் பழக்கவும் பிரயாசை எடுக்க வேண்டும் என நான் முதலில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். (At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.) “எழைகள் தங்களுடைய சுகாதாரத்தை காப்பாற்றக் கூடிய நிலைமையில் இல்லை என்பது தெரிந்த விஷயம். அவர்கள் இருக்கக் கூடிய சேரிகளின் நிலைமையில் அவர்க

20th March 1954] [Sri R. S. Arumugam]

ளுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கூலியையும் வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் சுத்தத் தையும் சுத்ததையும் அனுஷ்டிக்க முடியும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏழைகளின் வாழ்க்கைத் தரத்தை என்று நாம் உயர்த்துகிறோமோ அன்றுதான் இந்த நாட்டில் சுகாதாரம் நல்ல முறையில் வளரும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளாமலிருக்கமுடியாது. சாதாரண மாக ஏழைகள் சாக்கடைகளுக்கருகில் குடிசை போட்டுக்கொண்டு வசிப்பதால், அவர்களிடையேதான் காலரா, மலேரியா போன்ற தொத்து வியாதிகள் பரவுகின்றன. 1,000 பேர்கள் இந்தக் கொள்ளை நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தால் அதில் 800 பேர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவும் 199 பேர்கள் பின்னடைந்தவர்களாகவும், ஒருவர்தான் மேல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவராகவும் இருப்பார்கள். இந்த அளவுக்கு ஏழைகளிடையே தொத்து நோய்கள் பரவுகின்றன. ஆகவே ஏழைகளுடைய வாழ்க்கைத் தரம் என்று உயருகிறதோ அன்றுதான் அவர்கள் சுத்தம், சுகாதாரம் முதலிய கலாசாரப்பண்பாட்டுடன் வாழமுடியும்.

“மேலும் கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கே ஒருவனுக்கு 6 மணிக்கு காலரா கண்டால் 12 மணிக்கு இறந்து விடுகிறான். அதே நேரத்திலே சுகாதார அதிகாரிக்கு 6-ம் தேதி தகவல் அனுப்பினால் அவர் 12-ம் தேதியன்று கிராமத்துக்கு வந்து சேருகிறார். இந்த மாதிரி சுகாதார அதிகாரிகள் தாமதித்து வருவது நியாயமல்ல. அப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கு சர்க்கார் அதிகாரிகள் தாமதிக்காமல் துரிதமாகச் சென்று தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக கிராமங்களில் குடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது. கிராம வாசிகள் பக்கத்தில் குள மிருந்தால் அந்தத் தண்ணீர் நல்ல தண்ணீரா என்று கூட பார்க்காமல் அதை அருந்துகிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் காலரா போன்ற தொத்து வியாதிகளால் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். உடனே அப்படிப்பட்ட பிரதேசங்களில் குழாய் கிணறுகள் ஏற்படுத்த வகை செய்யவேண்டும். மேலும் கிராமங்களில் பாதைகள் கிடையாது. முட்டிமட்டும் சேற்றில் நடந்துபோக வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் சர்க்கார் அதிகாரிகள் கிராமங்களுக்குப் போக முடிய வில்லை. ஆகையால் கிராமங்களில் பாதைகளையும் குழாய்க் கிணறுகளையும் அமைக்கவேண்டும்.

“திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில இடங்களில் குழாய் கிணறுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளில் வேலை செய்யாதிருக்கும் பம்புகளை பழுது பார்ப்பதே கிடையாது. கிராம அதிகாரிகள் எத்தனை பம்புகள் வேலை செய்கின்றன, எத்தனை பம்புகள் ரிப்போராக இருக்கின்றன, என்று வாரம் ஒரு முறை ரிப்போர்ட் அனுப்பவேண்டும். வேலை செய்யாத பம்புகளை காலாகாலத்தில் கவனித்து பழுது பார்க்காவிட்டால், அதற்காக சர்க்கார் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழித்திருப்பதில் என்ன பயன்? அதனால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படாது. ஆகையால் நிலைமையை ஆலோசித்து கிராமங்களில் எந்த இடங்களில் குழாய்க் கிணறுகள் இல்லை யோ அவ்விடங்களில் குழாய்க் கிணறுகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் குழாய் கிணறுகள் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் அவைகள் ரிபேராக இருந்தால் அவைகளை உடனடியாக பழுது பார்க்க வேண்டுமென்றும் நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“நெல்லை ஜில்லாவில் மூன்று முனிசிபாலிடிகள் இருக்கின்றன. பாளை யங்கோட்டைக்கு ஒரு குடி தண்ணீர் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு நடைபெற்று வந்தாலும் கிட்டத் தட்ட நான்கு வருஷங்கள் ஆகியும் அந்தத் திட்டம் முன்னும் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை. திருநெல்வேலி ஒரு பெரிய முனிசிபாலிட். ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்பாக அதற்கு ஒரு குடி தண்ணீர் திட்டம் sanction செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஜனங்களிடமும் அதற்காக வரி வசூல் செய்யப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது அங்கு இரண்டா வதாக வந்த ஒரு அதிகாரி அந்தத் திட்டம் சரியாக இல்லை என்று சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது. ஏழு வருஷங்களுக்கு முன் நன்றாக பரிசீலனை செய்து போடப்பட்ட திட்டத்தை இப்பொழுது மற்றொரு அதிகாரி ‘ஏற னவே போட்டதிடப்பட்ட குடி தண்ணீர் நன்றாக இருக்காது, அந்த

[Sri R. S. Arumugam] [20th March 1954]

திட்டம் சரியாக இல்லை' என்று சொல்லி மாற்ற முயற்சிப்பது சரியில்லையல்லவா? நெல்லை முனிசிபல் கௌன்சில் குடி தண்ணீர் வரியை வசூலிக்காமல் நிறுத்தி வைக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. நெல்லையில் குடி தண்ணீர் திட்டத்தை சீக்கிரம் அமுல் நடத்த தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றும், குடி தண்ணீர் வரியை வசூல் செய்து மாற்றத்தினை நிறுத்தி வைக்க உடனடியாக உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்றும் நான் சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“தாம்பரபரணி ஆற்றில் திருநெல்வேலி சாக்கடை ஜலம் பூராவும் கலக்கிறது. திருநெல்வேலி யிலிருந்து மதராஸ் வரும்போது சாத்தூர் பக்கத்தில் நாம் நூற்றம் சகிக்காமல் மூக்கைப் பொத்திக் கொள்வதுபோல் தாம்பரபரணியில் சாக்கடை ஜலம் கலப்பதால் அவ்விடத்தில் ஏற்படும் நாற்றத்தை எண்ணும்போது வருந்தக்க நிலைமையாக இருக்கிறது. அந்த நதியிலே லக்ஷக்கணக்கான மக்கள் குளிக்கிறார்கள். அது மத்திரம் அல்ல. அத்தண்ணீரையே குடிக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக காலரா முதலிய தொத்து நோய்கள் அங்கு அதிகப்படியாக பரவுகின்றன. ஆகவே அதற்கான தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து திருநெல்வேலிக்கு குடி தண்ணீர் வசதியும் சாக்கடை போக்கு வசதியும் உடனடியாக செய்து கொடுக்க சர்க்கார் வழி செய்யவேண்டும்.

“மேலப்பாளையம் முனிசிபாலிடி பெரும்பாலும் ஏழைகள் வாழ்கின்ற இடம். அங்கு கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்கள் அதிகமாக வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வருமானமும் குறைவு. அங்கு காலரா போன்ற தொத்து நோய்கள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன. அங்கு இருக்கும் பாளையங்காலவாய் தண்ணீரையே அவர்கள் சகல காரியங்களுக்கும் உபயோகிக்கிறார்கள். அதே காலவாய்தான் பாளையங்கோட்டைக்கும் போகிறது. அதனால் பக்கத்திலிருக்கும் பாளையங்கோட்டையும் பாதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மேலப்பாளையத்துக்கு அதிக மான்யம் கொடுத்து ஒரு குடி தண்ணீர் திட்டம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“நமது நாட்டில் பிச்சைக்காரர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தொடுவதற்குக் கூட பயப்படக்கூடிய நிலையில் குஷ்டரோகம் பரந்திப்பது முதலிய தொத்து வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டு அவர்கள் தெருக்களில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பிச்சைக்கார ஜாதி என்ற ஒரு ஜாதியே இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டு விட்டது. இதனால் கூட தொத்து வியாதிகள் அதிகமாகப் பரவிக்கொண்டு வருகிறது. அதற்கு ஏதாவது வழி செய்து Beggar Home போன்ற ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தியும் அதில் வைத்து அவர்களுக்கு சிகிச்சை கொடுத்தும் நாட்டு மக்களிடையே தொத்து நோய்கள் பரவாமல் தடுக்கவேண்டும். அவர்கள் ரோடுகளில் அலைவதும் படுத்திருப்பதும் சுகாதாரத்திற்கு நல்லதல்ல. மேல்நாட்டிலுள்ளவர்கள் மாத்ரிம நமது நாட்டில் ஏழ்மை காரணமாக அசுத்தமாக இருக்கிறவர்களைப் பார்த்து அருவருப்பு கொள்ளுகிறார்கள் என்பது மாத்ரிம அல்ல. நம் நாட்டிலுள்ள பணக்காரர்களும் அருவருப்பு கொள்ளுகிறார்கள் என்ற நிலை இல்லாத வகையில் ஏழைகளின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்து அவர்கள் நிலைமையையெல்லாம் கவனித்து அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“திருநெல்வேலி முனிசிபாலிட்யில் தண்ணீர் சப்ளை திட்டத்துக்காக ஆரம்பத்தில் செலவாகும் தொகையை அந்த நகர சபையார் ஏற்கனவே செலுத்தி விட்டார்கள். அதைக் கருதியாவது உடனடியாக இந்த முனிசிபாலிட்டிக்கு குடி தண்ணீர் திட்டம் வருவதற்கு சகல ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஏழை மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு சகல வசதிகளையும் செய்துகொடுத்தால், இந்த நாட்டிலே சுகாதாரம் நல்ல நிலைமையிலிருக்கும். நல்ல ஆகாரம் கிடைத்தால் மக்கள் திடகாத்திரமுள்ள

20th March 1954] [Sri R. S. Arumugam]

வர்களாகவும், ஆரோக்கியமுள்ளவர்களாகவும் இருப்பார்கள். இதற்கு வேண்டிய வழி வகைகளை நாம் தேடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று நடை பெறும் பொது சுகாதார மான்ய கோரிக்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நான் பேச விரும்புகிறேன். இதற்குமுன் பேசிய நண்பர்கள் எல்லோரும், காங்கிரஸ் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடியவர்களும் சரி, எதிர் கட்சியில் இருக்கக்கூடியவர்களும் சரி, எல்லோரும் கிராமங்களில் சுகாதார நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மந்திரி அவர்கள் பிரசங்கத்தில் ‘என்று மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயருமோ அன்றுதான் மக்களுக்கு வியாதிகளை எதிர்க்கும் சக்தி ஏற்பட்டு உடம்பில் வலுவூ வந்து வியாதிகளைப் போக்கிக்கொள்ளமுடியும்’ என்று சொல்லி இருக்கிறார். இதைப் போலவே பல ஆண்டுகளாக சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அதற்கான நடவடிக்கைகளை இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். சுகாதாரத்தைப் பற்றி பேசும் காலத்தில் மக்களுக்கு நல்ல உணவு, உடை, நல்ல குடி தண்ணீர் வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் கிராமங்களில் பார்த்தால் தண்ணீர் வசதி கிடையாது. கிணறு வசதி அநேகமாகக் கிடையாது. கிராமங்களில் இருக்கும் தண்ணீர் கூட ரொம்பவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறது. அதைப்பற்றிக் கேட்டால் பணம் வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆஸ்பத்திரி வசதி இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அதுவும் கிடையாது. ஆஸ்பத்திரி இருந்தாலும் நல்ல டாக்டர்கள் கிடையாது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு வேண்டிய சம்பளம் கொடுக்கப்படுவது இல்லை. எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் பெற்றவர்களை ‘கிராமங்களில் போய் வேலை செய்யுங்கள்’ என்று சொன்னால் அவர்கள் அங்கு போவதில்லை. ஏன் என்று கேட்டால் அவர்களுக்கு அங்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளம் போதவில்லை, அதனால் அவர்கள் அங்கு போக மாட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது சம்பந்தமாக அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. கிராம சுகாதாரத்திற்கு என்று நாம் ஒவ்வொரு பட்ஜெட்டிலும் கொஞ்சம் தொகையை ஒதுக்கிக் கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் அது நகரங்களில் தான் பல வழிகளிலும் செலவழிக்கப்படுகிறதே யொழிய கிராமங்களில் செலவழிக்கப்படுவது இல்லை. மக்களுக்கு அது போய்ச் சேர்வது என்பது கிடையாது. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்றால் பொருளாதார நிலைமையை மாற்ற வேண்டும். இப்பொழுது கிராமங்களிலிருந்து கோடிக்கணக்கான ரூபாய் வசூலிக்கப்படும் அது மோசமான வழிகளில் செலவழிக்கப்படுகிறது. மற்றும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடிய அம்சங்களை மத்திய அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டது. அதனால் வைத்தியம் செய்வதற்கும் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் அரசாங்கம் முன் வரவில்லை. ஆனால் சட்டசபையில் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்தால்தான் மக்களுடைய சுகாதாரம் உயரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை வார்த்தைகள் மூலமாகச் சொல்லுகிறார்களே தவிர நடைமுறையில் கொண்டு வரவில்லை. இதைப்பற்றி காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களும் பேசுகிறார்கள். அப்படிப் பேசும்போது அவர்களுடைய எண்ணத்தையும் மக்களுடைய எண்ணத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் மக்களிடம் பழகி வருவதால் மக்களிடத்தில் எழக்கூடிய எண்ணத்தை அவர்களால் சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை. அங்கு மக்கள் என்ன சொல்லுகிறார்களோ அதைத் தான் அவர்கள் இங்கு வந்து சொல்லுகிறார்கள்.

“முதல் முதலாக அரசாங்கம் கிராம மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு முன் வரவேண்டும். பிறகு சுகாதாரத்தைப் பற்றி கவனிக்க வேண்டும். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆறுமுகம் சொல்லுவது போல் கிராமங்களில் தான் அதிகமாக காலரா முதலிய தொத்து நோய்கள் பரவுகின்றன. அதனால் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கிராமமக்களுக்குப்

11-35
a.m.

[Sri M. Palaniyandi]

[20th March 1954]

பொருளாதார வசதி கிடையாது, குடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது, உடை கிடையாது, உணவு வசதி கிடையாது, இவைகளை உடனடியாக அரசாங்கம் செய்வதற்கு முன் வரவேண்டும். இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது என்றால் கிராமங்களில் காலரா வந்து 20 அல்லது 30 பேர்கள் இறந்து போன பிறகு தான் சுகாதார அதிகாரிகள் குறிப்பிட்ட கிராமத்திற்குச் சென்று ஊசி போட ஆரம்பிக்கிறார்கள். காலரா வந்தபின் அதை பரவ விடாமல் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுவதைவிட காலரா வருவதற்கு முன்பாகவே அது வராமல் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வது அவசியம். கிராமங்களில் தகுந்த மழை இல்லாவிட்டாலும் கண்ட இடங்களில் தண்ணீர் தேங்கினாலும் காலரா வருகிறது. காலரா வராமலிருப்பதற்கு அங்கு முன்னதாகவே பிரசாரம் செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“வைத்திய முறையை எடுத்துக் கொண்டால் நமது மந்திரிகளுக்கு இந்திய தேசிய வைத்திய பண்பாட்டில் நம்பிக்கை கிடையாது. அதாவது இந்திய முறையாகிய சித்த, ஆயுர்வேத, யூனானி முறைகளில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. அவர்களே அவ்வாறு சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஒமந்தாரார் மந்திரியாக இருந்தபோது “எனக்கு இதில் நம்பிக்கை கிடையாது, மந்திரியாக இருக்கிற காரணத்தால் அதற்கு செலவழிப்பதை ஆதரிக்கிறேன்” என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஆனால் அவருக்கு நம்பிக்கை இருக்கவும் முடியாது. அவர்களுக்கு அல்லோபதி முறையில் தான் நம்பிக்கை இருக்கிறது. கிராம மக்கள் நல்ல சுகாதார முறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு குறைந்த செலவில் ஆயுர்வேத முறையில் பயிற்சி அளிக்க வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு முன் எல்.ஐ.எம். என்ற ஒரு படிப்பு இருந்தது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்தவுடன் அதை நீக்கி விட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக ஐந்து வருஷங்கள் படிக்க வேண்டிய ஒரு வைத்திய கல்வித் திட்டத்தை வகுத் திருக்கிறார்கள். நம்முடைய நாட்டில் வைத்திய முறை நல்ல நிலையில் இருந்தது. இப்பொழுதும் நிச்சயமாக அதற்கு வேண்டிய வசதி செளகரியங்களும் நம் சென்னை மாகாணத்திலேயே இருக்கின்றன. சமீபத்தில் ஒரு கமிட்டி இங்கு வந்த காலத்தில் கூட அது நன்றாக நடந்து வந்தது. அந்தக் கமிட்டியில் பல்லி வைத்திய நிபுணர்களும் இருந்தார்கள். சண்டை நடந்த காலத்தில் வேண்டிய மருந்துகள் கிடைக்காமல் இருந்தன. அந்தக் காலங்களில் ஆயுர்வேத, சித்த வைத்திய முறையில் குறைந்த செலவில் நல்ல மருந்துகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு மக்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டன. நம் நாட்டில் நம் வீடுகளில் எவ்வளவோ மருந்துகளை நம் முடைய தாய்மார்கள் நமக்குக் கொடுத்து வந்தது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். வீட்டு வைத்தியம் என்று அப்பொழுது எவ்வளவோ அருமையான வைத்தியமாக இருந்தது. அந்த மருந்துகளை சாப்பிட்டுவிட்டு நாம் வளரவில்லையா? நம்முடைய தாய்மார்களும் பாட்டிகளும் நமக்குக் கொடுத்து வந்த மருந்துகளைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அந்த மருந்துகளை நாம் எடுத்துக் கொண்டு நல்ல தேகமுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. அந்தக் காலத்தில் அதற்கு என்று ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி இருந்தது. ஆயுர்வேதத்திற்கு கொடுத்து வந்த சலுகைகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு தான் இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. முன்பு கொடுத்து வந்த மூன்று பங்கு இரண்டாகி, பிற்பட்டு அதுவும் குறைந்த ஒரு பங்குக்கு வந்திருக்கிறது. ஆனால் அல்லோபதிக்கு ஆதரவு அதிகரித்து வந்திருக்கிறது. இப்பொழுது தமிழ் நாட்டில் சித்த முறைக்கு ஆதரவு கொடுப்பது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்து வந்திருக்கிறது. கடைசியில் அதற்கு முட்டுக் கட்டையும் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் சர்க்காருக்கு அந்த முறையில் நம்பிக்கை கிடையாது என்று தோன்றுகிறது.

“மேலும் Indigenious கல்லூரிக்கு எம்.பி.பி.எஸ். பட்டதாரிகளை சொல்லிக் கொடுக்க நியமிக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த முறையில் அனுபவம் உள்ளவர்களை அனுப்புவது கிடையாது. அப்படி அனுப்புவதால் அவர்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதிலிருந்து மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்வதாக

20th March 1954] [Sri M. Palaniyandi]

இல்லை. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொஞ்சம் கூட நம்பிக்கை இல்லாதவர்; நேயம் அந்தப் பண்பாட்டில் நம்பிக்கையில்லாதவர்களையும் அனுப்புகிறார்கள். இரண்டாவதாக இன்றைக்கு அங்கு ஒரு டாக்டர் இருக்கிறார். அவர் ஒரு retired சர்ஜன். அப்படி நியமித்து மறுபடியும் ரிடயர் ஆனவர்களுக்கு தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவ்விதம் ரிடயர் ஆனவர்களையும் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களையும் நியமித்தால் அவர்களுக்கு எப்படி சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு முடியும் என்பதை அறிய வேண்டும். இப்பொழுது மலையாளத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு நவரத்ன கல்பத்தை வைத்துக் கொண்டு வைத்தியம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த அல்லோபதியில் நம்பிக்கை இல்லை. இந்த நவரத்ன கல்ப முறைதான் அங்கு பரவிக் கொண்டு வருகிறது. அங்கு அல்லோப்பதி முறை பரவுவது இல்லை.”

DEPUTY SPEAKER:—“I want to know whether the Hon. Member is speaking on ‘Public Health’ or ‘Medical’.”

SRI M. PALANIYANDI:—“மலையாளத்தில் அல்லோப்பதி முறையைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு தகுந்தபடியான மாணவர்கள் இல்லை. அதன் காரணத்தால் அங்கு ஆயுர்வேத முறையில் தான் வைத்தியம் நடந்து கொண்டு வருகிறது. அதைப் போலவே தான் இங்கும் நடந்து வந்தது. ஆனால் இப்பொழுது நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. முன்பு இதற்கு என்று ஒரு தனி டிபார்ட்மென்ட் இருந்தது. அங்கு கவர்னர்களும், மந்திரிகளும், தலைவர்களும் வந்து சிசிசை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். இருப்பதையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைத்துக் கொண்டு வந்து அது இருக்கவே கூடாது என்ற எண்ணம் இருந்து கொண்டு வருகிறது. அதற்கு வேண்டிய புஸ்தகங்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்திலும், உருதுவிலும், தமிழிலும் இருக்கின்றன. அவைகள் இங்கிலாட்டில் இல்லை. அவைகளை இங்கிலாட்டில் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவதால் (அதற்கு புஸ்தகம் கிடையாது) ஒன்றுக்கும் பிரயோசனப்படாமல் போய் விட்டது. ஆகவே மாணவர்கள் குறைந்த செலவில் படிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

“கிராமங்களில் மக்கள் சுகாதார முறையில் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடவேண்டும். ஆனால் இப்பொழுது சாப்பிடுவதற்கு முடியவில்லை. அவர்கள் நன்றாக சாப்பிடுவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். வந்தபின் காப்பதற்கு பதிலாக வரும் முன்பே காப்பது நல்லது. ஒரு ஆயிர ரூபாயில் வைத்தியத்தை சித்த, ஆயுர்வேத, யூனனி முறையில் கற்றுக் கொள்வதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். கிராமங்களில் தண்ணீர் வசதி கிடையாது. அதைக் கொடுப்பதற்கு இன்னும் முன் வரவில்லை. குடி தண்ணீருக்கு நல்ல வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக சட்டம் இயற்றி இருக்கிறோம். கிராமங்களில் ஹரிஜனங்கள் குடி தண்ணீர் இல்லாமல் மோசமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பொதுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சட்டம் இயற்றி இருக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கு போய் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களுக்கு உதை தான் கிடைக்கிறது. ஆகவே ஹரிஜனங்கள் வசிக்கக் கூடிய இடங்களிலேயே அவர்களுக்கு கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுத்து வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர வேண்டும் என்றால் அவர்கள் சுகாதார நிலையில் வாழ வேண்டும். அதனால் அவர்களுடைய குடி தண்ணீர் வசதிக்காக அவர்களுடைய தெருக்களிலேயே குடி தண்ணீர் கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அது போன்று பல காரியங்களைச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும்.

‘நிமிர்ந்த நன் நடை நேர் கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
நிமிர்ந்த ஞானச் செருக்குமிருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம்’

என்று பாரதியார் சொன்ன மாதிரி வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தி அவர்கள் நல்ல சுகாதார முறையில் வாழ முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள

[Sri M. Palaniyandi]

[20th March 1954]

வேண்டும். ஆயுர்வேத, யூனனி, சித்த மருத்துவத்தில் ரண சிகிச்சை அவ்வளவாக இல்லை. அது அல்லோபதி முறையில் நன்றாக இருக்கிறது. அந்த ரண சிகிச்சை முறையையும் இந்த ஆயுர்வேத முறையில் சேர்த்து அதையும் மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இங்கிலேஷ் முறை ஒன்றுதான் உலகத்திலேயே நல்ல மருத்துவ முறை என்று சொல்ல முடியாது. நம்முடைய சித்த முறை ஒரு நல்ல மருத்துவ முறை. அதை முன்னுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ஆதரித்து இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

- 11-45 * SRI L. C. PAIS :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I support the
a.m. Demand and oppose the cut motion and in doing so, I wish to make only a few observations. The first observation I wish to make is that the provision under this head is too meagre and too small to meet the growing demands upon Public Health Administration. We have nothing to complain so far as the Administration itself is concerned and we only feel that if only the Hon. Health Minister had been provided with more funds, many more things would have been done for the benefit, especially, of the rural areas. As it is one is inclined to feel a doubt whether some of the good schemes which the Government have already committed themselves to, will be continued or whether there will be a slow-down so far as these schemes are concerned. I refer particularly to one scheme and that is the Mangalore Water-Supply Scheme. The Hon. Minister himself hails from that place and he knows about it better. This scheme was started because of the prevalence of filaria in the town. Some 15 or 20 years ago we had hardly any case of filaria—plenty of it in the last few years—and that is why the Mangalore Municipality had been pressing on two things. First, on the water-supply scheme and simultaneously on the drainage scheme. The water-supply scheme was sanctioned some years ago. What is it that we find to-day? In the first instance, they chose a wrong place. After about Rs. 2 lakhs had been spent, they discovered that there was plenty of iron in it, why this discovery should have been made so late—and why a sad account of the general public should suffer, one cannot understand. The work which was started and on which Rs. 2 lakhs were spent had to be suddenly given up. However it has to be said to the credit of the Government that they straight-away switched on the scheme to another place to another river. We do not know exactly where we are now. Pipes worth about Rs. 11 lakhs are there. They are deteriorating and the Mangalore Municipality has been asked to float a loan. They are floating a loan to the tune of Rs. 17.5 lakhs and in response to the demand of the Government, the Municipality has raised the tax to 25 per cent. The House should understand that this really is a very high tax and such high taxation exist only in a very few municipalities, but yet they cannot fight filaria and other matters. I only wish to have this assurance or clarification from the Hon. the Minister for Health as to what they are going to do so far as this scheme is concerned, are they actually going on with it or whether this scheme will be slowed down. I hope the Hon. Minister is aware that pipes alone to the value of about Rs. 30 or Rs. 40 lakhs are necessary and we have at present only Rs. 11 lakhs worth of pipes. So orders have

20th March 1954]

[Sri L. C. Pais]

to be placed very early for further supplies. My submission is that for any reason, either finance or otherwise, this good scheme that has been taken up, should not be slowed down. I have here a copy of the communication from the Chairman of the Municipality addressed to the Hon. Chief Minister and there it is clear that there is plenty of concern, plenty of anxiety and plenty of frustration in the people. It is for the Hon. Minister in his reply to say things which will rid this Municipality of these anxieties and frustration.

“ Sir, the second point I wish to refer is the Drainage Scheme. As I have already stated the two schemes were taken up together, because the opinion of medical experts was very clear that by protected water-supply alone we can tackle the problem of filaria. So, next to water-supply, the other thing absolutely necessary is the drainage scheme. I would like an assurance from the Hon. Minister in this regard also. Because I know that so far as the drainage scheme is concerned investigation has been completed to a large extent. But instead of taking up the whole scheme for the entire town, a modified scheme for the Bunder area has been investigated. My submission to the Hon. Minister is that this scheme for the entire town should be taken up at the earliest opportunity along with the other scheme. Otherwise, it will not be possible to control and eradicate filaria.

“ The third point I am raising is the question of the Mobile Medical Unit. A private agency in Mangalore is running the Mobile Unit and it is catering to the needs of a very large section of the poor workers in the factories. They have been depending practically upon private subscriptions and other aids. I think the Hon. Minister will be aware that the Centre has accepted giving them a grant of Rs. 3,000 per year. Sir, it is strange that when the Centre has come to rescue of this little Mobile Unit, this State has not been pleased to make any contribution by way of grants.

“ My appeal to the Hon. Minister is this: Here is a Mobile Medical Unit which is catering to a large section of poor workers working in factories. Doctors have volunteered to give them free medical aid. Medicines are ready. But a medical unit cannot depend for everything purely on private help. If this Government are convinced that this medical unit is doing some important work, they should come to the help of the private agency which is running it and give aid to it.

“ Now, I come to the capitation grants which are granted to leper asylums. So far as Mangalore is concerned, the hon. Members are aware, that there is a leper asylum known as Sir Muller's Leper Asylum which is run by missionaries. It is doing very important and useful work. More than 150 lepers are very well looked after and attended to in that asylum. Unfortunately, what we find is that only about nine or ten rupees is given by way of capitation grant for each patient. Sir, as the hon. Members are aware, it is costly to run an institution of this kind and therefore,

[Sri L. C. Pais]

[20th March 1954]

the Government must see their way to increase the capitation grant. In this connection, I must draw the attention of the Hon. Minister to one more aspect. Some distinction is sought to be made between burnt out and non-burnt out cases connected with leprosy. On account of this distinction, some lepers are forced to be sent out of the asylum as they are burnt-out cases. The Government say that they will give capitation grants only in the case of non-burnt-out cases. The result is that lepers coming under the category of 'burnt-out cases' are to-day set at large and they are roaming about the streets causing nuisance to the public. Sir, the hon. Members are also aware that leprosy is a contagious disease and it is a menace to society. Therefore, my appeal to the Hon. Minister is that this distinction need not be observed and capitation grants should be made even for burnt-out cases.

"Before I conclude, I wish to refer to one other matter. So far as this Demand is concerned, the Government have not made enough provision in this Demand. It is admitted on all hands that 95 per cent of the people are living in the villages but so far as medical facilities are concerned, 95 per cent of those facilities are available only in towns. That should not be the case and more medical facilities should be made available in the rural parts of our country. My only regret is that enough money is not made available under this Demand. It is meagre and quite inadequate to meet the growing demands of the people."

11-54 SRI D. KRISHNAMURTHI GOUNDER :—"உயர்திரு உதவி
a.m. சபாநாயகர் அவர்களே, சுகாதாரத்தைப்பற்றி பேசுவது என்றால் பல மணி நேரமாகும். இருந்தாலும் எனக்கு அளித்திருக்கும். சிறிது நேரத்திற்குள் சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நமது அரசாங்கம் சுகாதாரத்தை ஏதோ ஒரு சிறு விஷயமாகக் கருதுகிறார்கள். நகரங்களில் தான் அதிகமாக சுகாதார வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர கிராமாந்திரங்களில் பெரும்பாலும் சுகாதார வசதிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நகரங்களில் யாராவது சுகாதார விதிகளை மீறினால் அவர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் கிராமாந்திரங்களில் அம்மாதிரி யாரையும் தண்டிப்பதில்லை. அதனால் அவர்கள் மிகவும் சுகாதாரக் குறைவாகவே காணப்படுகிறார்கள். குறிப்பாக கிராமங்களில் எடுத்துக்கொண்டால் அங்கேயெல்லாம் நல்ல குடிதண்ணீர் வசதி கிடையாது. சர்க்கடை வசதி கிடையாது. முக்கியமாக எல்லா இடங்களுக்கும் குடிதண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டுவிட்டாலே பலகுறைகளை நிவர்த்தி செய்துவிடலாமென்று நான் கருதுகிறேன். காலரா போன்ற தொத்து நோய்களும் வராமல் தடுத்துவிடலாம். எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் ஒருவர் கிராமாந்திரங்களிலுள்ள சேரிகளுக்கு முதலில் குடிதண்ணீர் வசதி செய்து கொடுத்தாகவேண்டுமென்று சொன்னார். அது ரொம்பவும் அவசியமாகும். கிராமங்களில் ஏதாவது குளம் இருந்தால் அக்குளத்திலேயே மாடு குளிப்பாட்டுகிறார்கள். துணி துவைக்கிறார்கள். மனிதர்கள் குளிக்கிறார்கள். அதே ஜலத்தையே குடிக்கவும் செய்கிறார்கள். அம்மாதிரி செய்வதால் தான் தொத்து நோய்கள் பரவுகின்றன. ஆகவே ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனி குடிதண்ணீர் கிணறு வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். மேலும் கிராமங்களில் மருத்துவ வசதியும், வைத்திய வசதியும் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. முன்பு நிறைய வைத்தியர்கள் இருந்தார்கள். ஆயுர்வேத வைத்தியர்களும் இருந்தார்கள். இந்தக்காங்களில் சர்க்கார் வந்தபின்ன்தான் கொள்கையில் பெரிய மாறுதலைச் செய்துவிட்டார்கள். அதாவது எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்துவிட்டு முன்பு எஸ்.எம்.பி., டாக்டராக வரமுடியும். அந்த எஸ்.எம்.பி. பாட போதனையை ஒழித்து

20th March 1954] [Sri D. Krishnamurthi Gounder]

விட்டார்கள். அதோடு மூன்று வருஷமாக இருந்த வைத்தியப் படிப்பை ஹந்தாண்டு பூடிப்பாகச் செய்துவிட்டார்கள். பி.எஸ்.சி. அல்லது இன்டர் மீடியட் படித்தவர்களைத்தான் இந்த எம்.பி.பி.எஸ். வைத்தியப் படிப்புக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நிறையப் பணம் செலவாகிறதால் இம்மாதிரி பயிற்சி பெறும் பல டாக்டர்கள் நகரங்களிலேயே தங்கள் தொழிலை ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆகவே திராமங்களில் அதிக ஹைதீய் உதவி தேவைப்படுவதால் மறுபடியும் இந்த வைத்திய போதனை திட்டத்தை சர்க்கார் கவனித்தால் தேவலை. வைத்தியப் படிப்பின் காலத்தைக்கூட குறைத்தால் தேவலை. கிராம மக்கள் சுகாதாரத்தோடு வாழ்வதற்குவேண்டிய எல்லா ஏற்பாட்டையும் சர்க்கார் செய்யவேண்டும். பஞ்சாயத்து போர்டுகள், முனிசிபாலிட்டிகள் உள்ள இடங்களில் சுகாதார வசதிசெய்து கொடுப்பதற்காகவே சில வரிகள் போடுகிறார்கள். இந்த வரியை வசூல் செய்கிறார்களே தவிர இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு சரியான முறையில் அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுப்பதில்லை. அந்த இடங்களில் ஒரு சுகாதார அதிகாரியும், அவருக்குக் கீழ் பல அம்மை குத்தும் அதிகாரிகளும் இருக்கிறார்கள். ஒரு இடத்தில் காலரா வந்து பல பேர்கள் இறந்துபோன பின்பே இவர்கள் காலரா ஊசி குத்த அந்த ஊருக்குப் போகிறார்கள் தவிர இன்னேற்பாடாக எந்தவிதமான ஏற்பாடுகளையுமே எடுத்துக்கொள்ளாதது ரொம்பவும் வருந்தவேண்டிய விஷயமாகும். அவர்கள் கிராம மக்கள் எப்படி சுகாதாரமாக வாழவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டும். சுகாதார அதிகாரிகளின் மனோபாவம் ஏழை மக்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்றே இல்லை. பொதுவாக காலரா தொத்து நோய் போன்றவைகள். பிச்சைக்காரர்கள் மூலமாகவும் பல பேர்களுக்குப் பரவுகிறது. ஏதோ பிச்சைக்காரர்களைத் தடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் இருக்கிறதே தவிர அதனால் எந்தவிதமான நன்மையும் ஏற்படவில்லை. உண்மையில் பிச்சைக்காரர்கள் ரொம்பவும் தொந்தரவாக இருக்கிறார்கள். சென்னை நகரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் பஸ் நிற்கு மிடங்களிலெல்லாம் ஒரே பிச்சைக்காரர்கள் மயம்தான். இந்தப் பிச்சைக்காரர்கள் பலவிதமான தொத்துநோய்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தடை செய்வதற்கு சர்க்கார் திட்டவாட்டமாக ஏதாவது ஏற்பாடு செய்தாகவேண்டும். அவர்களை நல்ல பாதுகாப்புள்ள இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அவர்களுடைய நோய்க்கு வைத்தியம் செய்ய வேண்டும். அதோடு அவர்களால் மற்றவர்களுக்கு அந்த நோய் வராமலிருக்க தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மேலும் முக்கியமாக உற்சவ காலங்களில் தான் இந்தத் தொத்து நோய்கள் அதிகமாகப் பரவுகின்றன. உதாரணமாக எங்கள் வட ஆற்காடு ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் திருவண்ணாமலை தீப உற்சவ காலத்தில் தான் மிகவும் அதிகமானபேர்களுக்கு தொத்து நோய்கள் வெகுவேகமாகப் பரவுகிறது. அங்குள்ள சுகாதார அதிகாரிகள் அந்தச் சமயத்தில் என்ன செய்கிறார்கள் என்றுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. மேலும் கோயில்களிலெல்லாம் அசுத்தம் செய்யப்படுகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் வாழைப்பழத்தோல் போடப்படுகிறது. இதைக் கூடத் தடுக்காது கோவில் அதிகாரிகள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். கடவுள் சந்நிதானத்திற்குப் போவோம் என்று சென்றாலோ கோயிலுக்குப் போகும் வழியில் இருக்கும் அசுத்தங்களைப் பார்க்கும்போது மனம் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறது. அதனால்தானே என்னமோ மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கோயிலுக்குப் பேர்வதற்கு விரோதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். மக்களுக்குப் பொருளாதார வசதியில் முன்னேற்றம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக கர்ப்பத்தடைக்கு வேண்டிய பல சென்டர்களை ஏற்படுத்தவேண்டும். இந்த நாட்டில் ஜெனப்பெருக்கம் மிக அதிகமாகிவிட்டது. அதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் அதிகரித்துவிட்டது. ஆகவே ஜெனப்பெருக்கத்தைக் குறைக்க கர்ப்பத்தடை முறைகளைப் பரவும்படி செய்யவேண்டும். இன்னும் இந்த நாட்டின் பொதுசுகாதாரத்தை விருத்தி பண்ணக்கூடிய பல காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRIMATHI DR. T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே.”

[20th March 1954]

THE HON. SRI A. B. SHETTY ;—“ I request the Hon. Member to speak in English.”

12-04
p.m.

SRIMATHI DR. T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN ;—

“ I will give a gist of my speech in English to the Hon. Minister.

கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது நம்முடைய சுகாதார மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மான்யத்தை நான் ஆதரிப்பது மட்டுமல்ல; அதை இரண்டு மடங்காக்குவதற்கு ஒரு உபாயமும் சொல்லிக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். ஜனங்களிடம் ரொம்ப கவர்ச்சியுள்ள வேலைகள், ஜனங்கள் தாராளமாக சர்க்காருக்கு சந்தோஷத்தோடு பணம் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகள் இந்த சுகாதார திட்டத்திலே இருக்கின்றன.

“ உதாரணமாக, குடி தண்ணீர் வசதிக்காக எந்த கிராமத்திலும் ஜனங்களிடமிருந்து நாம் உழைப்பாகவும், பணமாகவும் நிச்சயமாகப் பெற முடியும். ஜனங்களிடமே அந்த வேலைகளை ஒப்படைப்பதன் மூலம் திட்டங்களைத் துரிதமாகவும் நிறைவேற்ற முடியும். இந்த யோசனையை நான் சொல்லும்போது, சர்க்காருக்கு ஏதோ லாபம் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகச் சொல்லலில்லை. ஆனால், ஒரு குறுகிய காலத் திட்டமாக, மனிதனுக்கு அத்தியாவசியத் தேவையான, நல்ல குடி தண்ணீர் வசதி எவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கிடைக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக கிடைப்பதற்கு, நம் நாடு இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையில், பணக் கஷ்டம் இருக்கிறதென்று சொல்லக்கூடிய இந்த நேரத்தில், ஜனங்களுடைய உதவி, ராஜ்ய சர்க்காரின் உதவி, மத்திய சர்க்காருடைய உதவி ஆகிய இவைகளையெல்லாம் சேர்த்தால் ஒரு கோடி ரூபாயை மூன்று கோடியாகச் செய்வதற்கு முடியும்.

“ ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகள் (Local Development Works) என்ற திட்டத்திலும் குடி தண்ணீர் வசதிக்கு நல்ல முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கும் சில லக்ஷம் ரூபாய்கள், ஜனங்கள் தாங்களாகவே சந்தோஷமாகக் கொடுக்கும் உழைப்பு, பண உதவி, ராஜ்ய சர்க்கார் கொடுக்கிற உதவி, இவைகளையெல்லாம் சேர்த்தால், திட்ட வட்டமாக இரண்டு மூன்று வருஷங்களுள் நேரே குடி தண்ணீருக்காக மக்கள் ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திற்கு மேல் நடக்க வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையைக் கட்டாயமாக உண்டாக்க முடியும்; உண்டாக்கவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

“ மேஜர் பஞ்சாயத்துகளும், முனிசிபாலிட்டிகளும் குடி தண்ணீர்த் திட்டம் சம்பந்தமாக போதுமான அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். குடி தண்ணீர்த்திட்டங்களுக்கென்று ‘ஸ்பெஷல்’ வரியைப் போட்டோ, வேறு எந்த அவசியமான விதத்திலும் பணத்தை வசூல் செய்தோ, குடி தண்ணீர்த் திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டும். ஜனங்களும் இதில் ஒத்துழைக்க முன்வருவார்கள். சர்க்காரும் உடனடியான உதவியை அளிக்கலாம். குடி தண்ணீர்ப் பிரச்சனையைப்பற்றி பேசவேண்டிய அவசியமே இல்லாத வகையில் திட்டம் வரவேண்டும். நம்முடைய சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் அவரவர்கள் தொகுதிகளில் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நானே அவர்களுக்காக உறுதி அளிக்க விரும்புகிறேன்.

“ எந்தெந்த விஷயங்கள் சுகாதாரத்தின் கீழ் வரவேண்டும், எந்தெந்த விஷயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது, மருத்துவ, தாய்சேய் நல விடுதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்று பல அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இதிலும் என்னுடைய அனுபவமும், மற்றவர்களுடைய அனுபவமும் ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும். ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்பு பரிபூரணமாகக் கிடைக்க முடியும். அதற்காக Development Board-களை போட்டாவது,

20th March 1954] [Srimathi Dr. T. S. Soundaram Ramachandran]

தாய்-சேய் நல வேலைகளைப் பரவலாகச் செய்வதற்கு கமிட்டியை நியமித்தாவது இந்த ராஜ்யத்தில் தாய்-சேய் நல சம்பந்தமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். குறிப்பாக, பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வரக்கூடிய மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள் (ஜில்லா போர்டுகளும் செய்ய வேண்டாம்; சர்க்கார்கூட செய்ய வேண்டாம்) ஜனங்களுக்கு வேண்டிய தாய்-சேய் நல விடுதிகளை அவர்களே நடத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி, அதற்கு வேண்டிய பண வசதியையும் அவர்களே செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றால், நிச்சயமாக இது நடக்கும்; சர்க்காருக்கும், ஜில்லா போர்டுகளுக்கும் பணம் மிச்சமாகும்.

“எல்லா கிராமங்களிலும் பஞ்சாயத்துக்கள் அமைக்கப்படப் போகின்றன. (நடக்கக்கூடிய காரியங்களைத்தான் நான் சொல்லுகிறேனேயோழிய, ideological ஆகவோ, theoretical ஆகவோ, நான் ஒன்றையும் இப்பொழுது சொல்லவில்லை) இந்தப் பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்படும்போது, சுமார் நான்கு பஞ்சாயத்துக்களிலுள்ள மக்களின் சௌகரியத்திற்காக, சுமார் இரண்டு அல்லது நான்கு மைல் சுற்றளவுக்கு, ஒரு தாய்-சேய் நல விடுதியாவது ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம். அதற்காக ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்தும் சுமார் ரூ. 200 முதல் ரூ. 300 வரையில் கொடுக்கலாம், அங்கு வசிக்கும் ஜனங்களும் தங்களாலான பண உதவியைச் செய்யலாம். சர்க்காரும் கூட கொஞ்சம் பண உதவி செய்வதன் மூலமாக நிச்சயமாக நான்கு மைல் வட்டாரத்திற்கு ஒரு தாய்-சேய் நல விடுதி வீதம் இந்த ராஜ்யம் பூராவும் ஏற்படுத்திவது சாத்தியமாகும். அதற்கு சர்க்கார் பத்து பங்கு பணம் தனியாக allocate செய்ய வேண்டிய அவசியமும் இருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்ளவும் ஆசைப்படுகிறேன்.

“இந்தத் தாய்-சேய் நல விடுதியை ஒரு மருத்துவப் பெண் மட்டும் சமாளிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி எழலாம். டாக்டர் என்ற முறையிலும் கிராமப் புறங்களில் கிராம மக்களுக்குச் சேவை செய்து அனுபவம் பெற்றிருக்கிற சமூக ஊழியர் என்ற முறையிலும் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்: சர்க்காரிலே இரண்டு வருஷப் பயிற்சி தாதியர்களுக்கு கொடுத்து உதவ வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரால் சொல்லப்படுகிறது. நம்முடைய சுகாதார மந்திரியும், மருத்துவப் பெண்கள் போதுமான அளவு கிராமங்களுக்குப் போய் வேலை செய்வதற்குக் கிடைக்கவில்லை, ஆகவே, தாதியர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க ஒரு திட்டம் உருவாகிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். தாதியர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவதற்கு முன்னே நம்முடைய நாட்டிலே இப்பொழுது பயிற்சி பெற்ற மருத்துவப் பெண்களில் அனேகர் வேலையில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எனக்கு ஏராளமான மனுக்கள் வந்திருக்கின்றன; டாக்டர் முத்துலக்ஷ்மி ரெட்டி அவர்களுக்கும் இம்மாதிரி மனுக்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, ஏற்கெனவே பயிற்சி பெற்றிருந்த வேலை கிடைக்காமலிருக்கக்கூடிய மருத்துவப்பெண்களுக்கு முதலில் வேலை கொடுக்க வேண்டும். மேலும், சில்லறை வியாதிகளுக்குச் சிகிச்சை செய்தல், சீரான உணவு தயாரித்தல், ஆரோக்கியத்தைப் பாதுகாத்தல் போன்ற விஷயங்களிலும் அவர்களுக்கு கொஞ்சம் அதிகப்படியான பயிற்சி அளிக்கவேண்டும். பூந்தமல்லியில் குறுகிய காலப் பயிற்சி ஆரம்பிக்கப்படுவதைப்போன்ற பயிற்சி சாலைகளை இந்த ராஜ்யத்தின் எல்லா இடங்களிலும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முடியும். இரண்டு அல்லது மூன்று மாதங்கள் பயிற்சி கொடுத்தால் போதுமானது. டாக்டர்களுக்கு மருத்துவப்பெண்களின் உதவி வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, மருத்துவப் பெண்களுக்கு குறைந்த பட்சம் படிப்பும், தோகரோக்கியம் சம்பந்தமான விஷயங்களில் அவர்களுக்குச் சிறிது பயிற்சியும் கொடுத்து, அவர்களைப் பரவலாக, நான்கு கிராமங்களுக்கு ஒருவர் வீதம் நியமிப்பதன் மூலமாக நம்முடைய சுகாதாரப் பிரச்சினையைப் பெரிய அளவுக்குத் தீர்க்கமுடியுமென்று நான் உறுதி சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்குத் திட்டவாடமான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

[Srimathi Dr. T. S. Soundaram Ramachandran] [20th March 1954]

“வைத்திய மான்யம் (Medical Demand) சம்பந்தமாக இப்பொழுது பேச விரும்பவில்லையென்றாலும், ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை மட்டும் சர்க்காருடைய யோசனைக்குக் கொண்டு வர விரும்புகின்றேன் : சர்க்காருடைய செலவிலே பயிற்சி பெறக்கூடியவர்கள் கிராம மக்களுக்கு சேவை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ வைத்தியப் படிப்புக்கான fees, உறாஸ்டல் fees, “போன்றவைகளை மாணவர்கள் செலுத்தினபோதிலும் கூட, வைத்தியப் படிப்புக்காக சர்க்கார் செலவிறும் தொகை மிக அதிகம். ஆகவே, சர்க்காருடைய பணத்திலே, பொது ஜனங்களுடைய பணத்திலே, பயிற்சி பெறுகிற நாம் பொதுஜனங்களுக்கு ஓரளவு சேவை செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். ‘Medical Profession இல் உள்ளவர்கள் மட்டுமா ஜனங்களுடைய பணத்தில் பயிற்சி பெறுகிறார்கள்? வக்கீல் படிப்பு படிக்கக்கூடியவர்களும் ஜனங்களுடைய பணத்தில் படிக்கவில்லையா? எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் தண்டனை கொடுக்கவேண்டும்? என்று என்னுடைய Medical Profession-ல் உள்ள நண்பர்கள் கேட்கலாம். அது நியாயமான கேள்வியும் கூட. ஆனால், அதற்குப் பதில் நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். நிச்சயமாக, மக்களுடைய செலவிலே கல்வி பயிலுகிறவர்களாகிய டாக்டர்கள் (நானும் ஒரு டாக்டர் என்ற முறையில் இதைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்) கட்டாயமாக கிராமங்களில் வைத்திய சேவை செய்யவேண்டுமென்று சர்க்கார் வற்புறுத்த வேண்டும். Compulsory ஆக அவர்களை கிராமங்களுக்கு அனுப்புவதற்கு சர்க்கார் ஆவன செய்யவேண்டும். கிராமங்களில் சௌகரியமாக வசிப்பதற்கு வேண்டிய இருப்பிட வசதி செய்து தருகிறோம் என்று சர்க்கார் டாக்டர்களுக்கு guarantee செய்தால், நிச்சயமாக அவர்கள் கிராமங்களுக்குப் போவதற்கு சம்மதிப்பார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய சில வசதிகளைச் சர்க்கார் செய்துகொடுத்து, கிராமங்களில் வேலை செய்யவேண்டுமென்று சர்க்கார் அவர்களைக்கட்டாயப் படுத்தவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். வருஷத் திற்கொரு தடவை கிராமங்களில் மாற்றுவதால் நன்மை ஏற்படாது. டாக்டர்கள் ஒரு வருஷம் House Surgeoncy முடிந்த பிறகு குறைந்தபட்சம் மூன்று வருஷங்களாவது கிராமங்களில் வேலை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இந்த ராஜ்யத்தில் கிராம மக்களுக்கெல்லாம் வைத்திய வசதிக்காக தாய்-சேய் நல விடுதிகளை எப்படிப் பரவலான முறையில் அமைக்க முடியுமென்று நான் ஆரம்பத்தில் சொன்னேன். மத்திய சர்க்காரிடமிருந்தும், கஸ்தூரிபாய் நிதி போன்ற தனிப்பட்ட ஸ்தாபனங்களிலிருந்தும் பெறக்கூடிய உதவியைக்கொண்டு பரிசுடார்த்தமாக இம்மாதிரி விடுதிகள் நடக்கின்றன. கிராமச் சூழ்நிலை, பொருளாதார சாஸ்திரம் போன்ற விஷயங்களை ஆறு மாத காலம் சொல்லிக்கொடுத்த பின்னர், இரண்டு வருஷம் Auxiliary Nursing Course என்று மருத்துவப் பயிற்சி, உடனுதவி, சில்லரை வியாதிகளுக்கு மருந்துகள் கொடுத்தல் போன்ற விஷயங்களில் கவரன்மெண்டு ஆஸ்பத்திரிகளில் ஆறு மாத காலம் பயிற்சி அளிப்பதோடு பராமரிப்பு முறை, போன்றவைகளிலும் பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். அதேமாதிரி நாள்களும் தொடங்கியிருக்கிறோம். சர்க்காரால் அனுமதிக்கப்பட்ட ஆந்திர மகில சபாலிலும் இம்மாதிரி பயிற்சி ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி பெண்கள் பயிற்சிபெற்று வரும்போது நிச்சயமாக கிராமத்திலுள்ள வைத்தியப் பிரச்சையும், மருத்துவ சுகாதாரப் பிரச்சனைகளும் பெரிய அளவுக்கு தீர்க்கப்பட்விடும். அதற்கு இன்னும் அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அதிகமான பேர்களுக்கு பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும். இதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“நமது நாட்டிலுள்ள சேரிகளில் சுகாதார வசதிகள் அதிகமாகச் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டும்; அதற்காக அதிகமான நிதி ஒதுக்கவேண்டும், என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆறுமுகம் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை நான் பரிபூரணமாக ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். சென்னை நகரத்தில் காலரா போன்ற தொத்து வியாதிகள் வரும்

20th March 1954] [Srimathi Dr. T. S. Soundaram Ramachandran]

போது, அவைகள் எங்கிருந்து தொடங்கியிருக்கின்றன என்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், ஆகாரத்தின் மூலமாகவோ, வேலைக்காரர்களின் மூலமாகவோ தான் வருகின்றன என்று நான் யூகமாக சொல்ல முடியும். உண்மையும் அதுதான். கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும், தொத்து நோய்கள் சேரிபோன்ற சுகாதார வசதியற்ற இடங்களிலிருந்துதான் தொடங்குகின்றன. திருவிழாக் காலங்களிலும், விவசாயத்திற்குத் தண்ணீர் விரிகிற காலத்திலும் காலரா போன்ற வியாதிகள் கிராமங்களில் ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம். சுகாதார இலாகா இதில் முக்கியமாக கவனம் செலுத்தவேண்டியதவசியம்.

“சுகாதார இலாகாவானது முக்கியமாக இரண்டு விஷயங்களில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். முதலாவதாக குடி தண்ணீர் வசதிக்கு குழாய் மூலமாகவோ, கிணறுகள் மூலமாகவோ ஆவன செய்யவேண்டும். பம்புகளை maintain பண்ணுவதற்கு முடியாவிட்டால், குடி தண்ணீர்—கிணறுகளாவது நல்ல முறையில் பராமரிக்கப்படவேண்டும். இரண்டாவதாக, கிராமங்களில் கக்கூஸ் வசதி செய்துதரப் படவேண்டும். சின்னச் சின்ன கிராமங்களில் ஜனத்தொகை அதிகமாக இல்லாத காலத்தில், கக்கூஸ் வசதியில்லாமலேயே ஜனங்கள் ஓரளவு சமாளித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது இந்தக் கஷ்டங்கள் அதிகமாகத் தெரிந்திருக்காது. எந்த கிராமத்திற்குப் போனாலும், சேரிகளில் கக்கூஸ் வசதி கிடையாது என்ற கூக்குரல் இருந்துவருகிறது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இதே நிலைமையே இருந்துவருகிறது. கக்கூஸ் வசதி இல்லாமையினால் பெண்கள்தான் முக்கியமாக அவதியுறுகிறார்கள். கக்கூசுகளைக் கிராமங்களில் கட்டுவதில் சர்க்கார் முழுக் கவனம் செலுத்தினால் மட்டும் போதாது. கக்கூசுகளைச் சரியான முறையில் உபயோகிக்கும்படியான முறையில் ஆவன செய்யவேண்டும். நானும் பல இடங்களில் பார்த்திருக்கின்றேன். கக்கூசுக்குள்ளே உபயோகிப்பதைவிட, வெளியில் தான் அசுத்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, சர்க்கார், இதைக் கல்விப் பிரசாரமாகவே எடுத்துக்கொண்டு, முதியோர் கல்விப் பள்ளிக் கூடங்களில் இதை வற்புறுத்தி, அவர்களுக்கு அந்தப் பழக்கத்தை, அதாவது latrine habit-ஐ உண்பாக்கிக் கொடுக்கவேண்டும். அதிலே கொஞ்சம் சர்வாதிகாரத்தை உபயோகித்தால் நல்லது.

“Benevolent Autoecy அல்லது Dictatorship என்ற முறையை இது விஷயத்தில் கையாண்டாலும்கூட நல்லது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கிராமங்களில் போதுமான கக்கூசுகள் கட்டப்படுவதற்கான ஏற்பாட்டைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“On a point of order. The hon. Member who just sat down said that she would be giving a summary of her speech in English.” 12-15 P.m.

DEPUTY SPEAKER :—“It is not a point of order.”

* SRI K. M. SEETHI SAHIB :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, on this Demand of Public Health, the most important point of criticism that I am inclined to level, is with regard to the failure of the Public Health Department to take the general public into confidence and to carry on effective propaganda for the purpose of inducing the public to respond to the advice given by the officials of the Public Health Department. Very seldom the public are taken into confidence. It is only when an acute situation arises, the tardy attention of the Public Health Department comes in for the succour of the people. I would suggest that the officials of the Public Health Department should come into more intimate contact with the public and in that direction, they would do well by fraternising with the

[Sri K. M. Seethi Sahib] [20th March 1954]

political parties that are working in the country. Political parties—whether it is the Congress Party or the Muslim League Party or the Praja-Socialist Party or even the Communist Party for that matter, any political party which is working for the general welfare of the people—should be taken into confidence for co-operation in making the Health Propaganda effective. We seldom see the literature published by the Public Health Department distributed to the public. I suggest that the literature on 'Public Health' might be given to non-official committees and non-official public workers for distribution to the people. In this way, a larger section of the public might be made to respond to the activities of the Public Health Department. In fact, many of the welfare schemes suffer for want of proper and effective propaganda. Non-official bodies would be of great help in carrying on effective propaganda and for achieving the object for which this Department is constituted. The same is the case with departments like Agriculture Department and Medical Department. These Departments can achieve the object which they have in view only by taking the public into their confidence and for that purpose, they must come into more intimate contact with non-officials engaged in public life.

"Sir, the Government have failed to bring into effect various drainage schemes which have been hanging fire without implementation all these years. In towns, proper drainage is an urgent necessity required to combat diseases and epidemics. Recently, there have been cases of outbreak of cholera and small-pox in different places in Malabar. In Ponnani, Kadappuram and other places, there have been cases of outbreak of cholera and small-pox. Even in the distant island of Agathi, one of the Laccadive islands, about 150 miles from Kozhikode, there have been several cases of small-pox and there is not even one medical officer to give relief to the suffering public there. I hope, the Government would take measures to bring immediate succour to these suffering people in the island. I would request the Government to take up drainage schemes in towns like Kozhikode, Tellicherry, Ponnani, Badagara and other overcrowded cities. It is only by executing the drainage schemes, we will be able to prevent the diseases like hydrocele, elephantiasis and cholera.

"As far as my constituency, Malapuram is concerned, malaria is the disease which is really taking a heavy toll of the lives of the people.

12-20
p.m.

"The World Health Organization had opened certain centres where effective steps had been taken for combating malaria. I would plead with this Government for the extension of the activities of World Health Organization to other towns and other hilly tracts nearby in Ernad taluk where people are suffering from malaria. The continuance of the activities of the World Health Organization will go a long way in preventing the disease. As I said earlier, a minimum amount of relief should be given to centres which are having frequent visitations of cholera and malaria. Preventive measures should be taken to check the spread of smallpox in Agathi and the affected centres in Malabar."

20th March 1954]

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up.”

SRI K. M. SEETHI SAHIB :—“ With these words I move the cut motion, standing in the name of members of the Muslim League Legislature Party, which is as follows :—

‘ That the allotment of Rs. 1,04,92,900 under Demand XVII—Public Health be reduced by Rs. 100.’ ”

DEPUTY SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the allotment of Rs. 1,04,92,900 under Demand XVII—Public Health be reduced by Rs. 100.’ ”

* SRI M. VENUGOPALA GOUNDER :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நமது சுகாதார மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்த சுகாதார திட்டமானது மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தது. சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கும் எல்லா மான்யக் கோரிக்கைகளையும்விட இந்த மான்யம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இதிலிருந்துதான் மற்ற எல்லா பிரச்சனையும் தீர்வதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. இந்த சுகாதாரப் பிரச்சனையை தீர்த்தால் தான் மக்கள் சுகமாக வாழமுடியும், என்பதை சர்க்கார் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சர்க்கார் சுகாதாரத்திற்காக அதிகப்பணம் செலவழிக்க கவலைப்படக்கூடாது. இதற்காக இரண்டு மடங்கு வேண்டுமானாலும் செலவழிக்கலாம். அதற்காகத் தயங்கவே கூடாது. சர்க்கார் இந்த சுகாதார மான்யத்தில் ஒரு பகுதியை ஸ்தலஸ்தாபனங்களுக்கு ஒதுக்கவேண்டும்.

“ நகரப்பகுதிகளிலேதான் பெரியபெரிய ஆஸ்பத்திரிகளும் சுகாதார வசதிகளும் செய்துகொடுக்கப்படுகிறதேயொழிய கிராமங்களிலே பட்டித் தொட்டிகளிலே வாழ்கிற மக்களுக்கு ஒரு வசதியும் செய்து கொடுப்பதில்லை. நகரப் பகுதியிலே இருப்பதுபோல் கிராமங்களிலும் பிரதிபலிக்கும் முறையில் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் கிராமப்பகுதியில் 5 மைலுக்கு ஒரு மருத்துவசாலை ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கிராமங்களின் சுற்றுப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் சிகிச்சை செய்துகொள்ளுவதற்கு வசதியேற்படும். இந்த விஷயத்தில் கட்சி வித்தியாசம் எதுவும் காட்டலாகாது என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். திண்டிவனம் முனிசிபாலிட்யில் குடி தண்ணீருக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தை கட்டிட வசதிக்காக உபயோகப்படுத்தினார்கள். இங்கே குடித்தண்ணீர் வசதியின்றி மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதற்காக முனிசிபாலிட்யுக்கு 5, 6 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கும் படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குடி தண்ணீர் வசதியில்லாததினால் யானைக்கால் காலரா, போன்ற வியாதிகள் அடிக்கடி வருகின்றன. இவைகளைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் உடனடியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக ஜில்லாபோர்ட் ஆஸ்பத்திரிகளில் சிப்பந்திகளுக்கு சம்பள வித்தியாசம் இருக்கிறது. டாக்டர்களை இன்னும் அமர்த்தப் படாமல் இருக்கிறது. அதனால் ஆஸ்பத்திரிகளும் திறக்கப்படுவதில்லை. இதனால் தொத்துவியாதி அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. உதாரணமாக ரெட்டிணைக்கிராமத்தில் சென்ற மாதம் 9, 10 தேதிகளில் காலரா கண்டதிற்கு 16, 17 தேதிகளில் தான் டாக்டர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். அதற்குள் 20, 25 பேர்கள் உயிரிழக்க நேர்ந்துவிட்டது. இவ்விடத்தில் ஹெல்த் ஆபீஸ் இல்லாததினால் சுகாதார விஷயங்கள் எதுவும் சரியானபடி கவனிக்கப்படுவதில்லை. அங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் வாக்கலினேட்டர் (vaccinator) கிராமத்திலிருக்கும் மக்களை ஆடு மாடுகளைப்போல் ஒன்றுசேர்த்து அம்மை குத்துகிறார். அவர்களில் யாராவது வரவிட்டால் 15 ரூபாயிலிருந்து 15 ரூபாய் வரையிலும் அபராதம் விதிக்கிறார். இதனால் அங்கிருப்பவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால்

[20th March 1954

SRI E. T. KUNHAN:—“മിസ്റ്റർ സിപ്ലിക് സ്പീക്കർ സർ, ഇപ്പോൾ നമുക്കു മുമ്പാകെ ചർച്ചയ്ക്കു വന്നിരിക്കുന്നത് പബ്ലിക് റെൻ്റൽ ഡിമാൻറാണ്. ഈ അവസരത്തിൽ സ്റ്റേറ്റിലുണ്ടാകുമ്പോഴും പലവിധത്തിലുള്ള പക്ഷപാതകളും കഷ്ടമായ മറുപടിയും കേൾക്കുകയും പടർന്നുപിടിച്ചു ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം തകർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട കൗൺസിലർമാരേയും ഏകദേശം നേരിട്ട് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാഴ്ചക്കാരെ മലബാറിൽ നിന്നു തന്നെ പലതും എടുത്തുവരുന്നയാൾ സാധിക്കും. മലബാറിൽ അട്ടപ്പാടിയിലും പൊന്നാനിയിലും കോളറ പിടിപെട്ടപ്പോൾ അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ ഉടൻ തന്നെ നിയമനടപടിയിൽ എടുക്കണമെന്നു ഗവണ്മെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് പബ്ലിക് ഹെൽത്ത് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ വേണ്ടിട്ടുണ്ടാകും. ജോലിക്കാരിയെങ്കിലും മറ്റും പറഞ്ഞു കഴിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിന്റെ മലബാറിയിലും പൊന്നാനി, അങ്ങനോട് ഈ രണ്ടു ഫക്ടറികളിലായി എത്രയോ ആളുകൾ ചത്തീട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ അവിടത്തെ മണ്ഡലം കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി സിക്രട്ടറിയും മെമ്പർമാരും കൂടി മിംസിലേക്കു കമ്പി അടിക്കുകയും ഫോണിൽ വിളിക്കുകയും മറ്റു ചെയ്യുമ്പോൾ ചിലതെല്ലാം ചെയ്യും. പക്ഷെ ആ സമയത്തുപോഴേക്കും ഏതായാ ആളുകൾ ചത്തുകഴിഞ്ഞു. കടവന്നൂരിൽ ഒരു വീട്ടിൽനിന്നു അഞ്ചു ശവങ്ങൾ കിട്ടിയെന്നു കണ്ടപ്പോഴാണ് അവിടെ ക്യാമ്പ്സിന്റെ ഗെറോവം മനസ്സിലായത്. ഉടനെ 144 പ്രഖ്യാപിച്ചു. അതിനുശേഷം പൊന്നാനി താലൂക്കിലേക്കു ചെല്ലൂർ ഇരുപതു ചാക്കിയും അനുവദിച്ചു. അവിടെ ചെന്നുകണ്ട ഹെൽത്ത് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തന്നെ പറഞ്ഞു കോളറ രക്തയണമെങ്കിൽ ആളും ഭിക്കണം കൊടുക്കണമെന്ന്. മരണം കത്തിവയ്ക്കുന്ന പോയവർ പറഞ്ഞു എല്ലാ മരണം കത്തിവയ്ക്കുന്ന സാധ്യമല്ലെന്ന്. ആദ്യം അരി കൊടുത്തു ആളുകളുടെ എല്ലാ അല്ലാത്ത വന്നതിനുശേഷമേ മരണം കത്തിവയ്ക്കുന്ന സാധ്യതയുണ്ടെന്നു അവർ പറഞ്ഞു. പട്ടിണികൊണ്ടാണ് അവിടെ കോളറ പടർന്നുപിടിച്ചത്. ആദ്യം രക്ഷാതിസാരമാണ് അവിടെ കണ്ടത്. അതിനുശേഷമാണ് കോളറ പിടികൂടിയത്. ഒടുവിൽ കഞ്ഞി കൊടുത്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കോളറ ശമിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ട് നാട്ടുകാർ നേരിട്ട ചെയ്യുന്നതിന്റെ പത്തിയൊന്നും ശേഷം ഗവണ്മെന്റിനു അവിടെ ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു എനിക്കു പറയാൻ സാധിക്കും.

“പൊന്നാനി താലൂക്കിൽ മണ്ണ് മുതലായ മോശങ്ങളും ധാരാളമായുണ്ട്. മണ്ണ് തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിലും വളരെ ഭീകരമായിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതു് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടു് വളരെക്കുറേയായി. നന്യാവൂരിലെ മണ്ണുകാലനാർ സംഘം ചേർന്ന ഗവണ്മെന്റിന്നു കരു നിവേദനം സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. പൊന്നാനിയിൽ കൊതുക്കുശല്യം വളരെ ഉണ്ടു്. അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ജനാബ് സീനീ സാഹിബ് തന്നെ പല നിവേദനങ്ങളും സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടത്തെ മലയാളിമന്ത്രി പൊന്നാനിയിൽ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നു ഗവണ്മെണ്ടു് നഷ്ടപരിഹാരം ഏകാന്തതകളില്ല.

“അവിടെ ശുദ്ധ ജലം കിട്ടുന്നില്ല. ഈ പക്ഷുപ്താധികളെ തടയാൻ ആദ്യമായി ചെറുത്തുരുട്ടി ശുദ്ധജലം വിതരണം ചെയ്യുകയാണ്. വൈപ്പ് വാൽ സപ്ലൈ ചെയ്താൽ നല്ല നടപടി ഗവണ്മെന്റ് ഉടനെ എടുക്കണം. കൊളകാശ്വം തടയാൻ ഉടനെ നടപടി എടുക്കണം. പൊന്നാനി താലൂക്കാപ്പീസിൽ ഇരുന്ന് പണിചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിയും കൊളകുവലർച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് അക്കാര്യത്തിൽ നടപടിയെടുക്കാൻ ഒട്ടും താമസിപ്പുകൂടാ . . . (bell)”

12-30 * SRI K. V. RAMASWAMI :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்
ப.ந. கனே, இந்த பொது சுகாதார மான்யத்தின் மீது கொண்டுவரப்
பட்டிருக்கும் வெட்டுபிரேரணையை நான் ஆதரிக்கிறேன். இதன்மீது
பேசிய பல அங்கத்தினர்களுள் சுகாதாரத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திப் பேசி
யிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவைகளை விட்டு விட்டு, நான் இந்த சமயத்தில்
வற்புறுத்தப்போகின்ற விஷயம் என்னவென்றால், மலேரியாவை தடுப்பத

20th March 1954] [Sri K. V. Ramaswami]

நகரான நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் உடனடியாக எடுக்கவேண்டுமென்பதுதான். மலேரியா மனித வர்க்கத்தின் விரோதியாகும். ஏராளமான இடங்களில் மக்களைப்பிடித்து அவர்களைத்தாக்கி சாவுக்கு உள்ளாக்குவது மலேரியாவே. குறிப்பாக செலம் ஜில்லாவில் 1951-ல் மலேரியாவினால் மரத்திரம் 9,615 பேர்கள் செத்திருக்கிறார்கள் என்று சர்க்கார் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. செலம் ஜில்லாவில் ஹரூர், காரிமங்கலம், பாலக்காடு, மத்தூர், இந்தூர்பிரகா முதலிய பெரும்பாலான இடங்களில் மக்கள் மலேரியாவினால் பீடிக்கப்பட்டு அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். 4,50,000 மக்கள் வசிக்கக்கூடிய 856 கிராமங்களில் மலேரியா பரவியிருக்கிறது. நாம் கல்லில் கொள்ளிமலையில் மலேரியா மிக அதிகமாகப் பரவியிருக்கிறது. கொள்ளி மலை மிக அருமையான இடம். பொன் விளையும் பூமி, செல்வம் கொழிக்கும் இடம். வளம் பொருந்திய இந்த பிரதேசத்திலே பொன்னிற கோதுமையும், எலம், மிளகு, காப்பி, சந்தனம் முதலியவைகளும், தமிழ் இலக்கியத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிற முக்கனிகளான மா, பலா, வாழை போன்ற கனிகளும் விளைகின்றன. இப்பிரதேசத்தில் வாழக் கூடிய மக்கள் மலேரியாவால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். வயிறு பெருத்து உடல் தளர்ந்து புழுப்போல் தடித்து மலேரியாவினால் மடிக்கின்றார்கள். இப்பிரதேசத்தினுடைய செல்வங்களை, மலை வளங்களை மக்கள் பயன்படுத்த வேண்டுமானால் நிச்சயமாக மலேரியாவைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். 5 வருட திட்டத்தில், மலேரியாவை தடுப்பதற்கும், ஒழிப்பதற்கும் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதற்காக அதிகப் பணத்தை செலவு செய்து மலேரியாவை தடுப்பதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

THE HON. SRI A. B. SHETTY :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, Dr. Menon began the discussion on this demand. He is a very sane and sober critic. He is very reasonable in his criticisms. But unfortunately this time, he began to speak about matters mainly relating to the Medical Demand while the Public Health Demand was under discussion. When his attention was drawn to this, he slipped his speech and sat down. But the hon. Members who followed him repeated the same mistakes. I think most of the hon. Members spoke mainly about matters relating to Medical Demand while the Demand under discussion is ‘Public Health.’ We expect from hon. Members, particularly those sitting opposite, certain criticisms pointing out the defects and shortcomings in the working of the Public Health Department. At the same time, we expected from them an appreciation of the good work that has been done in whichever direction it may be. The hon. Member from Tellicherry adopted a sneering attitude. He also spoke mainly about medical matters. I did not expect a good lawyer of my hon. Friend’s standing to make such an error. It is rather surprising that many of the hon. Members who spoke have not looked into the Budget at all. Even the hon. Member Sri Vinayakam, who is a very interesting person full of wit and humour. (The Hon. Sri C. Subramaniam : ‘And full of vigour and vitality’) began to talk about matters relating to the medical side not knowing that the Demand under discussion was ‘Public Health.’ Sir, I must say that both medical and public health matters are so intimately connected that it is excusable if members were to talk of one when the other is under discussion. I propose to reply to most of the references of hon. Members when the Medical Demand is discussed. I shall now deal with some of the observations made.

[Sri A. B. Shetty]

[20th March 1954]

“ Dr. Menon spoke about the need for more hospitals, more doctors and more nurses in villages. I do not know which nurse is prepared to go to any village; but all the same, Dr. Menon has spoken about more nurses being posted in the villages. He has spoken in condemnatory terms about the closure of the Nurses' Training Centre in Calicut. Not only the centre in Calicut but the two other nurses' training centres in Salem and Madras were also closed down. It is because we produce more nurses than the required number. The number of nurses who are now unemployed is about 180. When this is the fact we cannot but close down some of the nurses' training centres.

“ Mr. Vinayakam began his speech with an interesting reference to rural dispensaries. He wants that the best doctors should be posted to rural dispensaries. But how could this be done when even a “ B ” class registered practitioner is unwilling to go to rural areas. No doctor is willing to go to rural areas. They prefer to remain in cities. Some of the rural dispensaries have to be closed down. Fifty-eight dispensaries out of a total of 400 odd of our dispensaries have to be closed down. Out of the total number of our dispensaries, one hundred and twenty-seven of them are dispensaries of modern medicine and the rest (viz., 214) of indigenous medicine. It is up to hon. Members like Mr. Vinayakam who are so interested in rural welfare to induce doctors to go to rural areas to cater to the medical needs of the public.

12-40
p.m.

“ I do not know whether Sri Vinayakam proposes that we should have conscription for these medical people and compel them to go to these places. It may interest him to know that even in primary health centres where we send Civil Assistant Surgeons on the regular scale of pay, those Civil Assistant Surgeons do not want to remain there. This is not a problem peculiar to this State or to this country. This is a problem which the Government of every country has to face. Even in advanced countries, countries which have got very good communications and better amenities of life, the Government find it difficult to have sufficient number of medical practitioners in rural areas. Here as well as elsewhere, medical practitioners have a tendency to be in cities and town. They undergo a long and expensive course of medical education. They spend a fortune on their education and training and naturally expect to earn a decent income. It is very easy for friends like Sri Krishna Ayyar, who practise their professions in towns and cities, to complain that medical men do not go to villages.

(Sri V. R. Krishna Ayyar entered the Chamber and took his seat.)

“ I am glad that my hon. Friend has come. He spoke about matters relating to Medical Demand. He spoke about rural medical facilities and wanted mobile medical units to be provided, one for two or three villages or at least a group of villages. I wonder whether he knows what it costs to buy and maintain a motor van and staff it with the necessary medical men and send it round. A tremendously large amount of expenditure will have to

20th March 1954] [Sri A. B. Shetty]

be incurred to have a mobile medical unit for two or three villages or for a group of villages. He must know that in this budget we are providing for the first time for five mobile medical units, one of which will be in Malabar.

“ My hon. Friend spoke about the need for starting tuberculosis sanatoria in every district. To-day people have awakened to the need for the treatment and control of tuberculosis and sanatoria are being started in almost every district. But he may know that sanatorium treatment is very expensive; it costs about Rs. 4-8-0 per day for every patient. It is of little use to build sanatoria spending lakhs of rupees and yet accommodate only a few patients. In Periyaram in Malabar, about four lakhs or five lakhs of rupees must have been spent already, but the sanatorium there can accommodate only about eighty patients. Tuberculosis treatment has undergone a great change to-day. Very effective drugs which bring about quick cure in early cases are now available. It is much better therefore to start clinics and arrange for home treatment for patients than keep them waiting for admission to sanatoria.

“ The hon. Member Sri Krishna Ayyar also asked why the Tuberculosis Institute at Egmore was proposed to be made into a Demonstration and training Centre for tuberculosis and whether it was not dangerous to have such an institute in the centre of the City. I have consulted tuberculosis experts on this matter. They do not think that there is any such danger as he apprehends. I never said that tuberculosis was not infectious. I am not so ignorant about this matter as my hon. Friend thinks me to be. Tuberculosis is infectious. But still it is advantageous to have a tuberculosis institute in the centre of the City for treating out-patient. It is very convenient for poor people and labourers to come there every day for treatment. There is no such danger from indiscriminate spitting as my hon. Friend imagines. Every patient is given proper instructions and there is no indiscriminate spitting. I have gone into tuberculosis sanatoria where patients do not even cough. They are trained like that. They are made to put their sputum into a spittoon which is properly sterilised. Under these conditions, it is not dangerous to keep tuberculosis patients in the centre of cities. A committee of tuberculosis experts recently went into the matter and said that tuberculosis sanatoria must be situated near big hospitals like the district hospitals and near the cities and towns. If we have sanatoria away from cities and towns as we have in Periyaram, we shall have many difficulties to contend with.

“ Sri Krishna Ayyar spoke about his Utopian ideal of having a State medical and health started at least in municipalities. I wonder whether he knows the history of the National Health Service in Britain. The Government there started with the idea that it would cost only £170 millions. That was the estimate when the Beveridge Report was published. But the Drug Bill went up and up with the result that they have now to spend £400 millions. It would have gone still higher but for the

[Sri A. B. Shetty]

[20th March 1954]

ceiling imposed on the amount to be spent by the Treasury. I think they have ventured into an uncharted territory. It may interest him to know that a State Health Insurance Scheme for the Coimbatore City area is proposed to be started in July next. Employers, and employees earning a wage of one rupee or more per day have to make small contributions. Workers whose wage-income does not exceed four hundred rupees per mensem will be covered and they will be having five sorts of benefits under this scheme. It is expected that two and a half-million industrial workers will come under this scheme in the whole of this country. Probably, my Hon. Colleague Dr. U. Krishna Rao will be speaking about the subject when the Demand relating to it comes up.

“A good many members spoke about water-supply and drainage. I may tell my hon. Friends that municipal water-supply schemes cost several lakhs of rupees. It is very difficult for municipalities to find money for these schemes from their slender resources. It is also difficult for Government to spare sufficient amount. The Government have to bear a major share of the expenditure. They cannot provide for this expenditure from the revenue budget as they have been doing hitherto. The work remaining to be done in respect of water-supply and drainage schemes for municipalities alone will cost Rs. 36 crores. Government will have to find ways and means for financing these schemes. This is what I said yesterday in my speech in moving the Demand. We have hitherto been concentrating mainly on providing irrigation and hydro-electric projects. In the last six or seven years we have spent about Rs. 42 crores on irrigation and electricity schemes. A higher priority was given to these schemes because they are most essential for increasing food production and industrial output. At present fifteen water-supply and drainage schemes are in various stages of execution. Detailed plans and estimates are being prepared for a number of other schemes.

12-50
P.m.

“Hon. Members have referred to various water-supply and drainage schemes in their places. Sri T. K. Rama spoke about the Madurai Drainage and Water-supply Scheme. The Madurai Drainage Scheme for the extended parts of the City Block No. VII is under execution and for Block No. VIII, the design is being finalised. Plans and estimates for the augmentation of the water-supply are under preparation. Then my hon. Friend, Sri L. C. Pais, who was the Chairman of the Mangalore Municipality spoke about the Mangalore Water-supply and Drainage Scheme. My friend may be well aware of what is being done in this matter. The water-supply scheme is estimated to cost Rs. 82½ lakhs of which the Government grant will cover Rs. 53 odd lakhs and a loan of Rs. 25.50 lakhs will have to be raised and the rest of the amount, namely, Rs. 4.11 lakhs will have to be found from the municipal resources. The application of the Mangalore Municipal Council for raising a loan of Rs. 17½ lakhs has been published in the Gazette on 24th February 1954 and after 24th March 1954 they will be permitted to raise the loan. The Government have passed orders permitting the council to draw up to Rs. 12 lakhs from

20th March 1954] [Sri A. B. Shetty]

the Provincial funds to enable the Sanitary Engineer to execute the working of the scheme without losing this working season. The Sanitary Engineer has already ordered 20,000 feet of pipes and he is arranging to procure further quantity of pipes required for the scheme. Regarding the Drainage Scheme for a part of the town, Sir, plans and estimates are under preparation. The Municipality will have to find further money for the execution of this scheme. He spoke about some other matters, about the leprosy asylum at Kankanadi and about mobile medical units now running in Mangalore. These are all matters which come under the Medical Demand. My hon. Friend Sri Vinayakam spoke about matters concerning the Tambaram Sanatorium, the Tirumani Leprosy Sanatorium, the Chingleput Headquarters Hospital, the General Hospital and the Madurai Hospital. I am afraid I cannot deal with those matters since they all relate to the Medical Department.

“ My hon. Friend Sri P. T. Rajan referred to the Cumbum Valley Water-Supply Scheme about which he expected so much and about which he has been writing and speaking to me often. A reply has been sent to him regarding the stage at which the matter stands. This water-supply scheme relates to eight panchayats. As a special case, investigation was done in this case. It is estimated that it will cost a sum of Rs. 40.20 lakhs for construction (capital expenditure) and Rs. 23,760 for maintenance. The Inspector of Local Boards says that none of the panchayats can meet the cost even if it is on half loan and half grant basis. Anyway, the question of preparing the plans and estimates for the schemes is under consideration and when the scheme is to be taken up for execution, the question of finding finances will have to be considered.

“ Several hon. Members spoke about the rural water-supply schemes. They must be well aware of the fact that Government have been carrying out a programme of rural water-supply from 1948-49. The rural water-supply scheme was inaugurated with a fund of Rs. 1 crore to which contributions were made from time to time. The scheme has been dovetailed with the Five-Year Plan of the Planning Commission. Two thousand five hundred well works are proposed for each of the years 1953-54, 1954-55 and 1955-56. A sum of Rs. 40 lakhs has been provided in the Budget for the rural water-supply works and, if necessary, further amounts I am sure, will be allotted. My friend Mr. Krishna Ayyar—I come to him again and again—is very sceptical about the utility and the results achieved by malarial control work. I am rather surprised at his amazing ignorance in regard to this matter. One thing for which the Public Health Department can legitimately take credit is the effective control of malaria. In fact, the Madras State has the best malaria organization in the whole of this country. Even experts who have come from outside like Mara, a great Italian Malariologist, have paid high compliments to the exceedingly good way this malaria control work is being done here. In this State, most of the areas have been brought under malaria control and it is only a few areas and that too, remote and hilly areas that are

[Sri A. B. Shetty]

[20th March 1954]

remaining to be taken up. Madras is participating in the National Malaria Control work for which the Government of India gives aid. Foreign agencies will provide D.D.T. and other equipments. Fourteen schemes were functioning and in 1953, five new schemes were undertaken in the South Kanara, Malabar, the Nilgiris, Madurai and North Arcot districts. You may know how a highly endemic area like Wynaad has now become almost a health resort."

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—" It is news to me."

THE HON. SRI A. B. SHETTY :—" You have not been there.

" Then, Sir, the D.D.T. as a residual spray has been found to be most effective and to-day we can attain a degree of practical control of malaria, and even malaria eradication, which was utterly impossible some twenty years ago. I have much sympathy for what my hon. Friend Sri V. R. Krishna Ayyar said about Filariasis. But, he may know that schemes for filaria control are to-day functioning in as many as sixty places with the aid of Government grant. Filaria is a very difficult problem. In no part of the world, have they so far been able to effectively control or eradicate filariasis. But the work done here in the several places where filaria control measures have been undertaken, shows encouraging results. Resurveys in controlled areas have shown a decline in the infection rate and the disease rate and these anti-mosquito measures will have to be continued for five years or more so as to show definite results. We have what is called ' Hetrazan ', a new drug which is an advance over other drugs so far available. It has been found to be fairly effective in controlling this infection. Then, I was asked what is the progress shown as a result of the work of the Public Health Department. Look at the figures regarding cholera and small-pox. The number of deaths on account of cholera from 1942 to 1947 was 151,682, from 1948 to 1953 it was 99,697. The number of deaths on account of small-pox from 1942 to 1947 was 35,654 and from 1948 to 1953, it was 23,270. So, the incidence of cholera and small-pox has shown a definite decline. The number of deaths on account of small-pox in 1953 was 780, which is the lowest figure for the past fifteen years. Again, infant mortality has steadily decreased from an average of 175 per thousand live births during the decade 1930 to 1940. In 1952-53, it was 108 per thousand. Maternity mortality has also declined from 9.29 in 1945 to 5.6 in 1952. The hon. Member from Tellicherry said the statement made by me when moving the demand was devoid of all statistics. Statistics are no doubt of great value in public health. The figures relating to vital statistics are only approximations. I know a clever lawyer like Sri Krishna Ayyar could argue well regarding any matter, let alone statistics or failure to quote statistics."

1 p.m.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—" On a point of order, Sir. May I know whether the Hon. Minister, when he seeks to meet arguments and seeks refuge under alleged ignorance of the Opposition Party, will give the last word to me to meet him? "

[20th March 1954]

DEPUTY SPEAKER :—“ No allegation is made. The Hon. Minister is only explaining things.”

THE HON. SRI A. B. SHETTY :—“ When you are using hard words, you must expect to be hit back in the same way. I must return the compliments to you. (Laughter.)

“ Sir, the collection and compilation of reliable and accurate statistics regarding different diseases in different places is one of the major tasks now confronting the WHO. Our statistics, I admit, are defective and inaccurate, even as regards births and deaths figures, and it is much more difficult to collect accurate morbidity statistics.

“ Then, about nutrition, it was asked, ‘ What is the achievement of this Public Health Department?’ ”

DEPUTY SPEAKER :—“ How long will the Hon. Minister take? ”

THE HON. SRI A. B. SHETTY :—“ I shall finish soon, Sir. The Nutrition Department has been making diet survey and nutrition survey and analysing South Indian food preparations. They have shown in what constituents our food is deficient, namely, in proteins, in certain vitamins and mineral salts. Thus, they are carrying on some kind of nutritional education and propaganda. It is not for the Health Department to see that people get the required protective food. It is the business of the Agricultural Department, the Animal Husbandry Department and the Fisheries Department to find protective food for the people. (An hon. Member : ‘ It is the joint responsibility of the Cabinet.’ But the hon. Member cannot put the entire responsibility upon the Public Health Department.

“ Sir, I do not wish to detain the House any longer since it is already past time. People who have come from other parts of the world distinguished public health authorities like Dr. Karl Evang and Dr. John Gordon have said how the public health administration in this State as well as in this country has to work generally under the most difficult conditions and with very limited financial resources, scarcity of all types of medical personnel and tremendous health problems. Public health in India cannot reach the standard that has been attained in western countries in the immediate future on account of deficiency in men, in funds and in facilities. Yet, Dr. John Gordon has said that the workers in this field are doing a good job with what they have.

“ With these words, I request the hon. Member Dr. Menon to withdraw his cut motion.”

DR. K. B. MENON :—“ I am pressing my cut motion, Sir.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the allotment of Rs. 1,04,92,900 under Demand XVII—Public Health be reduced by Rs. 100.’ ”

The motion was put and lost.

[20th March 1954]

SRI K. M. SEETHI SAHIB :—“ I am not pressing my cut motion, Sir.”

The motion of Sri K. M. Seethi was, by leave, withdrawn.

DEPUTY SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,04,92,900 under Demand XVII—Public Health.’ ”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now rise for lunch and meet again at 2-30 p.m.”

The House then rose for lunch.

(After lunch—2-30 p.m.)

(2) DEMAND XXIII—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ Sir, before I move the Demand, I wish to make a statement. I made a request that this Demand may be taken up to-day in the hope that the Commissioner of Labour will be present here to advise me when the budget discussion takes place. I now find that the Commissioner of Labour has to leave for Hyderabad on Monday on Government business. I think this Demand will be discussed for four hours. If one hour is taken up for question hour on Monday, I shall be called upon to speak on that day at about 10 p.m. which will be somewhat inconvenient. Unless the question hour is given up or some other arrangement is made, it will be physically impossible for me to reply after 10 p.m.”

MR. SPEAKER :—“ I think we can give up question-hour on Monday.”

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ I have to say this, because from the discussion that is taking place here, I find that the number of speakers is multiplying and longer time is also taken. That is why I said that if we had question-hour also on Monday and if hon. Members also spoke till about 10 p.m., and if I was called upon to reply to the Demand after 10 p.m., it will be somewhat difficult.”

MR. SPEAKER :—“ When does the Hon. Minister want to reply? ”

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ Say, about 9-15 p.m., Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Oh, yes. The Hon. Minister may reply at 9-15 p.m. I hope the House can concede his request so that his health may not be affected.”

20th March 1954]

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ Thank you very much, Sir. I only wanted to make my position clear.

“ Sir, on the recommendation of the Governor I move—

‘ That Government be granted a sum not exceeding rupees 14,67,400 under Demand XXIII—Labour including Factories.’

“ Sir, this expenditure is required to meet the pay and allowances and other contingencies relating to the staff employed in the Labour and Factories department for 1954–55.

“ The Labour Department consists of one Commissioner of Labour, ten Labour Officers, one Labour Welfare Officer, three Industrial Tribunals, one Special Tribunal for plantations and other ministerial staff. The factories side of the department consists of one Chief Inspector of Factories, five Regional Inspectors of Factories, nine Inspectors of Factories, one Inspector of Factories, 140 Assistant Inspectors of Labour and other ministerial staff.

“ The main functions of the department are to administer the various labour laws, to ensure that the benefits of these laws reach the workers and to promote industrial peace. The intentions behind the various labour legislations are to secure for industrial workers a decent standard of living, hours of work and conditions of labour in conformity as far as the economic conditions of the country permit with international standards, suitable machinery for settlement of disputes, protection against economic consequences of old age, sickness, unemployment, etc.

“ I shall now explain briefly the important labour legislations which are in force in the State.

“ The Factories Act, 1948, applies to premises (i) wherein ten or more workers are working and in any part of which a manufacturing process is carried on with the aid of power and (ii) wherein twenty or more workers are working and in any part of which a manufacturing process is carried on without the aid of power.

“ By a Special notification under Section 85 (1) of the Act, the provisions of the Act have been extended to certain individual non-power factories employing ten to nineteen persons also. Thus, the benefits conferred by the Factories Act have been extended to the employees working in most of the non-power factories employing ten to nineteen persons in this State and their conditions will be regulated by law. The Factories Act contains important provisions for the registration and licensing of factories and for safety and welfare of workmen. The Act regulates the working hours of the employees, provides for leave with wages and prohibits the employment of young children.

“ The Government are receiving a number of representations requesting exemption of certain factories like handloom factories,

[Dr. U. Krishna Rao] [20th March 1954]

etc., from the provisions of the Factories Act. A Special Officer was appointed to enquire into the question of exemptions and to suggest amendments to the Act, if necessary.

“ The Madras Shops and Establishments Act, 1947, has been in force since 1948. It applies to the City of Madras, to all municipalities and major panchayats. It regulates the conditions of work, payment of wages, holidays with pay, etc., of a large number of persons employed in shops, hotels, commercial establishments, etc. The provisions of this Act are enforced by the Factories department. Representations have been made that the provisions of this Act were being enforced to the point of oppression and that especially small business has been hit hard by the strict enforcement of this Act. As mentioned above, a Special Officer was, therefore, appointed to review the working of this Act and to suggest what provisions of the Act should be enforced and what provisions should be left. His report was examined and orders were issued on the report laying down certain general principles.

“ In regard to workers in plantations who were till now outside the purview of the protective labour legislation, a new enactment known as Plantations Labour Act was passed in 1951 by the Central Legislature. It provides for the welfare of labour and for regulating the conditions of work in tea, coffee, rubber and cinchona plantations in the first instance. Model rules are being prepared by the Central Government to ensure maximum uniformity although the rule-making power is vested in the State Government.

“ At a meeting of the Industrial Committee on Plantations held at Calcutta in June 1954, it was decided that the Act should be brought into force in April 1954, that sections which automatically come into force, as for example, those relating to the provision of drinking water, fitness certificates, annual leave with wages should be given effect to from that date and that in regard to welfare measures, rules should be drafted first and submitted for scrutiny by the Tripartite Committee.

“ The Madras Maternity Benefit Act, 1934, provides for the grant of benefits to women workers for three weeks before confinement and four weeks after confinement. It prohibits the employment of women in factories during the four weeks immediately following the day of confinement.

“ The Payment of Wages Act, 1936, regulates the payment of wages to certain classes of persons employed in industry. It provides for the fixation of wage periods and for payment of wages within the prescribed periods. Inspectors under this Act have been appointed. Claims relating to the non-payment of wages or illegal deductions are heard and decided by the Commissioner for Workmen's Compensation.

“ The Workmen's Compensation Act, 1923, applies to certain categories of workmen as defined in the Act. The injured workmen and in the case of fatal accidents, their dependents, are entitled to compensation from the employers. The amount of compensation payable depends on the extent of disablement and the average monthly wages of the workmen.

20th March 1954] [Dr. U. Krishna Rao]

“ Under the Minimum Wages Act, 1948, minimum rates of wages have been fixed by the Government in respect of eleven employments included in Part I of the Schedule and the minimum wages for employment in agriculture which is a scheduled employment under Part II of the Schedule has not yet been fixed and time is being allowed till March 31, 1954, for completing fixation of minimum wages in all scheduled employments.

“ The Employees Provident Fund Act, 1952, provides for the institution of Provident Fund for employees in factories and other establishments to begin with, the Act applies only to factories employing 50 persons with three years' standing and engaged in the production of cement, electrical, mechanical or general engineering products, cigarettes, iron and steel, paper and textiles. In the case of factories which are maintaining provident funds, which are more favourable or are not less favourable than the one to be established, exemption can be granted to retain the old ones.

2-40
p.m.

“ The Employees State Insurance Act, 1948, provides for sickness, maternity and disablement compensation. The scheme applies to all employees, manual, clerical and supervisory with a remuneration not exceeding Rs. 400. The scheme will be introduced in Coimbatore first, in all probability, on 1st July.

“ A word about industrial disputes. The declared policy of the Government is that internal settlement is preferable to external settlement. We have employed 10 Labour Officers and one Assistant Commissioner to help the Commissioner in settling industrial disputes by conciliation. Whenever this is not possible, Government examine the case and if there is reasonable dispute, the matter is referred for Tribunal. There are three Industrial Tribunals stationed at Madras, Madurai and Coimbatore and a Special Tribunal for Plantations. The awards of these Tribunals are final. Government publish these awards in the *Fort St. George Gazette* and if any party fails to honour the awards. Government can only prosecute but the punishments provided under the Act are not sufficiently deterrent.

“ In this connection, it will be useful to point out that the workers under the Factories Act number 4 lakhs and the workers covered by the Shops and Establishments Act are 2.62 lakhs. The total population of the composite State was 57 millions. And it has been put forward by some that too much attention must not be given to a very small proportion of organised labour when compared to the large number still not organised. It must also be pointed out that the unskilled workers in textile mills receive a wage including dearness allowance coming approximately to Rs. 78 per mensem while there are lakhs of people who are not able to get even Rs. 15 to Rs. 20 a month. The handloom weavers are one such example. Many of these workers do not have the benefit of the various Acts I have mentioned just now. The Government's defence in this matter is that the standards set for industrial labour tend generally to influence the standards for the whole body of

[Dr. U. Krishna Rao] [20th March 1954]

labour. It cannot be denied also that higher wages mean increase in purchasing power which is to the benefit of the industry and the general economy as a whole.

“ I have great pleasure in moving the Demand.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That Government be granted a sum not exceeding Rs. 14,67,400 under Demand XXIII—Labour including Factories.’

“ I must inform the House that the debate on this Demand will be continued till 5 p.m. to-day. The House will sit on Monday night at 8 p.m. and the Hon. Minister will reply to the debate at 9-15 p.m.”

* SRI K. P. GOPALAN :—“ Sir, I beg to move the cut motion standing in my name, namely,

‘ That the allotment of Rs. 14,67,400 under Demand XXIII—Labour including Factories be reduced by Rs. 100.’

“ Mr. Speaker, Sir, in moving this cut motion, I want to refer to certain urgent measures that should be taken by the Government in order to ameliorate the conditions of the workers. Sir, the workers in this State are faced with many important and difficult problems. I need not explain that everywhere retrenchment is taking place, wage-cuts are taking place, increase of work-loads are put on the workers, in so many factories victimisation is going on and we have seen that so many factories have been closed in the important centres in the State. Sir, the condition of the workers is deteriorating. If we examine closely the condition of the workers, I am sure, we will find that everywhere in the State, the workers are not paid a fair living wage and social security measures are very very few in our State. I am glad that the Hon. Labour Minister has stated that the Health Insurance Scheme will be put into effect in Coimbatore in July, and I hope that the Government will see that this scheme is extended throughout the State as early as possible. Social security is the fundamental right of every worker and in every democratic country, social security should be ensured to the workers. Unless the Government take a very sympathetic attitude towards workers, their conditions will go from bad to worse.

“ Sir, I want to say one thing about the portfolio of Labour. As far as my experience goes in this Assembly for the last two years, what I find is that the Hon. Labour Minister wants to please both labour and capital. The result is that he goes against the workers. That is what I see. Well, I never want that the Hon. Labour Minister should unnecessarily put difficulties in the way of capitalists and factory-owners. But what I want and request the Hon. Labour Minister is that he must champion the cause of the workers, the poor down-trodden people of our State. That is my only request to the Hon. Minister. Though I know that in a State like this where the Ministry is supported by the landlords and capitalists, the Labour Minister will find it very difficult to champion the cause of the workers, my request is that the Labour Minister can

20th March 1954] [Sri K. P. Gopalan]

champion the cause of the workers very well within the limits as long as he is the Labour Minister. He should not be afraid of the capitalists, he should not be afraid of anything; if only he takes good measures to ameliorate the conditions of the workers, the workers will stand unitedly in support of the Labour Minister.

" Sir, I regret to say in this House that unfortunately our Government has no consistent labour policy. I never want to say anything theoretical on this point. I take only the discussions that have taken place in this House. I do not remember our Labour Minister once said that in order to better the conditions of the workers, in order to avoid labour troubles and labour disputes, in order to ascertain the demands of workers, in order to know fully their poor conditions, this Government would constitute Courts of Enquiries in major industries concerned. But some days ago, our Hon. Labour Minister said that the policy of the Government would change from time to time and he will not appoint such Courts to enquire into major industries. This is what really I cannot understand.

" Sir, with regard to the question of adjudication, I will deal with it later. When the question of Parry & Co. came up the Hon. Minister said that in order to give bonus and other facilities to workers, the profit of one particular industry only cannot be considered, but the whole economic structure must be considered and then it should be decided whether a case may be sent for adjudication or not. That means it will go against the fundamental principle of sending a case for adjudication. We should examine a case with reference to the Balance Sheet and see whether an industry can afford to pay bonus and other facilities to the workers and if the industry can afford to pay, then the workers must get them, irrespective of the fact whether one is a foreign industry or native industry. So unfortunately, the statement of the Hon. Labour Minister went against these workers. Again, I have to bring to the notice of this House another instance. When I asked a question in the House on the report of the Textile Enquiry Committee whether this Government has got any opinion on the recommendations of the Committee, even though there may be differences of opinion regarding the recommendations, I think the Hon. Labour Minister said, ' there is no opinion for this Government ' on the recommendation in the report.

" Sir, that clearly shows that this Government have no definite labour policy. Moreover, I remember that at the conference convened to consider the question of giving involuntary unemployment allowance to workers, Mr. Lobo Prabhu, a responsible Officer of this State Government dealing with Labour Department very vehemently opposed the principle of giving involuntary unemployment allowance to workers. I find from the statement of the Hon. Minister for Labour that he did not give him any such instructions to that effect. That alone proves that this Government have no consistent labour policy. I do not want to say anything more on this matter.

2-50
p.m.

[Sri. K. P. Gopalan]

[20th March 1954]

Sir, I want to refer to another matter and I hope the Hon. Minister will not misunderstand me. Whenever we approach him with a definite matter of public importance, regarding labour he tries to satisfy us with nice words. Our Labour Minister is an expert in that matter. The welfare of hundreds of thousand of down-trodden workers, males and females, comes within his portfolio and these workers look to him to do something for them. After winning Swaraj for the country, the Congress Party promised that the conditions of workers would be looked into and they would get a fair deal from them. But I would respectfully submit to this House that this having brought forward any substantial or comprehensive legislation for ameliorating the conditions of labourers. It is only the Central Government which have put many Acts on the Statute Book, a reference to which has been made by the Hon. Minister for Labour in his statement made a short while ago. Sir, the workers in this State expected a radical change in the conditions of their living when the Congress came into power but they are utterly disappointed now. If our Labour Minister goes and asks a worker about the benefits conferred by this Government, I am sure, he would get a disappointing answer. I am not saying this with a prejudiced mind. My own experience as a trade union worker makes me say so.

Now, I come to the Textile Enquiry Committee. It took two years to produce a report. The Committee visited 79 mills in this State and about 300 witnesses appeared before the Committee and gave evidence. The Committee submitted its report only in June 1953 and the report was published at a later date. The Hon. Minister while referring to this Committee's report said that there were differences among members of the Committee in regard to the implementation of some of the recommendations contained therein. But when I read the report, I found on page 82, that there are so many recommendations adopted unanimously by the Committee consisting of capitalists, workers and representatives of the Government. I want to know definitely from the Labour Minister, whether he is going to implement those recommendations adopted unanimously by the Committee. We have not spent so much money on that Committee to submit a report and for that report to be set aside. The Government must come to a definite conclusion as to the recommendations that they are going to implement. Then only, the workers will be benefited.

Though my time is very limited, I want to emphasise one very important point, viz., the working of the Trade Disputes Act in our State. We have to re-examine the whole Act. If this Act successfully works in our State, I am sure, we can avoid so many labour disputes. Then only we can have a real industrial peace in our country. As a general policy, we are opposed to compulsory arbitration. Workers want to use the bargaining power whenever they feel that they can succeed and get a just decision. But if workers are agitated over a particular industrial dispute, it must be referred to adjudication. Recently when the workers of Messrs. Parry & Co. wanted their dispute to be referred to adjudication, and

20th March 1954] [Sri K. P. Gopalan]

this question was raised in this House, the Hon. Minister for Labour said that the demands of the Parry & Co. employees were unreasonable and their dispute could not be referred to adjudication—though he admitted that the Government had not looked into the balance sheet of the Parry & Co. In this connection, I must draw the attention of the Hon. Minister to the fact that workers in some other European companies are paid more allowances than are paid in Parry & Co. I can quote several instances where disputes fit for adjudication were not referred by the Government for adjudication. In 1947, a conference was held in Delhi and at that conference, the so-called Industrial Truce Resolution was passed. In that resolution, it was definitely stated that workers can refer their disputes for adjudication if necessary. I want to know from the Hon. Labour Minister whether this Government are going against that resolution.

“ Now, I come to the staff allotted to this Labour department. I can say that Labour offices situated in the districts as well as in Madras are under-staffed in regard to ministerial staff. I know in Kozhikode the Labour office is under-staffed. More clerical staff should be appointed in the Labour offices to dispose of matters quickly.

“ Now, I come again to the Industrial Disputes Act. There is a provision in that Act, that within fourteen days after the commencement of the conciliation proceedings, the Labour Commissioner should submit his report but often his report is delayed. The result is many of the awards are not implemented in time. Already many awards have not been implemented and this question came up before this House many times. I suggest that in every district there must be an adjudicator who should be easily accessible to the workers so that they can approach him directly and present their petitions. He must have executive authority also. As it is, if an award is given, the Government take their own time to implement it. As far as Malabar and South Kanara are concerned, we want more Labour Officers and Labour Inspectors.

“ Lastly, I suggest that in order to see that the Industrial Disputes Act is worked properly and to find out any loopholes in the Act, and to amend it suitably the Hon. Minister for Labour should convene a conference of the representatives of the workers, capitalists and the Government where they can exchange views and come to a definite conclusion.”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up.

* SRI N. MAHALINGAM :—“ Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Demand just moved. This Demand on ‘ Labour ’ though a small one is very important and it is seen from the time allotted for the Demand and the interest that is being shown by the Opposition in it. I have to congratulate the Hon. Minister for Labour and the Labour Department on the minimum number

[Sri N. Mahalingam] [20th March 1954]

of work days lost during the previous year and I do hope that they will maintain the same tradition in future also. The Hon. Minister for Labour has been firm both in his dealings towards capital and labour and it stands to his credit that he has seen industrial peace being achieved in our State. There are several instances in which the awards of tribunals, to which several industrial disputes were referred to, had not been implemented. At present, each individual labourer who has got some benefit to be derived from the award has to apply to Government separately if the award is not implemented by the management in time. Only after the receipt of his application, Government will take action to ask the management to implement the award. As it is, it is an anomalous position and it will be difficult for each individual labourer to go on applying to Government for getting the benefit if the award is not implemented. So I suggest to Government that if after two or three months of the announcement of the award, the management does not implement the same, Government should take steps *suo motu* to implement the decisions of the Tribunal.

“ The settlement of disputes should be made quicker. Now in regard to disputes, it takes a long time for the labour officer to send a report to Government. There is an appeal to the Tribunal. Further than that there is an appeal to the Appellate Tribunal. It goes on like this. So Government should devise measures to see that in any dispute the decision is given or arrived at quickly so that both parties in the dispute may be benefited.

“ The working of the Shop Assistants' Act is not satisfactory. It is because Government have not taken the matter seriously and it is also due to the fact that the staff employed to enforce the Act are not enthusiastic. Even in major cities like Madras, Coimbatore, Maudrai, etc., the Shop Assistants' Act is not properly enforced. The power of inspectors is very meagre. Whether in Walltax Road or China Bazaar Road, we see small boys working in shops. It is not possible even in the City of Madras for the Labour Department to prevent children from working. How then can we work the Act effectively in small panchayats and municipalities that are distributed throughout the State, when even in the City of Madras we are not able to enforce the Act effectively but allow children of tender ages to work. For each taluk there are at present some labour inspectors. But their jurisdiction is too wide for them to enforce the Act upon small shops that are situated in all panchayats. I suggest that the Presidents of Panchayat Boards and Municipal Chairmen should be given some authority to implement the Shop Assistants Act and in case it is not possible, the same may be taken up by the Labour Officer so that the work of labour inspectors may be lessened. The Assistant labour inspectors who work under the Factory Inspector are not enthusiastic. Moreover, the slogan is —once a Labour Inspector always a Labour Inspector. There are no chances of promotion for them as Factory Inspectors

20th March 1954] [Sri N. Mahalingam]

because they are not technically qualified. Their chances of promotion as Labour Officers are also few. This matter also should be examined by Government.

"In my constituency, there are a large number of tea and coffee estates in which the condition of the labourer is very bad. The living conditions of the workers in the estates are very bad indeed. The Hon. Minister for Revenue and the Hon. Minister for Industries have visited the various estates and have seen for themselves the living conditions of the workers. The Hon. Minister for Revenue, after seeing the living condition of workers in the estates, said that radical improvements are necessary and that the existing conditions are very bad. The planters who met in a conference at Coonoor contradicted the statement of the Revenue Minister and said that the Hon. Minister for Revenue had seen only the worst side and because he had not seen the better side of things, his opinion was wrong. It was only to see both sides of the things that the Hon. Minister for Labour came to Anamalais in December last and stayed for three days. He went through the estates and acquainted himself with both sides of the picture. He told the planters that the conditions of the workers should be improved. Not only should the planters take into their mind to better the lot of the workers, the Government also should fix a time limit for improving the housing condition of workers. One can very well imagine the pitiable housing condition of a worker when one learns that in a small room measuring 12 feet by 10 feet there are two or three families living with a number of children. It is absolutely important that the workers should have healthy living condition.

"Regarding the plantation industry, the 1952 bonus question is not yet settled. The workers were given an advance of Rs. 10 during Deepawali time as advance bonus. But the same is being recovered in monthly instalments. The bonus for 1952 is still undisbursed. The Department should see that such questions are settled quickly. The bonus for 1954 will be due in a few months. If even up till now the 1952 bonus question is not settled, then how could the workers be benefited?

"Next to the plantation industry the organized industry in the State is transport. In the field of transport, I may inform the Government, still certain awards are pending implementation. There was a short notice question to the Hon. Minister concerned during the last session in this connection asking whether the Government were aware of the fact that many awards had not been implemented in the transport sector and whether Government would take action to implement those awards. There are a number of conditions in the permit for the carrying on of transport business and if a condition is added that transport awards should also be implemented in the permit condition, I think it can be easily implemented.

"Again the condition of the workers in the Government Cinchona Estate is far from encouraging. The Cinchona plantation in Anamalais hills is the biggest of its kind. The housing condition of the labour there is far from satisfactory. Even during last

[Sri N. Mahalingam] [20th March 1954]

year, I raised a point that the plantation labour in the Cinchona estate should be provided with one pair of cumblie or overcoat during the rainy season. The same has not been implemented even now.

“ There is again a disparity between the condition of organized labour and unorganized labour. The disparity is great. Whereas the minimum wage for an unskilled worker in the organized textile industry is Rs. 75 per mensem and it is Rs. 45 in the transport industry in the agricultural industry it is not possible for a skilled worker to get even Re. 1 a day and in the handloom industry it is difficult for the worker to get Rs. 40 a month. Therefore such disparity between the organized and unorganized labour in the industrial field is not good for the growth of the State. Government should see that wages on all sides are equated to the work done whether labour is organized or unorganized. Otherwise, there will be jealousy and heat will be created between the two resulting in less production.”

3-10
p.m.

* SRI S. PAKKIRISWAMI PILLAI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிக்கும் வகையில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழிலாளர் பிரச்சினைக்கு இந்த அரசாங்கத்தில் இடமிருக்கிறதா என்பது சந்தேகப்படுவதற்கான நிலையில் அனைவரும் இருக்கிறார்கள். ஒரு வேளை டாக்டர் யு. கிருஷ்ணராவ் தொழில் பகுதியை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு இண்டஸ்ட்ரியல் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டிருந்தால் ஏதாவது நன்மை ஏற்பட்டு இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். தொழிலாளர்கள் சார்பிலே எந்த விதமான நன்மையும் செய்யாமல் முதலாளிகள் பக்கமாக பலவித சலுகைகள் செய்யப்பட்டு நல்ல வார்த்தைகளும் சலுகைகளும் அவர்களுக்கே இருக்கிறதென்ற பொருள்படும்படியாக பலவித காரியங்கள் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும் என்றைக்கும் ஒன்றுபட்டு வாழமுடியாது. இது சாதாரணமாக எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளும்படியாக நடந்து வருகிறது. முதலாளிகள் சார்பிலே இந்த அரசாங்கம் தங்கள் மனதை ஒரு தலை பக்கமாக மாற்றுவது சகஜமாயிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் தொழிலாளர்கள் பக்கம் முதலாளித்துவ மனப்பான்மையுள்ள ஆட்சியாளர்கள் இருக்க மாட்டார்கள் என்பது உலகமே அறிந்த விஷயம். இப்பொழுது மந்திரி டாக்டர் யு. கிருஷ்ணராவ் முதலாளித்துவ மனப்பான்மையில் மாறி இருக்கிறாரே ஒழிய தொழிலாளர்கள் நலன் பற்றிய எண்ணம் சிறிதும் அவருக்கு கிடையாது. இவருடைய மனப்பான்மையையொட்டி லேபர் டிபார்ட்மென்டும் முதலாளிகளுக்கு அனுசரணையாக எல்லா செய்கைகளும் செய்யும்படியாக இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக சலுகைகள் செய்யவேண்டுமென்ற உள் உணர்ச்சியே அவர்கள் மனதில் உதிப்பதில்லை. அந்த அதிகாரிகள் தொழிலாளர்கள்பால் பாதகமாகவே நடந்து வருகிறார்கள்.

“ இரண்டொரு உதாரணங்கள் கொடுத்து இதை நிரூபித்துக் காண்பிக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன். இப்பொழுது டாக்டர் யு. கிருஷ்ணராவ் இந்த மான்யக் கோரிக்கையை பிரேரிக்கும்போது ‘சாதாரணமாக தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் 78 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள்’ என்று சொல்லிவிட்டு உடனே அவர்கள் அந்தத் தொழிலாளர்களை கைத்தறி நெசவு தொழிலாளர்களுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பித்து, கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களை விட மில் தொழிலாளர்களை அதிகப்படியான சம்பளம் வாங்குகிறார்கள் என்று பொருள்படும்படியாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால், கஷ்டப்படும் தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்தார் வெளியிட்டுள்ள வாழ்க்கை சம்பள கணக்குப்படி இன்னும் அதிகமான பணம் வாங்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல அவருக்கு மனது வரவில்லை.

20th March 1954]

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ I rise on a point of information, Sir. After explaining the position, I justified the position. Evidently the hon. Member has not followed my speech. What the hon. Member has just said is contradictory to the latter part of my statement.”

*** SRI S. PAKKIRISWAMI PILLAI :—**“ பி. அண்டு சி. மில்லை எடுத்துக்கொள்வோமானால் அங்கிருக்கும்படியான தொழிலாளர்களின் வேலைப்பளு அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு விநாடியும் மிஷினுடன் எலும்புந் தோலும் ஆக்கப்பட்ட மிஷின் மாதிரியாக அவர்களின் வேலைகளை ஆக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். எட்டு மணி நேரமும் அவர்களுக்கு சமாளிக்க முடியாத அதிக வேலைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அதே சமயத்தில் அவர்களின் உழைப்புக்கேற்ற போதிய அளவு சம்பளம் அவர்களுக்குக் கொடுப்பது கிடையாது. இவர்களின் உழைப்பின் பலனாகத்தான் 1953-ம் வருஷத்தில் பி. அண்டு சி. கம்பெனியில் 90 லட்ச ரூபாய் லாபம் கிடைத்திருப்பதாக சொன்னார்கள். ஆனால் அதில் தொழிலாளர்களுக்காகப் போனஸ் தொகைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் எவ்வளவு? அந்த லாபத்தில் 19 லட்ச ரூபாய்தான் தொழிலாளர்களுக்கு போனஸாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 19 லட்சத்திலும் பெரும் பகுதி தொழிலாளர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வேலை வாங்கும்படியான சூப்ர வைசர்களுக்கும், மாஸ்டர்களுக்கும் மற்ற மேலதிகாரிகளுக்கும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. போதுமான அளவுக்கு போனஸ் ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்படி கஷ்டப்படும்படியான வேலையாட்களின் வாழ்க்கை நிலையைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ள, வசதி செய்து கொடுக்க இந்த அரசாங்கம் முன் வரவில்லை. இந்த மாதிரியான ஊழல்களை தீர விசாரித்து அவர்களுக்கு போதுமான வாழ்க்கைச் சம்பளத்தைக் கொடுக்க ஒரு ‘Enquiry Committee’ ஏற்படுத்தி உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்குமாறு அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படும் கூட கடன் சமை பெருக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். முன்னே குறிப்பிட்ட ஒரு ‘Enquiry Committee’ நியமித்தால் இந்தக் கடன் பளுவை நீக்குவதற்கு என்ன வழி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதையும் அந்தக் கமிட்டி விஜாரிக்க ஏதுவாயிருக்கும்.

3-15
p.m.

“ ஒரு தொழிலாளி தன்னுடைய குடும்பத்தில் நிறைய வேலையில்லாத ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு சாப்பாடு போட வேண்டிய நிலைமையில் இருப்பதால், கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாலும் கூட அவனுக்கு போதிய அளவுக்கு தன்னுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வழி கிடையாது. சாதாரணமாக நமக்குத் தெரிந்து பல ரிப்போர்ட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ரிப்போர்ட்டுகளில் ஒரு ஆண், பெண், இரண்டு குழந்தைகள் அடங்கிய ஒரு குடும்ப தொழிலாளிக்கு போதுமான நியாய சம்பளம் எவ்வளவு கிடைக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் சுமார் ஒரு மாதத்துக்கு 120 ரூபாய் இருந்தால்தான் ஒரு தொழிலாளி தன்னுடைய மேல் சொன்ன குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியும். இந்த மாதிரி நிலையிலே இருக்கும்போது வேறு வேலையில்லாத ஆட்களையும் கூட வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் போஷிக்க வேண்டி இருப்பதால் மிகவும் கடன் பளுவில் ஆழ்த்தப்படுகிறார்கள். ஹிந்து சமுதாயத்தில் Joint Family System இருக்கிறது. அதன் காரணமாக நமது நாட்டிலே அதிகமான வேலையில்லாத ஆட்களை வைத்துக் கொண்டு நாம் ஓர் அளவுக்கு வேலையில்லாத ஆட்களையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு வாழும்படியான நிலையிலிருக்கிறோம். ஹிந்து சமுதாயத்தில் இந்தப் பழக்கம் இல்லாமலிருந்தால் நம் நாட்டிலே எப்பொழுதோ ரத்தப் புரட்சி ஏற்பட்டிருக்கும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு இது வரை அரசாங்கத்தார் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இதை உடனடியாக அரசாங்கத்தார் கவனிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ பக்கிங்காம் கர்னாடிக் மில் தொழிலாளிகள் புழுதி அடைந்திருக்கும் ரோடு ஓரங்களில் சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு முதலாளிகள் டிபன்

[Sri P. Pakkiriswami Pillai] [20th March 1954]

ஷெட் இன்னும் சரியான முறையில் கட்டிக் கொடுக்கவில்லை. 'Inspector of Labour' என்ன செய்கிறார்? அவர் அங்கு போய் பார்த்தாரா, பார்க்கவில்லையா, அதற்கான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாரா என்பது தெரியாது. ஆகவே இந்த நிலையிலே இருக்கும் பி. அண்டு லி. மில் தொழிலாளிகளின் பிரச்சனைகளைப்பற்றி அரசாங்கத்தார் உடனடியாக கவனிக்க வேண்டும். கடைசியில் ஒரு வார்த்தை 'Health Insurance Act'-ஐ கட்டாயம் சென்னைக்கு அடுத்த 'Official' வருஷத்திலாவது கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்."

3.20
p.m.

SRI R. KUPPUSWAMI :—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம்

தொழில் மந்திரி அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்த தொழிலாளர் மான்யத்தை வரவேற்று சில வார்த்தைகளைப் பேச விரும்புகிறேன். சமூக பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னதாக வேலை நிறுத்தம் செய்துதான் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளை உரிமைகளை இந்த நாட்டில் பெறவேண்டும் என்ற நிலை இருந்து வந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அந்த நிலை முற்றிலும் மாறி தொழில் கோர்ட்டுகள் மூலமாக விசாரணை நடத்தி அதன் மூலமாக தங்களுடைய நியாயமான உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு அரசாங்கம் செய்து வரும் திட்டங்களை நான் வரவேற்கிறேன். ஒரு வேலை நிறுத்தம் செய்யவதன் மூலம் தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெறுவது என்றால் அதனால் நாட்டிற்கு எவ்வளவோ நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அதைப்போலவே முதலாளிகளின் கதவு அடைப்பு இருந்தாலும் அதனால் தேசத்திற்கு எவ்வளவோ கஷ்டமும் நஷ்டமும் ஏற்படும். அதை தவிர்க்க சமாதானம் மூலமாகவும் அல்லது இம்மாதிரி தொழில் கோர்ட்டுகள் மூலமாகவும் தொழிலாளிகள் தங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு அரசாங்கம் செய்துள்ள இந்த ஏற்பாடுகளை நான் வரவேற்கிறேன். அப்படி இருந்தாலும் கூட அதில் இன்னும் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த மாதிரியான தொழில்கோர்ட்டுகள் வந்தவுடனேயே அவர்களுக்கு உடனடியாக காலாகாலத்தில் அவர்கள் பெற வேண்டிய வசதிகள் கிடைப்பது இல்லை. சாதாரணமாக சிலில், கிரிமினல் கோர்ட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டால் அங்குள்ள கேஸ்கள் முடிவடைவதற்கு எவ்வளவோ நாட்களாகின்றன என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அங்கு கேஸ்கள் எவ்வளவோ வருஷக்கணக்காக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவ்விதம் இல்லாமல் இந்த தொழில் கோர்ட்டுகளில் நடக்கும் கேஸ்களில் குறைந்த பட்ச காலத்தில் தீர்ப்பு கொடுத்து அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தொழிலாளர்கள் உடனடியாக கோர்ட்டுக்குச் சென்று அதன் மூலமாக தங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி அவர்களுடைய உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு அங்கங்கே பரீட்சை பெற்றுள்ள, தொழிலாளர்களுடைய விஷயங்களை நன்றாக தெரிந்து கொண்ட நிபுணர்கள் அடங்கிய கோர்ட்டுகளை அமைத்து அதன் பேரில் அவர்களுடைய கேஸ்களை நடத்துவதற்கு சென்னை அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்."

"தொழிலாளர்கள் இருக்கும் பிரதேசங்களில் மாதா மாதமானவுடனே அங்குள்ள பல தொழிற் சங்கங்கள் தொழிலாளர்களிடமிருந்து சந்தாவாகூல் செய்வது வழக்கம். அப்படி சந்தா வாகூல் செய்வதுடன் அந்தக் கணக்கை லேபர் டிபார்ட்மெண்டிற்கும், லேபர் கமிஷனருக்கும் அனுப்புவது வழக்கம். அத்துடன் ஒரு ரிப்போர்ட்டையும் அனுப்புவது வழக்கம். அந்த தொழிலாளர்களுடைய பிரதேசங்களில் பல கட்சிகள் இருக்கின்றன. அவ்விதம் பலவித கட்சிகள் இருப்பதால் அங்கு சந்தா வாகூல் செய்யப்படும் காலக்காலம் பல கலகங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவ்விதம் வாகூல் செய்யும் போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களுடைய கட்சிக்கு சந்தா வாகூல் செய்யும்போது தொழிலாளர்களை மிரட்டுகிறார்கள், அடிக்கிறார்கள், இன்னும் சில சமயங்களில் கொலை கூட செய்து வருகிறார்கள். அதை நான் நிரூபித்துக் காட்ட முடியும். இவ்விதம் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பலாத்கார முறையில் சந்தா பணத்தை

20th March 1954] [Sri R. Kuppuswami]

வசூல் செய்கிறார்கள். அதனால் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் அங்கு தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. இம்மாதிரி நூற்றுக்கணக்கான கேஸ்கள்.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“கோவை மில்லில் நடந்த கொலையைப் பற்றி உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா ?”

SRI R. KUPPUSWAMI :—“ஞாபகம் இருக்கிறது. கனம் மெம்பருக்குச் சொல்லுகிறேன் 1937-ம் வருஷத்திலிருந்து 1945-ம் வருஷம் வரைக்கும் கோவை சரித்திரத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் இன்றைக்கு அதை நிரூபிக்க முடியும். எவ்வளவு கேஸ்கள் நடந்தது என்பதையும் அதில் காங்கிரஸ்காரர்கள் எவ்வளவில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எவ்வளவு கேஸ்களில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் நன்றாகத் தெரியும். அதை நிரூபிக்கவும் முடியும். இன்றைக்கு நான் அவர்களுக்கு சவால் விடுகிறேன். சென்ட் தேர்தலில் நானும், நண்பர் ஸ்ரீராமமூர்த்தியும் தேர்தலுக்கு நின்றோம். அந்தத் தேர்தலுக்குப் பின் எவ்வளவு கேஸ்கள் யார் பேரில் தொடரப்பட்டன என்பது நன்றாகத் தெரியும். அப்பொழுது அவர்கள் பலாத்கார முறையில் மண்டைக்ளை உடைத்தும், அடித்தும், கொலை செய்தும் இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு கொலை கேஸ்கள், எவ்வளவு குத்து வெட்டுக் கேஸ்கள் நடந்தன என்பதையும் என்னால் நிரூபிக்க முடியும். இன்றைக்குக்கூட எனக்கு அதைப் பற்றி ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கிறது. இந்த விதமாக பலாத்கார முறையில் தொழிலாளர்களுடைய பிரதேசங்களில் சந்தா வசூலிக்கும் முறையில் பலாத்காரம் செய்யப்படுகிறது. இவ்விதம் பலாத்காரம் செய்வதை தடை செய்ய வேண்டும். மெஜாரிட்யாகவுள்ள தொழிற் சங்கங்களுக்கு தொழிற்சாலைகளுக்குள் சந்தாக்களை சட்ட பூர்வமாக வசூலிக்க வசதி அளிக்க வேண்டும். அவ்வித நியாயமான உரிமைகளை அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்.

“இப்பொழுது டிரேட் யூனியன் ஆக்ட் பிரகாரம் லேபர் கமிஷனர், ரிஜிஸ்தரார் ஆப் டிரேட் யூனியன் இவர்கள் வருஷா வருஷம் சங்க சந்தா கணக்குகளை கேட்கிறார்கள். தொழிற்சங்கங்கள்”

SRI N. K. PALANISAMI :—On a point of order Sir, சமீபத்தில் சிங்காநல்லூரில் நடந்த கொலையில் சம்பந்தப்பட்டவர் சோஷலிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவரா அல்லது கனம் குப்புசாமி கட்சியைச் சேர்ந்தவரா?”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“I rise on a point of order, Sir. One hon. Member rose on a point of order and the Chair had not yet given the ruling. In the meantime another hon. Member on the opposite side said that it was not a point of order. Is the hon. Member in order in saying so ?”

MR. SPEAKER :—“(Sri P. Ramamurthi was seen standing) (ஸ்ரீ பி. ராமமூர்த்தியைப் பார்த்து) உங்களுக்குப் பத்து நிமிஷங்கள் கொடுக்கிறேன். அப்பொழுது நீங்கள் பேசிக் கொள்ளலாம்.”

The hon. Member is not giving a ruling. The Chair is going to give the ruling.”

SRI R. KUPPUSWAMI :—“ஸார், இந்த மாதிரி அந்த ஏரியாவில் அவர்கள் பலாத்கார முறையில் நிகழ்ச்சிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். இதை சர்க்கார் தடுக்க வேண்டும். சட்ட பூர்வமாக கணக்குகள் வைத்துக் கொள்வதற்கும் நியாயமான முறையில் சந்தாக்களை வசூல் செய்வதற்கும் தொழிற் சங்கங்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரை நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri R. Kuppuswami]

[20th March 1954]

“அடுத்தபடியாக முக்கூட்டுக் கமிட்டியின் சிபாரிசுகளை சர்க்கார் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதன்படி முதலாளிகள் சரியானபடி அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை கிடையாது. அதற்காக உடனடியாக மீண்டும் ஒரு முறை முதலாளிகளுடைய பிரதிநிதிகளை அழைத்து அந்த சிபாரிசுகளின் முக்கியமான அம்சங்களை அமுல் நடத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க சர்க்கார் முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“தொழிற்சாலைப் பிரதேசங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய சுகாதார வசதி கிடையாது. ஆனால் மில்களில் ஒரு டாக்டரைப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர் மாதத்திற்கு ஒரு முறையோ அல்லது வாரத்திற்கு ஒரு முறையோ தான் வருகிறார். சுகாதார முறையில் சரியான மருந்துகளைக் கொடுப்பதற்கு சரியான டாக்டர்கள் இன்னும் அமர்த்தப்படவில்லை. சிங்கநல்லூர், பீளமேடு முதலிய ஐயாயிரம் பத்தாயிரம் தொழிலாளர்கள் இருக்கும் தொழிற்சாலைப் பிரதேசங்களில் ஆஸ்பத்திரிகளை அவசியம் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“தொழிலாளர்கள் இருக்கக் கூடிய பிரதேசங்களில் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு லீவ் வேண்டும் என்றால் அப்படிப்பட்ட லீவ் வாங்கிக் கொள்வதற்கு ஒரு ஸ்டான்டம் ஆர்டர் வைத்திருக்கிறார்கள். அதன்படி அவர்கள் சுமார் 3 அல்லது 4 அல்லது 5 நாட்களுக்குத் தான் லீவ் வாங்கிக் கொள்ளலாம். அதற்கு மேல் அவர்களுக்கு லீவ் வேண்டும் என்றால் அவர்கள் ஒரு டாக்டரிடம் சென்று சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி அதன் பின் தான் லீவ் வாங்கிக் கொள்ள முடியும். அவ்விதம் சர்ட்டிபிகேட் வாங்குவதாக இருந்தால் டாக்டருக்கு ஐந்து அல்லது பத்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவ்விதம் ஐந்து அல்லது பத்து ரூபாய் கொடுத்து சர்ட்டிபிகேட் வாங்குவதற்கு தொழிலாளர்களுக்கு சக்தி இல்லை. அதனால் அங்குள்ள ஹெட்குவார்ட்டர் ஆஸ்பத்திரிகளில் தொழிலாளர்களுக்கு இலவசமாக சர்ட்டிபிகேட் கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கல்வி விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால் தொழிற்சாலை பிரதேசங்களில் சரியானபடி ஆரம்பக் கல்வி வசதி அளிக்கப்படவில்லை. அதற்காக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆரம்பக் கல்வி பாடசாலைகளை அமைத்துக் கொடுத்து அவைகளில் தொழிலாளருடைய குழந்தைகள் படிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

“தொழிற்சாலைப் பிரதேசங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படி ஒவ்வொரு மாகாணமும் குறைந்தபட்ச அளவில் செலவு செய்து வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் மத்திய அரசாங்கம் சிபார்சு செய்திருக்கிறது. இப்பொழுது தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. அதனால் உடனடியாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு ஒரு போர்டை நியமிக்க வேண்டும். அப்படி நியமித்தால் தொழிலாளிகளுக்கு அதில் நம்பிக்கை ஏற்படும்.

“இன்னொரு முக்கியமான பிரச்சனை அவர்களுக்கு இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுடைய குடும்பங்களில் கலியாணம் போன்ற முக்கியமான விழாக்கள் செய்வதற்கு அவர்கள் கடன் வாங்குவதற்கு வசதி கிடையாது. வட்டிக்கு பணம் வாங்கி அவர்கள் கலியாணம் முதலிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுவதாக இருக்கிறது. அதனால் ஐந்து அல்லது ஆறு மில்கள் இருக்கக்கூடிய ஒரு பிரதேசத்தை ஒன்றாகச் சேர்த்து அங்கு கூட்டுறவு பாங்குகள் ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக தொழிலாளிகள் குறைந்த வட்டிக்கு கடன் வாங்கும் அளவில் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதைப் போன்று இன்னும் பலவித வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு நேரம் இல்லாததால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

20th March 1954]

SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில் மந்திரி அவர்கள் கோரியிருக்கும் மானியத்திற்கு, பிரேரிக் பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். மானியத்தைப் பிரேரிக் கும்போது ராஜ்யத்திலுள்ள 4 லக்ஷம் தொழிலாளர்களில் 2.62 லக்ஷம் தொழிலாளர்கள்தான் ஷாப் சட்டத்திற்கு உட்படுகிறார்கள் என்றும், பாக்கி பெரும்பாலோர் இச் சட்டத்திற்குள் வராததால் இதை வைத்துக் கொள்வது நியாயமாகாது என்றும் பொருள்பட்ட பேசினார்கள்.”

3-30
p.m.

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“நான் அப்படிச் சொல்ல வில்லை. சிலர் சொல்லுகிறார்கள் என்று நான் சொன்னேன்.”

SRI M. PALANIYANDI :—“முதலாளிகளில் சிலர் தான் அம் மாதிரி சொல்லலாம். அரசாங்கம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென் றால் மிகவும் நல்லது.

“அடுத்தபடியாக இந்த ராஜ்யத்தில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் நிலைமை என்னவென்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அவர்களுக்குள்ள அடிப்படை உரிமைகளைக்கூட சட்ட ரீதியாக வழங்குவதற்கு இன்றையதினம் பல முதலாளிகள் மறுத்து வருகிறார்கள். இதனால் பலவிடங்களில் முதலாளிகளுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும்மையே தகராறு கள் உண்டாகின்றன. இவர்கள் இருவருக்குமிடையே தொழிற்சங்கங்கள் எந்தவிதமான சமரச நிலைமையையும் உண்டு பண்ண முடியாது என்று ஆனவுடன் தான் பல தகராறுகள் தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்படுகின்றன. தொழில் கோர்ட் ஒரு தீர்ப்பைக் கொடுத்தாலும் அதை முதலாளிகள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமான தீர்ப்பை எல்லாம் உடனே அமுலுக்குக் கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் சிறிது சாதகம் அளிக்கக் கூடிய தீர்ப்புகள் கூட நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதில்லை. சர்க்காரும் தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பை அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று முதலாளிகளை வற்புறுத்துவதும் கிடையாது. இதனால் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு தான் பாதிக்கப்படுகின்றது; சட்ட ரீதியாக, நியாய ரீதியாக அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் பாதிக்கப் படுகின்றன என்பதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை.

“1947-ம் வருஷம் கோயம்பத்தூரிலுள்ள ஒரு மில்லிலிருந்து 11 தொழி லாளர்கள் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டார்கள். ‘தங்களை வேலையைவிட்டு நீக்கியது தவறு’, என்று சொல்லி இந்தத் தகராறை தொழில் கோர்ட் துக்கு விடவேண்டுமென்று அந்தத் தொழிலாளர்கள் மனு கொடுத்தார்கள். தொழில் கோர்ட் இதில் விசாரணை நடத்தி கண்டிசியாக வேலையி லிருந்து நீக்கப்பட்ட இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஹைக்கோர்ட்டும் அதே தீர்ப்பை ஊர்ஜிதம் செய்திருக்கிறது. ஆனால் இன்னமும் தொழிலாளர் களுக்கு நஷ்டஈட்டுப் பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. 1947-ல் வேலையி லிருந்து நீக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இன்னமும் வேலையின்றித் தவிப்ப தோடு, அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தையும் முதலாளிகள் கொடுக் காத்ததால் மிகவும் பரிதவிக்கிறார்கள். தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பை அமுல் நடத்தவேண்டுமென்று முதலாளிகளைக் கட்டுப் படுத்த இந்த அரசாங்கமும் முன் வராதது ரொம்பவும் வருந்த வேண்டிய விஷய மாகும்.

“எல்லாத் தகராறுகளுக்கும் தொழில் கோர்ட் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் தொழில் கோர்ட்டுகள் அமைத்து தொழில் தகராறுகள் சீக்கிரம் தீர்க்கப்படவேண்டு மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல தகராறுகளில் முத லாளிகளும், தொழிலாளர்களும் சேர்ந்து தொழில் கோர்ட்டு அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னாலும் கூட சர்க்கார் தொழில் கோர்ட்டு அமைத்துக் கொடுக்க மறுத்து வருகிறார்கள். தொழில் கோர்ட்டு அமைத் துக் கொடுப்பதற்கு ஏன் மறுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளு கிறேன். பாரி கம்பெனியைப் பற்றி பல கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறோம்.

[Sri M. Palaniyandi]

[20th March 1954]

அங்கே நடக்கும் அநீதிகளைப் பற்றி யெல்லாம் சர்க்காருக்குச் சொல்லியிருக்கிறோம். அவர்கள் போட்ட மூலதனம் என்ன? அதற்கு அவர்கள் அடைந்து கொண்டிருக்கும் நிகர லாபம் என்ன என்றெல்லாம் சர்க்கார் ஆராய்ச்சி பண்ணுவதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு கோடியே பத்து லட்சம் ரூபாய் அவர்கள் போட்ட மூலதனம் என்றால் நாளைக்குள்ளேயே அதைப் போல் பல மடங்கு லாபம் அடைந்துவிட்டார்கள். ஆனால் அந்தத் தொழிற்சாலைகளில் இருக்கும் தொழிலாளிகளும், நடுத்தர வகுப்பாராகிய குமாஸ்தாக்களும் போனால் கேட்டால் மறுக்கப்படுகிறது. தொழில் கோர்ட்டு அமைத்து இதைப்பற்றி எல்லாம் விசாரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் தொழில் கோர்ட்டு கொடுக்க மறுக்கப்படுகிறது. பாரி கம்பெனி முதலாளி இந்த நாட்டில் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அங்கே வேலை செய்க்கூடிய இந்த நாட்டின் தொழிலாளர்கள் வாழ்வு பாழ்பட்டுக்கிடக்கிறது. இதைப்பற்றி பத்து தினங்களுக்கு முன்பு காங்கிரஸ் ஊழியர் ஒருவர் சர்க்காருக்கு ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்திருக்கிறார். பூக்கூர் சர்க்கரை ஆலையை பாரி கம்பெனியார் மறுபடியும் திறக்கப்போகிறார்களாம். ஆனால் மறுபடியும் திறப்பதற்கு அவர்கள் போடும் நிபந்தனைகள் என்னவென்று பார்க்க வேண்டும். 'எங்கள் இஷ்டம்போல் ஆட்களைக் குறைப்போம். அவர்கள் சம்பளத்தைக் குறைப்போம், வேண்டுமென்றே ஆட்களை மட்டும் வைத்துக் கொள்வோம்;' என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் இஷ்டம்போல், நம் நாட்டு பல தொழிலாளர்களின் உழப்பைக்கொண்டு பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொள்ளை அடித்துக் கொண்டு போக நம் சர்க்கார் இனியும் அனுமதிக்கக் கூடாது என்றே நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தொழில் கோர்ட்டு ஒரு தீர்ப்பைக் கொடுத்தால் அதை முதலாளிகள் ஏற்றுக்கொள்ள மாறு வற்புறுத்த வேண்டும். தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பவர்களை ப்ராலிசுயூட் பண்ண வேண்டும். அந்தமாதிரி கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தால் தான் பெரும்பாலான தொழில் ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும். ஆனால் இன்றைக்கு இந்தச் சர்க்கார் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளுகிறது என்று பார்க்கவேண்டும். தங்களுக்கு சட்டரீதியாகச் சேரவேண்டிய உரிமைகளைக்கொடுக்க முதலாளி மறுக்கிறார் என்று சொல்லும் தொழிலாளிகள் பதிலாங்கப்படுகிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களைத்தான் சிறையில் போடுகிறார்கள். இது சரியல்ல. தொழிலாளிகளுக்கு விரோதமாகக் கொடுக்கப்படும் பல தீர்ப்புகளை உடனடியாக அமுல் நடத்துவதற்கு சர்க்கார் முதலாளிகளுக்கு அனுசூலமாக இருக்கிறது என்பதையும் நாம் இப்பொழுது பார்க்கிறோம்.

"எனக்கு முன்பு பேசிய ஸ்ரீ மகாலிங்கம் அவர்கள் தொழில் கோர்ட் சம்பந்தமாகக் கூறிய சில கருத்துக்களையும், நான் வரவேற்கிறேன். பல தொழிற்சாலைகளிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையைவிட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் அதற்கெல்லாம் போதுமான ஆதாரங்கள் கொடுக்கமுடியும். கோயம்பத்தூரிலுள்ள லிடி டிரான்ஸ் போர்டிலிருந்து ஆறு தொழிலாளிகள் வேலையைவிட்டு காரணமின்றி நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அவர்கள் திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. கந்தன் டெக்ஸ்டைல் மில்லிலிருந்து பல தொழிலாளர்கள் வேலையைவிட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மதுக்கரை சிமிண்டு தொழிலாளர்களை எடுத்துக் கொண்டால் 4% தொழிலாளர்கள் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் இவைகளையெல்லாம் கவனிப்பதே கிடையாது. இவர்கள் தொழில் கோர்ட்டு வசதி கேட்டாலும் கொடுப்பதில்லை. இன்னும் தாமதத்து சிமிண்டு தொழிற்சாலைத் தகராறு முன்பு தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்டது. ஆனால் அப்படி தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்ட தகராறை சர்க்கார் திரும்பவும் வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டு விட்டார்கள். 'என், எதற்காக இவ்வாறு வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டீர்கள்?' என்று கேட்டால், 'அங்குள்ள மெஜாரிடி தொழிலாளர்கள் தொழில் கோர்ட் வேண்டாமென்று சொன்னார்கள். அதன்பேரில் வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு விட்டோம்', என்று சொல்லுகிறார்கள். மெஜாரிடி தொழிலாளர்கள் என்றால், அங்கு மொத்தம் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை என்ன? அவர்களில் எத்தனை பேர்

[20th March 1954

SRI P. RAMAMURTHI :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, பூரி திருஷணசாமி அய்யங்கார் அவர்கள் கன்னடத்தில் பேசுவதாக எண்ணிக் கொண்டு பேசிவருகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு அதைக் கொஞ்சம் கூடப் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. எனக்குத்தான் புரியவில்லையா? அல்லது மற்றவர்களுக்கும் புரியவில்லையா என்று அறிந்து கொள்ள கன்னடம் அறிந்த மந்திரியாரிடம் கேட்டேன். அவருக்கும் கொஞ்சம் கூடப் புரியவில்லை யென்று சொன்னார்கள். இப்படி பிறராரும் புரிந்து கொள்ளமுடியாத கன்னடத்தில் பேசுவதைவிட தமிழில் பேசுவதே மேல் என நான் அவருக்கு யோசனை கூறுகிறேன்.”

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :—‘ May I continue Sir ? ’

MR. SPEAKER :—“ Yes, The hon. Member may continue.”

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :—“ ನನ್ನ ಗ್ರಾಮವಾದ ಮಾನಾಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹಂಚುವಿನ ಕಾರಖಾನೆಗಳಿರುವವು. ಅವುಗಳೆಂಬ **Mangalore, Quilon** ಹಂಚುಗಳನ್ನಿರುವ ಹಂಚುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳೆಂಬ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಹಂಚುಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಗುಣವುಳ್ಳ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಣ್ಣು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಬಗೆಯ ಮಣ್ಣು ನನ್ನ ಗ್ರಾಮದ ಸುತ್ತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಗ್ರಾಮದ ಮಿಲುವಿನ ಎರಡು ಹಂಚುವಿನ ಕಾರಖಾನೆಗಳೂ ಹಂಚುವಿನ ಉದ್ದಿಮೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತ ಬಂದಿವೆ.

“ಅದರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಹಂಚುವಿನ ನಿಯೋಜಿತದ ಮೇಲೆ ನಿಯೋಜಿತಕರ ಹೊರಿಸುವರು. ಅದರ ಸರಿಪಡಿಸುವಾಗ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡಿ ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಂಚುಗೆ ಗಿರಾಕಿ ತಗ್ಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಮಾನವಮಾಧುರಿಯ ಕಾರಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುವ ಹಂಚುಗಳಿಗೆ ಮಾರಾಟವಿಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಸಂಗ್ರಹವು ಕಾರಖಾನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಗಿತವಾಗಿ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಕಾರಖಾನೆಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಒಡೆಯರು ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಕೆಲಸಗಾರರು ಜೀವನೋಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಕಾರಖಾನೆಯ ಒಡೆಯರು ಸರ್ಕಾರ ದಿಂದ ಸಾಲ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ತಡಮಾಡದೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಲ ಇತ್ತು. ಕಾರ ಖಾನೆಯು ಮರಳಿ ತೆರೆದು ಹಿಂದಿನಂತೆ ಉದ್ದಿಮೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರವು ಮಾಂದಿ ಬರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಕೆಲಸ ಕಲ್ಪಿಸಬಲ್ಲರು. ಇದೇ ನನ್ನ ವಿನಂತಿ. ಧನ್ಯವಾದಗಳು.”

3-45
p.m.

* SRI R. KRISHNAN:—“മിസ്റ്റർ, സ്പീക്കർ, സർ, ബഹു : ലേബർ മന്ത്രി ഇവിടെ പ്രസംഗിച്ചതു കേട്ടാൽ നമ്മുടെ സ്റ്റേറ്റിലുള്ള ഞാണിലാളികൾക്ക് വിശേഷിച്ചു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ലെന്നും എല്ലാം ക്ഷേമമാണെന്നും തോന്നിപ്പോകും. വഴക്കം നമ്മുടെ അന്തർവം എന്താണ്? ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഫാക്ടറികളിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും വിരയിച്ചിട്ടും കൂലിക്കുറവും അടച്ചിട്ടുമുള്ളവരാണ് കാണുന്നത്. മലബാറിലെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആങ്ങൾക്കു കേന്ദ്രീയവും, ആങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, ബഹുമാനപ്പെട്ട ലേബർ മന്ത്രിയും ലേബർ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്ററീനും അറിയും അവിടെയുള്ള ഏതു

20th March 1954] [Sri R. Krishnan]

വ്യവസായത്തിലും ഇതെല്ലാംതന്നെ നടക്കുന്നുണ്ട്. ബീഡി വ്യവസായത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു നോക്കാം. ഏരിയയും പിരിച്ചുവിടലും കൂലികുറയ്ക്കലും തന്നെ. ബീഡിത്തൊഴിലാളികൾക്ക് ഗവണ്മെന്റ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മിനിമം വേജസ് 1 ക. 2 റൂ. 2 റൂ. 2 ക. 2 റൂ. കൂലിയുള്ള സന്ദർഭത്തിലാണ് ഗവണ്മെന്റ് 1 ക. 2 റൂ. കൂലി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വന്നിരിക്കുന്നതെന്താണ്? ഇന്നു എല്ലാ ബീഡി മുതലാളിമാരും കൂലി 1 ക. 2 റൂ. വരെ താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ബീഡി വ്യവസായത്തിൽ ബ്രാഞ്ച് സിസ്റ്റം ഉണ്ട്. ഇത് നിലവിലുള്ള നിയമങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭമാക്കുന്നതുകൊണ്ടും ബീഡിമുതലാളിമാർക്കു തോന്നാത്ത കാരണങ്ങളാലും സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഏർപ്പാടാണെന്നു ആങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയോട് ഇക്കാര്യം ഞങ്ങൾ നേരിട്ടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പാലക്കാട്ടു വന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ബീഡി തൊഴിലാളികൾ ഒരു മെമ്മോറാണ്ടും കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ബ്രാഞ്ച് സമ്പ്രദായത്തെ തടയണമെന്ന ആ അവസരത്തിലും ആങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടു പറയുകയുണ്ടായി. ഇക്കാര്യം ജനറലി ധർമ്മത്തിൽ മലബാറിലെ ബീഡി സിഗാർ വർക്കേഴ്സ് യൂനിയൻ അവരുടെ അവശതകളെപ്പറ്റി ഒരു മെമ്മോറാണ്ടും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ സഭയിലും അന്നുവെച്ചു പ്രാവശ്യം ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നുവരുന്നതെന്നും ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദ്യങ്ങളുണ്ടായി. പക്ഷെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി മറുപടി പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇനിയും പ്രശ്നമെന്താണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നാണ് ആൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അതെല്ലാം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മെമ്മോറാണ്ടും തയ്യാറാക്കി മന്ത്രിയ്ക്കു കൊടുക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആയിരത്തിലധികം തൊഴിലാളികളെ വെച്ചു ജോലിചെയ്യുന്ന ബീഡി കമ്പനികൾ ഈ നാട്ടിലുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കമ്പനിയാണ് പാലക്കാട്ടെ ആറ്റൂർ ഫോട്ടോ ബീഡി കമ്പനി. പക്ഷെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ്? ഒരു കമ്പനിയിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന ആളുകളിൽ കറേപ്പേരെ മാത്രം ഫെഡ് ആഫീസിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം പല ബ്രാഞ്ചുകളിലായി പിരിച്ചയയ്ക്കുന്നു. കൂലി ചുരുക്കാനുള്ള മുതലാളിയുടെ ഒരു തന്ത്രമാണിത്. പിരിച്ചുവിടലും നടക്കുന്നുണ്ട്. മൂന്നുനാലു മാസത്തിന്നു മുമ്പ് ഒരു പിരിച്ചു വിടലുണ്ടായി. ആൻ ഇക്കാര്യം ലേബർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. തൊഴിലാളികൾ സത്യാഗ്രഹം ആരംഭിച്ചു. ലേബർ കമ്മീഷണറെ കണ്ടു ആൻ ഒരു മെമ്മോറാണ്ടും കൊടുത്തിരുന്നു. അക്കാര്യം അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറലി കണ്ടു ഫിരയേക്കുന്ന വിടണമെന്ന ആങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഇക്കാര്യം ഇനിയും ഒരു തീർപ്പിലെത്തിക്കുന്നുണ്ടില്ല.

“അതുപോലെതന്നെ കൊല്ലംകോട്ട് അംബികാ ബീഡി ഫാക്ടറി പൂട്ടിയതിനെത്തുടർന്നു തക്കം കോട്ടിൽ കൊണ്ടുവോവുകയും ഒരു അവാർഡ് ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ ഇന്നു ആ അവാർഡ് നടപ്പിൽവന്നിട്ടില്ല. പാപ്പിനിശ്ശേരി ആനോൺ മിളിലെ കഴുപ്പു ഗവണ്മെന്റിനും സർവ്വ് അറിവുള്ളതാണ്. രണ്ടു ലക്ഷത്തിലധികം ഉറപ്പികൾ തൊഴിലാളികൾക്ക് കമ്പനിയുടെ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അതു ഇതേവരെ കൊടുത്തിട്ടില്ല. വടക്കെ മലബാറിലെ നെയ്ത്തു തൊഴിലാളികളുടെ അവകാശങ്ങളും ഇതേവരെ അനുവദിച്ചുകിട്ടിയിട്ടില്ല. വയനാട്ടിലെ തോട്ടം തൊഴിൽകഴപ്പും മുഖ്യമന്ത്രി രാജാജി ഇടവെട്ടതിനെത്തുടർന്നു അവസാനിച്ചുവെങ്കിലും തൊഴിലാളികളുടെ അവകാശങ്ങൾ ഇനിയും വകവെച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. ബീഡി വ്യവസായത്തിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന കൂലി അതായത് 2 ക. 4 റൂ. ഇനിയും മുതലാളിമാർ കറുപ്പാതിരിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

“ഗവണ്മെന്റ് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന മിനിമം വേജസ് കട്ടം ന്യായീകരിക്കത്തക്കതു. അടുത്തു തിര-കൊച്ചിയിലുള്ള മിനിമം കൂലിപോലും മലബാറിൽ (മദ്രാസ് സ്റ്റേറ്റിൽ) കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. ബീഡിത്തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മിനിമം വേജസ് വളരെ കുറവാണ്.

“ബീഡി വ്യവസായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒന്നരണ്ടു കാര്യങ്ങൾക്കു എന്നിങ്ങനെ പറയാനുണ്ട്. ബീഡിക്ക് തണ്ടുതരം ലൈസൻസ് ഏല്പിക്കേണ്ടതാണ്. A ക്ലാസ്സ് B ക്ലാസ്സ്. പത്തിലധികം തൊഴിലാളികളെ വെച്ചു പണിയെടുക്കുന്നതെല്ലാം A ക്ലാസ്സ്. ഒന്നരമാത്രം, അതായത് തന്നെത്താൻ പണിയെടുക്കുന്നവർ B ക്ലാസ്സ് ലൈസൻസ്. എല്ലാ ബീഡിമാർക്കും ലേബർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും നിബന്ധനയുണ്ട്.

[Sri R. Krishnan]

[20th March 1954]

അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഈ ബ്രാബുസസ്ത്രമായുംകൊണ്ടു് തൊഴിൽ നിയമങ്ങളെ മുതലാളിമാർ നിഷ്ഠമാക്കുന്നതിനെ തടയാൻ സാധിക്കും. തൊഴിൽനിയമങ്ങളുടെ ഗുണം തൊഴിലാളികൾക്കു കിട്ടുമെന്ന മാത്രമല്ല ബീഡി വ്യവസായത്തെ പൊതുവെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനും അതുകൊണ്ടു സാധിക്കും.

“കാസർകോഡ് ലക്സ്മി മിൽസ് ലിങ്ക്. അവിടെയും കൗതുകപരമായിട്ടു തൊഴിലാളികൾ കത്തിയിരിപ്പു സത്യാഗ്രഹം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. - അതിനും യാതൊരു സമാധാനവുമില്ലായിട്ടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ ഇന്നു എവിടെ നോക്കിയാലും; തൊഴിലാളികളുടെ നന്മക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെ വേറിൽ മുതലാളിമാർ ഉദയമുണ്ടാക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. പാലക്കാട് ടി.ബി.ടി. മോട്ടോർ കമ്പനിയായിട്ടും തൊഴിലാളികൾക്കു മീനിനും വേദനയ്ക്കും അനുഭവിച്ചുകൊടുക്കുന്നിട്ടു. അക്കാര്യവും അവിടത്തെ തൊഴിലാളിയുനിയൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റ് എന്തു ചെയ്യുവെന്നു എനിക്കു അറിവില്ല. ഇന്നുള്ള നിയമങ്ങൾ തന്നെയും തൊഴിലാളികൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകവിധത്തിൽ നടപ്പിൽവരുത്താൻ മേലവർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്നു നിർദ്ദേശം നൽകുകയും അതേ സമയം ടേഡ് യൂനിയനുകളും തൊഴിലാളിനേതാക്കൾരും കൊണ്ടുവരുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു മേലവർ നിയമങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

3-55
p.m.

SRI G. GOVINDAN :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மான்யத்தை ஆதரித்துச் சில யோசனைகளைச் சர்க்காருக்கு தெரிவிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இன்று கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசியதெல்லாம், மில் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் மோட்டார் தொழிலாளர்களைப்பற்றியும் மற்றத் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் பேசுகிறார்களே தவிர, கைத்தறித் தொழிலாளர்களைப் பற்றி அவ்வளவு முக்கியமாகக் கருதிப் பேசவில்லை. உதாரணமாக நெசவுத் தொழில் வரவர சுக்ஷிணித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. கைத்தறி நெசவாளிகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாட்டிற்கே பெருமை தரக்கூடிய தொழில் என்று முறையில் எல்லோரும் நெசவுத்தொழிலாளர்களுடைய முக்கியமான பொறுப்பை உணர்ந்து அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக கிராமங்களில் வாழும் விவசாய மக்களையும் சர்க்கார் கவனிக்கவில்லை. நாள் முழுக்கக் கஷ்டப்படும் மண்வெட்டுகிறவனுக்கு அரை ரூபாய்கூட கிராமங்களில் கிடைப்பதில்லை. பெரிய பெரிய தொழிலாளர் தலைவர்களை இருப்பவர்கள், இந்த ஏழைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி எல்லாம் பேசுவது கிடையாது. இதைப்போல் கிராமங்களில் எவ்வளவோ தொழிலாளர்கள் சரியான கூலி கிடைக்காமல் மிகவும் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மண்பாண்டத் தொழில் செய்கிறவர்கள், பயிற் தொழில் செய்கிறவர்கள், மருத்துவத்தொழில் செய்கிறவர்கள், கடிவரத்தொழில் செய்கிறவர்கள், சலவைதொழில் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் கிராமங்களில்தான் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் கேஷமாபிவிருத்திக்காக மாணியம் அதிகமாக அளிக்கப்படவில்லை. மாணுமதுரையில் ஒட்டுத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையைப் பற்றி கவனிக்கவேண்டும். இதை சர்க்கார் உடனடியாகக் கவனித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கிராமங்களிலுள்ள தொழிலாளர்களின் கேஷமத்தைக் கவனித்தால்தான் நாம் நல்ல முறையில் வாழமுடியும். கவனிக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் சரியாக கவனிக்கப்படுவதில்லை. தொழிலாளர் தலைவர்கள் எல்லாம் கூட்டம்போட்டு, கட்சிச்சார்பாகப் பேசுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் பெருமையடைகிறார்களேயொழிய, ஏழைத் தொழிலாளர்களைப்பற்றி எந்தத் தொழிலாளர் தலைவருக்கும் அக்கறை கிடையாது. நகரத்தில் வாழும் தொழிலாளர் எவ்வளவுதான் கஷ்டப்பட்டாலும் அவருக்கு ஏதாவது தொழிலோ அல்லது வயிற்றுக்கோ கிடைத்துவிடுகிறது. அவனும் ஏதாவது சம்பாதித்துவிடுகிறான். ஆனால் கஞ்சி நாட்டுப்புரங்களில் வாழும் தொழிலாளர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நான்முழுக்க வேலைசெய்தாலும் நாளைக் கூட கிடைப்பதில்லை. நகரங்களிலே உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு எப்படியோ வேலை கிடைத்துவிடுகிறது. ஆனால் கிராமங்களிலுள்ள

20th March 1954]

[Sri G. Govindan]

மக்களைக் கண்ணெடுத்துக்கூட பார்ப்பவர்களில்லை. இப்படி கவனிக்காமல் இருந்தால் நகரத்திற்கே பாதுகாப்பளிக்கும் கிராமங்களில் ஒரு கொந்தளிப்பு ஏற்படுவிரும், என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். எங்கு பார்த்தாலும், மோட்டார் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவரும், மில் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவரும், அச்சுத் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவரும், ஏரோப்பிளான் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவருமாக இருக்கிறார்களேயொழிய வருந்தி உழைத்தும் கால்வயிற்றுக்குக்கூட இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் கிராமத்திலுள்ள தொழிலாளர்களை கவனிப்பதில்லை. ஆதலால் அரசாங்கம், இவர்களை உடனடியாக கவனித்து இவர்களுக்கும் நிவாரணம் அளிக்க ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

* Sri T. S. ARDHANARI :—“ உயர்த் திருவாளர் சபாநாயகர் 4 p.m. அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். இந்த மான்யத்தைப் பிரேரேபித்து கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது மில் தொழிலாளர்கள் நிலைமையையும் கைத்தறி நெசவுத்தொழிலாளர்கள் நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவது அவசியமா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இப்படி பேசுவது இருசாரரையும் மோதவிட்டு மந்திரி அவர்கள் தன் கடமையை தட்டிக்கழிக்க முயலுவது போலிருக்கிறது. மேலும் மில்தொழிலாளர்கள் 70 ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் வாங்குகிறதாக சொல்லுகிறார்கள். மொத்தத்தில் ஆதரவாளர்களுடைய நிலைமையை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இது வருந்தத்தக்க விஷயமாக இருக்கிறது. நான் வருந்துவதற்குக் காரணம் தொழிலாளர்களுடைய உண்மை நிலைமையை புரிந்துகொள்ளாது தொழில் மந்திரி இருக்கிறாரே என்று நான் எண்ணும்போது இந்த வருத்தம் ஏற்படுகிறது. தொழிலாளர்கள் மின்சார வெட்டுக்காலத்தில் பட்டகடன் இன்னும் தீர்ந்தபாடிಲ್ಲ. உதாரணமாக 32 தொழிலாளர்கள் ரூ. 10,912 கடன் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மாதாமாதம் சம்பளம் வாங்கும்போது அவர்கள் வாங்கிய கடன் தொகைக்காக வட்டியும் முதலும் மாக கொட்டிக்கொடுத்துவிட்டு மீதி பணத்தைத்தான் தங்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள். கனம் தொழில் மந்திரி இதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் தொழிலாளர் சம்பளம் வாங்கும் தேதியன்று மந்திரி அவர்கள் மில்லுக்கு சென்றுபார்த்தால் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். தூற்றுக்கு பத்து ரூபாய் வீதம் அவர்கள் வட்டிகட்டினால் எந்த விதத்தில் அவர்கள் வாழமுடியும். சந்தேகமாயிருந்தால் நேரிலேயே விசாரித்தால் அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையை ஓரளவு புரிந்து கொள்ளலாம்.

“ இரண்டாவதாக தொழிலாளர்களுக்கு சில சாதகமான சட்டங்கள் இருந்தபோதிலும் சரியாகச் சட்டங்கள் அமுல் நடத்தப்படுவதில்லை. தொழிலாளர்கள் தங்கள் ஸ்தாபனத்தை அமைத்துப் போராடினால் தான் சட்டம் அமுல் நடக்கிறது. இல்லையென்றால் சர்க்கார் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைசெய்யத் தயராயில்லை. இதனால் நிர்வாகத்தில் ஊழல் நிறைந்திருக்கிறது என்று பல சந்தர்ப்பங்களிலே சட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சட்டப்படி தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் உரிமைகள் பறிக்கப்படுகிறது. தொழிலாளர்கள் தங்கள் சங்கத்தை அமைத்துப் போராடினால் தான் சில உரிமைகளைப் பெறமுடிகிறது. இல்லையென்றால் சர்க்கார் முதலாளிகளுக்கு சாதகமாகத்தான் இருக்கிறது. உதாரணமாக 1949-ம் வருஷத்தில் திருச்செங்கோடு புள்ளிகளில் மில்லில் லீவ் பணம் கொடுக்காததினால் கிளர்ச்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பொழுதுதான் அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்தார்கள். தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கையை பெருவதற்கு சங்கம் வைத்தால் சங்கத்தை சீர்குலைப்பதற்காக முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை பலி வாங்குகிறார்கள். அதற்கு உடந்தையாக அதிகாரிகளும் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக அதே மில்லில் வேலைசெய்யும் கருப்பன் என்ற தொழிலாளி தன்னுடைய அண்ணா மகன் கல்யாண விஷயமாக 15 நாள் லீவு கேட்டார். மில் நிர்வாகம் மறுத்து மூன்று நாள்தான் லீவு கொடுத்தது. கருப்பனுக்கு மூன்று நாள் லீவு கொடுத்தவிட்டு, மின் நிர்வாகம் லேபர் ஆபீஸுக்கு கருப்பனுக்கு மூன்று நாள் லீவு கொடுக்கப்பட்டு உள்ளது, அவர் இன்னும் லீவை அதிகரிக்கலாம். அப்படி அதிக

[Sri T. S. Ardhanari]

[20th March 1954]

ரித்தால் கொடுக்கமாட்டோம் என்று உடனே லேபர் ஆபீஸர் தொழில் சங்கத்திற்கு லெட்டர் எழுதுகிறார். கருப்பன் மூன்று நாளைக்குள் வேலைக்கு வரவிட்டால் தான் தலையிடுவது சிரமமாக இருக்கும் என்று தொழில் சங்கம் கருப்பனுக்குத் தந்தி கொடுத்தது. நான்கு நாள் அதிகமாகப் போய்விட்டது. அதற்காக கருப்பன் செர்லைஸ்க் குறைத்து இப்பொழுது பதிவியாக வேலை பார்க்கிறார். இதை சமரசம் செய்துவைக்கப் போன லேபர் ஆபீஸர் ஒரு முடிவும் செய்யாமல் திரும்பி வந்துவிட்டார். இம்மா திரியாக முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை பலிவாங்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“மனித வாழ்க்கையில் தவிர்க்கமுடியாத சில கடமைகள் எதிர்பார்க்காமல் வந்துவிடுகிறது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தொழிலாளர்களை பலிவாங்க ஒரு முதலாளி நினைத்தால் அவருடைய மனிதத் தன்மையைப்பற்றி என்னவென்று நினைப்பது. இவருக்கு உதவியாக இருக்கும் லேபர் ஆபீஸரைப்பற்றி என்னவென்று நினைப்பது.

“தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையில் இப்படி பெற்றுப்பற்ற முறையில் அதிகாரிகள் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏற்படும் தொல்லைகளை காலத்தில் தீர்ப்பதற்கு வழிதேடுவது கிடையாது. அதற்குக் காரணம் நமது தொழில் மந்திரி உடனடியாக பைசல் செய்யாதுதான். மில் முதலாளி தன்னுடைய மகளை நியமித்து இருக்கிறார். அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்கள் சொல்லி முடியாது. இதன் விளைவாக தொழிற்சாலையில் தகராறே அல்லது வேலென்றுத்தமோ ஏற்பட்டால் அதற்கு பொறுப்பு பொறுமி மந்திரிதான் என்று நான் கருதுகிறேன். உடனே இதில் தலையிட்டு தொழிலாளர்கள் நலனை கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுமேன்.

“இரண்டாவதாக, மின்சார வெட்டு காலத்திலே தொழிலாளிகள் மிகப்பெரிய அளவுக்கு கடைபிடிக்கிறார்கள். அவர்கள் உண்மை நிலைமையை விசாரிக்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் ஒரு கோர்ட்டு நியமித்தால், அந்தக் கோர்ட்டின் முடிவை அமுல் நடத்தத் தயாராக இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் அந்தக் கோர்ட்டுக்கே சர்க்கார் எதற்காக நியமிக்கவேண்டும்? கோர்ட்டின் முடிவை தடுத்து நிறுத்துவதற்கும் அல்லது அதை மாற்றுவதற்கும் செய்யப்படும் முயற்சிகளை சர்க்கார் தடுக்கவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக, அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதி, முதலாளிகளின் பிரதிநிதி, தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதி இவர்களெல்லாம் அடங்கிய முக்கூட்டுக் கமிட்டி தொழிலாளிகளின் உண்மை நிலைமையை அறிந்து அவர்களுக்கு ஒரு நிவாரணம் தேடவேண்டுமென்று உணர்ந்து, விசாரணை செய்து ஒரு தீர்ப்பை சொன்ன பிறகு உடனே சர்க்கார் அந்தத் தீர்ப்பை வெளியிடுவதில்லை. பிறகு தொழிலாளிகள் ஓரளவுக்கு கிளர்ச்சி செய்த பின் அந்தத் தீர்ப்பை வெளியிட்டாலும் அதை அமுல் நடத்துவதற்கு தைரியத்துடன் முதலாளிகளை நிர்ப்பந்தம் செய்வதில்லை. முக்கூட்டுக் கமிட்டியின் தீர்ப்பை அமுல் நடத்தாவிட்டால், இந்தக் கமிட்டியை எதற்கு ஏற்படுத்தவேண்டும்? எதற்காக இவ்வளவு பணம் செலவழிக்கவேண்டும்? இப்படி செய்தால் தொழிலாளர்களுக்கு சர்க்காரிடம் எப்படி நம்பிக்கை ஏற்படுமென்பதை இந்தச் சபையின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆகவே தொழிலாளிகளின் உண்மை நிலைமையை உணர்ந்து அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களை விசாரித்து கமிட்டி ஒரு தீர்ப்பை வெளியிட்டது. அந்தத் தீர்ப்பை பாரபட்சமில்லாமல் அமுல் நடத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி தொழிலாளிகளின் உண்மை நிலைமையை அறிந்துகொள்ளாமல் கனம் மந்திரி அவர்கள் இந்தச் சபையிலே பேசினால், அதை பத்திரிகை வாயிலாக அறியும் தொழில் இலாகாவை நிர்வகிக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் தொழிலாளிகளிடம் எப்படி அக்கரை கொள்ளுவார்கள்? அவர்களுக்கிருக்கும் ஊக்கம் குறைந்து கொண்டே போகும். கனம் தொழில் மந்திரியாக இருந்தாலும்கூட தொழிலாளிகளின் உண்மையான குறைகளை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு

20th March 1954] [Sri T. S. Ardhanari]

மக்களுடன் நேரடியான தொடர்பு கொள்ளவேண்டும். கனம் மந்திரி அவர்கள் தொழில் சங்க பிரதிநிதிகளையும் கலந்துகொண்டு அவர்கள் சொல்லும் குறைகளை 100-க்கு 50 பங்காவது கணக்கெடுத்துக்கொண்டு அவைகளை நிவர்த்திக்க முயற்சிக்கவேண்டும். தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதிகள் எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற மனப்பான்மையை கைவிட்டு தொழிலாளிகளின் பிரச்சனைகளை அணுகினால் உண்மையிலேயே ஒரு சரியான நல்ல முடிவுக்கு வர முடியும். உடனே, கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் மக்களுடன் நேரடியான தொடர்புகொண்டு தொழிலாளிகளின் பிரச்சனைகளை சிரத்தையுடன் கவனிக்கவேண்டும். தொழிலாளிகளின் உண்மை நிலைமையை அறியாமல் தொழிலாளிகளைப்பற்றி பேச முடியாது. ஆகவே கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் தொழிலாளிகளின் உண்மை நிலையை நன்றாக உணர்ந்து அவர்களுடைய நலனை மனதில் கொண்டு யோசனைசெய்து நல்ல முறையில் தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய நன்மைகளை செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Speaker, Sir, my 4-10
humble submission is that the cut motion moved under this Demand p.m.
must be passed by this Assembly, because we find that in season
and out of season, the Hon. Minister for Labour has been expressing
views regarding labour disputes, strikes, conciliations and adjudications
which are positively hostile to the interests of labour. Even
where conciliation has failed on account of the intractable attitude
or the perversity of the management, we find a curious attitude
manifested by the Government. The Government refuse to refer
these matters for adjudication. It is elementary knowledge that
many of the Statutes are meant for the amelioration of the conditions
of labour. In cases where labour is agitating for very rightful
causes and where their interests are seriously in jeopardy and even
in cases where conciliation officers have admitted the justice of
their demand, we find the Government exercising their power of
veto as it were in somewhat arbitrary manner. Of course, it is
arbitrary according to my standard and according to the standard
of those who think like me; it may not be arbitrary according to the
standard of the Government. The Government put forward some
inscrutable and unexamined reason, namely, that no *prima facie*
case has been made out for referring matters for adjudication.
What is this *prima facie* case? The industry is prosperous and it
can bear the demand. There is the theory of partnership. Labour
is exhorted to work harder and harder and produce more goods and
better quality goods. But then they are not to have a share in
the increased production. They are not to feel the enthusiasm of
production and enjoy the pulsating feeling that they contribute to
the productive forces of the country and that they and their children
may share in the production ultimately resulting from labour.
Even when it is pointed out that wages are far below the minimum
standard, that the industries can easily bear the demand that are
put forward and that conciliation has failed on account of the stubbornness
of the managements, we find that the Government refuse
to refer these matters for adjudication. In my humble opinion,
this is a strange attitude to take. If the industry can bear the
burden and the cause of labour is just, there should be nothing to
stand between the failure of conciliation proceedings and the

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [20th March 1954]

beginning of adjudication proceedings. The reason put forward is that the Government do not think it necessary. One reason which was put forward—the Hon. Minister for Labour will bear it out—was that compliance with the demand of labour might upset the economy of the wage structure of the State or of the country or I do not know what precisely it is. I am sure it will upset to some extent the economy of the managements because the very large profits that they are earning will be slightly reduced. But it will be toning up the economy of a larger number of people, when they get a little more. Far from upsetting the economy, it will be toning up the economy of a larger number. We stand for the greatest good of the largest number. There is hardly any reason why failure of conciliation proceedings should not be followed up by adjudication proceedings. The reason put forward for not referring disputes for adjudication is very lame and unrepresentable as it were. It cannot be scrutinised; it is not even justiciable. The Government have a prerogative and they exercise that prerogative against labour oftentimes. I am not casting any personal reflections. The attitude manifested by Government has been somewhat hostile to labour. Wherever there have been industrial disputes and conciliation proceedings and conciliation proceedings have failed and even after the justice of the cause of labour has been recognised by the conciliation officer in his report, nothing follows. The whole thing fizzles out. Such a thing not only demoralises labour but also emboldens managements to defy. In this State with all the precedents that are available, the managements are fairly secure that, if they defy conciliation proceedings, the Government will not refer the matters for adjudication. In the old days, the plea was the maintenance of law and order. But now there is the argument that there is no *prima facie* case and that, therefore, it cannot be a matter for adjudication. That really encourages contumacious attitude on the part of the managements. This affects labour officers and even conciliation officers. I know that when labour officers call upon certain managements to appear before them, they snap their fingers at them and say that they are not prepared to come. There is no procedure for compelling attendance before the conciliation officer. The officer issues a pompous notice. The labour representative appears, but the management never turns up. The officer has absolutely no power; he waits and waits and goes away. I know of certain cases where the managements feel it *infra dig* to sit along with labour. They go to the house of the conciliation officer. They say: 'You cannot expect me to sit along with the labour representative. I will come to your house and you better hear me.' That kind of attitude is very common nowadays. That shows that Government are not compelling the managements to be present, and this springs from the attitude of the Government towards labour. Many labour disputes do not end up in adjudication. If the industry is not going to fail completely, I cannot understand the reason for not referring labour disputes for adjudication. Wherever an industry can bear and there is a just claim, there should be adjudication. Even in cases where there is adjudication, the whole thing turns out to be

20th March 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

a mirage. We find that adjudication proceedings takes years and years to complete. In one case, I had to handle the matter as a lawyer. It took four or five years for adjudication proceedings, appeals and all that. Ultimately, if an award is passed in favour of labour, it is never enforced. It is said that each labourer should himself individually take steps to enforce it. How is that he is going to do it? It is expensive, dilatory and difficult. If the awards are violated, there should be prosecutions. But prosecutions are rarely taken and there is no coercion at all so far as managements are concerned. Managements find it paying to violate and defy and managements are not in the least deterred in their behaviour in spite of reference to adjudication and even after awards. The primary thing I would stress before the Government is this. Wherever there is failure of conciliation on account of the obdurate attitude of managements, there should be reference to adjudication. Wherever there is adjudication and an increase in wage scale or benefit is recommended, it should not be left to the individual labourer or worker to take up the problem. The Government must come to their aid and see that the increase awarded by the award is collected by Government machinery. Whenever an award is violated, there should immediately be a prosecution. Otherwise, labour will be frustrated and demoralized and the call for better and more production will be a mockery.

"Coming to my district, I wish to say something about the recent handloom workers' strike in Cannanore and also the Papi-nasseri collapse if I may put it that way. The Papinasseri collapse or the closure of the Aaron Spinning and Weaving Mills was not on account of any default, not on account of any blameworthy conduct on the part of labourers. Arrears of wages for over two years and accumulated bonus have yet to be paid to workers. One fine morning, the management closed the mills and all the 1,400 workers were asked to go home. Many of them have come from other districts and settled down in this district, and all of them are going hungry. Government have not come to the rescue of labour. One thousand four hundred families are loafing, begging and perhaps committing thefts or are, in any case, in a pretty pass. We asked for gruel centres. We asked for intervention by the Government. We wanted that the arrears of wages and the arrears of bonus due to the workers might be collected and paid over. Nothing happened. The workers wanted to enforce the demand and organized themselves. The police were there under the pretext of that cant phrase 'law and order'. The management wanted the police and they came.

"I will offer a few remarks about the handloom strike in Cannanore. Unfortunately I was also trying—shall I say with some kind of foolish idealism whether some kind of settlement could be brought about. We tried hard to negotiate with various persons, but could not succeed much. I may now say that certain leaders among the management were absolutely perverse in their attitude. They would not come at all to any reasonable understanding. Government with all their power and prestige could easily have brought them round if only they were stiff about it."

[20th March 1954]

4-20
p.m.

SRI K. T. RAJU :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம்

தொழில் மந்திரி அவர்கள் தன்னுடைய மான்யத்தை பிரேரேரித்துப் பேசியகாலத்திலே இந்த ராஜ்யத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு வசதியாக உள்ள சட்டங்களைப்பற்றியெல்லாம் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார். இந்தச் சட்டங்களுடைய உள்ளடக்கத்தை எடுத்துச் சொன்னாரே தவிர, இந்தச் சட்டங்கள் நமது ராஜ்யத்தில் அமுலாக்கப்படும் முறைகளைப்பற்றி தெளிவாகச் சொல்லவில்லை. ஆரம்பத்தில் அவர் இந்தச் சட்டங்கள் சென்ற வருஷத்தில் எந்த முறையில் அமுலாக்கப்பட்டிருக்கின்றன, எந்த அளவுக்கு வெற்றிகரமாக அமுலாக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் பற்றி அவர் விமர்சனம் செய்வார் என்று நாம் எதிர்பார்த்தோம்.

அதற்கு மாறாக அவர் **Factories Act** என்றால் என்ன என்ன குறைந்த பட்ச சட்டங்கள் நடைமுறையில் எந்த அளவுக்கு அமுலாக்கப்படுகின்றன, அவைகளை யார் மீறுகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். கனம் மந்திரி அவர்கள் அவருடைய பிரசங்கத்தில் **Adjudication** தீர்ப்பை குறிப்பிட்ட முதலாளிகள் நடைமுறையில் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவிட்டால் அவர்களுக்கு அதிகமான தண்டனை கொடுப்பதற்கு இப்பொழுது சட்டத்தில் இடமில்லை என்று கூறினார். அப்படி சட்டத்தில் இடமில்லாவிட்டால் **Adjudication** தீர்ப்பை மீறுகின்ற முதலாளிகளுக்கு அதிகமான தண்டனை கொடுக்கும் அளவுக்கு இந்தச் சட்ட சபையிலே ஏன் சட்டம் கொண்டுவரக்கூடாது என்று நான் கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்கிறேன். தொழிலாளிகளின் நலனில் கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு அக்கரை இருக்குமானால், முதலாளிகள் **Adjudication** தீர்ப்பை அமுல் நடத்தாவிட்டால் அவர்களைக் கடுமையாக தண்டிப்பதற்கு சட்டத்தில் போதுமான வசதி இல்லை என்று விட்டுவைக்கக்கூடாது. அதே சமயத்தில் முதலாளிகள் ஏதாவது சட்டத்தில் தகராறு இருக்கிறது, குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று எடுத்துக் காட்டினால் உடனே நம் சர்க்கார் சட்டத்தைத் திருத்த முயற்சிப்பார்கள்.

அதேபோல் குறைந்தபட்ச சட்டங்களை தொழிலாளிகளுக்கு உதவியாக நல்ல முறையில் அமுலாக்குவதற்கு தைரியமாக நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாமா? ஆகவே, **Adjudication** தீர்ப்பை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்தாத முதலாளிகளுக்கு அதிகமான தண்டனை கொடுப்பதற்கு சட்டத்தில் செய்ய வேண்டிய திருத்தங்களைச் சர்க்கார் கொண்டுவருந்தால், இந்த சபை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் அதற்கு ஆதரவு அளிப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகையால் இதற்கு வேண்டிய திருத்தங்களை சர்க்கார் மசோதா ரூபத்தில் சீக்கிரம் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக நமது ராஜ்யத்தில் முனிசிபாலிடிகளில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் 25 ரூபாயிலிருந்து 30 ரூபாய்க்குள் தான் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். அவர்கள் நகரத்தில் இருக்கக்கூடிய சுகாதாரத்துக்கு மிகவும் முக்கியமானவர்கள். நீண்ட காலமாக அவர்கள் தங்களுக்கு குறைந்த பட்சம் சம்பளம் கிடைக்கவில்லையென்று கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையை **Adjudication** க்கு விடவேண்டும். அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தும்கூட இந்த விஷயத்தை **Adjudication**-க்கு விட மறுப்பது ஏன்? முனிசிபாலிடிகள் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் நிர்வாகத்தில் இல்லை. மக்களால் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்கள்தான் முனிசிபாலிடிகளின் நிர்வாகத்தை நடத்துகிறார்கள். நகர சபை தொழிலாளிகளுக்கு குறைந்த பட்சம் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை முனிசிபல் அங்கத்தினர்களும் நிர்வாகத்தினரும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, முனிசிபல் தொழிலாளிகளுக்கு குறைந்த பட்ச நிவாரணங்கள் அளிப்பதற்கு உடனே சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இது ஒரு ஊரில் மட்டும் இல்லை. ராஜ்யத்தில் உள்ள முனிசிபாலிடிகளில் வேலை செய்யும் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். எனவே, முனிசிபல் தொழிலாளிகளின் கோரிக்கைகளை சர்க்கார் ஏன் **Adjudication**-க்கு விட மறுக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

20th March 1954] [Sri K. T. Raju]

4-25
p. m.

“அடுத்தபடியாக ஹைதராபாத்தில் வாரங்கல் என்ற ஊரில் முனிசிபல் தொழிலாளர்கள் மேல் கோர்ட்டு வரையில் சென்று வாதாடி அவர்களுடைய அடிப்படையான சம்பளத்தை ரூ. 26 என்று அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் முனிசிபல் தொழிலாளிகள் தங்களுடைய அடிப்படை சம்பளம் ரூ. 26 என்று அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையை இந்த ராஜ்யத்திலும் ஏன் உண்டாக்கக் கூடாது? இந்த மாதிரி பல விஷயங்களில் தமிழ் மாகாணம் பூராவும் தகராறுகள் நடந்துகொண்டு இருக்கின்றன. மின்சார விசை வெட்டு சம்பந்தமான ஆள் குறைப்பு ஏற்பட்டு அது கோர்ட்டுக்கு சென்று தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இன்னும் அமுலுக்கு வரவில்லை. இப்பொழுது பல இடங்களில் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். தொழிலாளிகள் தங்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளைப் பெறுவதற்கு அநேகம் இடங்களில் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுடைய நியாயமான குறைகளை எடுத்துச் சொல்லும்போது மந்திரிகள் என்ன பதில் சொல்லுகிறார்கள் என்றால் தொழிலாளர்களை தூண்டி விடுவதன் காரணமாகத்தான் இந்த மாதிரியெல்லாம் தகராறுகள் வருகின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். இவர்களைத் தூண்டிவிடாமல் இருந்தால் தொழிற்சாலைகள் அமைதியாக நடைபெறும் என்றும் இவர்கள்தான் அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் பேரில் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. அதன் உண்மை என்னவென்பதை இந்த சபை கவனிக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட தவறான கருத்தையும் தவறான அபிப்பிராயத்தையும் பொது மக்களிடையே பிரசாரம் செய்கிறார்கள். அதற்காக நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் இந்தத் தொழில் தகராறுகள் எல்லாம் யாரால் ஏற்படுகிறது என்பதை கவனிக்கவேண்டும். இந்தத் தொழில் தகராறுகள் ஏற்பட வேண்டியதன் காரணமென்ன என்பதை விசாரிக்க ஒரு கமிட்டியை இந்த அரசாங்கம் ஏற்படுத்தவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் சம்பந்தமாகவும் சரி மாகாண சர்க்கார் சம்பந்தமாகவும்சரி பல விதமான போராட்டங்கள் நடந்து முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. அதன் அடிப்படை காரணம் என்ன? அதை ஆராய்வதற்கு இந்த சபையில் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய ஒரு கமிட்டியை நியமித்து விசாரணை செய்யவேண்டும். அதன் மூலம் விஷயம் தெரிந்துபோய்விடும். இந்தத் தகராறுகளுக்கு யார் காரணம் என்பது நன்றாகத் தெரிந்துவிடும். உண்மையில் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளைக் கேட்கும்போது அவைகளை முதலாளிகள் கொடுக்கவில்லையானால் கடைசியில் போராட்டத்தில் இறங்குகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை கமிட்டியின் மூலமாக விசாரணை செய்தால் நன்றாக தெரிந்துகொள்ள முடியும். சட்டசபையிலுள்ள சகல கட்சி அங்கத்தினர்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த ஒரு கமிட்டியை நியமித்து விசாரணை நடத்தலாம். ஆகவே அதற்கு உடனடியாக ஒரு கமிட்டியை நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஒவ்வொரு நாளும் கேள்வி நேரங்களில் தொழிலாளிகளுடைய பிரச்சனைதான் வருகிறது. தகராறுகள் நடந்துகொண்டேதான் இருக்கின்றன. அதற்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும். கனம் மந்திரி அவர்கள் கடைசியில் பதில் சொல்லும்போது இதற்கு திட்ட வட்டமான ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களா என்பதற்கு பதில் சொல்லுவார்கள் என்று எதிர் பார்க்கிறேன். அப்படி இல்லை என்றால் எந்த கட்சியின் பேரிலும் குற்றம் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கக்கூடாது. கோர்ட்டுகள் கொடுக்கும் தீர்ப்புகளை முதலாளிகள் அமுல் நடத்தாமல் இருப்பதும் அவர்களுக்கு யார் ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள் என்பதும் ஒரு கமிட்டி நியமித்து விசாரித்தால் புரிந்துவிடும். பல தொழிற்சங்க ஊழியர்கள் தொழிற் சங்கங்களில் வேலை செய்வதனால் அவர்கள்மேல் பழி வாங்கப்படுகிறது. பல மில்ல்களில் பல அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றன. ஊழியர்களை அடித்தும் உதைத்தும் பல விதங்களிலும் பழி வாங்கப்படுகிறது. இன்றையதினம் அந்தக் கொள்கை தான் இருந்து வருகிறது. இந்த நிலைமையில் தொழிலாளர்களுக்கு அடிப்படையில் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படவேண்டும். முக்கியமாக மேட்டுப்பாளையம் எம்.சி.எஸ். தொழிற்சாலையில் ஜெயராமன் என்

[Sri K. T. Raju]

[20th March 1954]

பவர் மீது—அவர் தொழிற்சங்க ஊழியர் என்ற காரணத்தால்—பழி வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை அட்ஜுடிகேஷனுக்கு விடவேண்டும் என்று சர்க்காரிடம் சொல்லியும் இதுவரையிலும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப் படவில்லை. முதலாளிகள் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பழி வாங்குவதே முதலாளிகளின் நோக்கமாக இருக்கிறது. சர்க்காரிடம் இதைச் சொன்னால் அதை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்வதும் இல்லை. அவர்களுடைய முக்கியமான பிரச்சினை நியாயமான கோரிக்கை. அதைப் பெருவதற்குத்தான் அவர்கள் போராடுகிறார்கள். அவ்விதம் போர்ப்போதுதான் அவர்களை எல்லோரும் ஆதரிக்கிறார்கள். ஏன்? ஆதரிக்கத்தான் செய்வார்கள். அவர்களில் கட்சி வித்தியாசம் இல்லை. அதனால் கட்சி சார்பற்ற ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

4-30
p.m.

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Mr. Speaker, Sir, I speak in support of the cut motion. I have to exercise a great deal of restraint lest my feelings should outrun the bounds of the decencies of parliamentary debate. I have to criticise this administration of Labour Acts. In my opinion, the administration of labour laws has deteriorated considerably ever since the Hon. Dr. U. Krishna Rao took over charge as the Minister for Labour. He gave us a long list of labour laws which he presumes are being administered by the Madras Government. I would like to submit that while most of these laws are there on the statute book there is little or no administration of these laws by the Labour Department. It is indeed an exaggeration to say that the Provident Fund Act is being administered by the Government of Madras. It is a Central Act and as far as my knowledge and information goes, it is being administered by the Regional Commissioners appointed by the Government of India.”

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ On a point of personal explanation, I never said the Madras Government were implementing it. I said the Regional Commissioners appointed by the Government of India are implementing it.”

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Well, I stand corrected. Let us take another Act, the Minimum Wages Act, which the Madras Government is supposed to administer. The Act was passed in the year 1948. It is only a few months ago that the Madras Government woke up and took sufficient interest to publish the rules under that Act. The Government is supposed to have notified certain wage rates under the Minimum Wages Act. If you read through these notifications, you will see that they have fixed the wages so cleverly that no employer under the normal system *laissez faire* is paying wages lower than the wage rates fixed. Take for instance the wages paid to the Corporation employees. We are told that this Government, in its wisdom, after deep and detailed enquiry lasting two years, fixed the wage of Rs. 25 (all inclusive) inclusive of dearness allowance for the Corporation employees of Madras. Ever since 1947, they were receiving $1\frac{1}{2}$ to $2\frac{1}{2}$ times that amount. What was the necessity for such an enquiry if the wages are to be fixed at the rate of Rs. 25. If you take several other industries, Rs. 1-2-0 or Rs. 1-4-0—these are the wages fixed. Not even in the agricultural

20th March 1954] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

sector are the wages so low as those that have been fixed under the Minimum Wages Act. I submit that if the Hon. Minister tries to maintain that he is administering the Minimum Wages Act, I say it is a mere fraud and it is a fraudulent way of administering the Act. I submit there has not been a single application made by a single employee in the whole State of Madras alleging that minimum wages have not been paid to him. If, for instance, they have fixed the minimum wages at such a low level, it is no minimum wage at all. Instead of seeking to raise the wage level, the Government is seeking to depress the existing level of wages. An employer will say the Government have fixed a low amount. I am entitled to pay only that amount.' The Government tell us that the Central Government have required them to fix the rates for the agricultural sector. The present Government should have no difficulty in issuing a notification fixing the wage below that already in operation through the law of supply and demand.

" Again, Sir, on the question of administration of labour laws, after Hon. Dr. U. Krishna Rao took over this portfolio—I mentioned this last time too—he appealed to the Labour Inspectors not to be harsh to the employers. How many employers have been prosecuted since he became the Labour Minister? He refers rather sanctimoniously to the fact that no deterrent action can be taken against the employers, if, they violated Labour Acts. Under the Industrial Disputes Act, an employer can be sent to jail for six months. In how many cases have prosecutions been launched against the employers? Whenever such prosecutions have been launched, have Public Prosecutors been instructed to demand the fullest sentence under the Act to be given? Therefore, for the Hon. Minister to talk here sanctimoniously that the Act does not provide for sufficient amount of deterrent punishment, is indeed misleading the House, misleading the public, and a misleading of himself.

" The Hon. Minister in his introductory remarks seemed to imply that these Central Acts were being administered in the same way as they were administered in the past. Again it is misleading the House and the public. There has been a distinct change in the manner in which the Industrial Disputes Act has been administered and is being implemented. In his brief reference to the Industrial Disputes Act, he said that one of the duties of the Government is to see that there is settlement of disputes, that there are Conciliation Officers appointed, that the officers try to bring about settlement of disputes and if such conciliation proceedings should fail, the Government would be referring such disputes to Tribunals for adjudication, if the demands are reasonable. He was suggesting that only reasonable demands would be referred to Tribunals. But, if the Hon. Minister takes shelter behind this particular formula, it would appear that there has been no change. But, ever since the Government got on the Statute Book the Industrial Disputes Act, the Government have been following a particular policy, his predecessors have been following a particular policy. Now, Sir, that is not the state of affairs. To-day, there

[Sri S. C. C. Anthony Pillai]

[20th March 1954]

has been a distinct and radical change in the matter of administering the Act. The present incumbent in office has blundered into refusing certain disputes to be referred to the Tribunals for adjudication. He is trying to suck out of his thumb a policy to rationalize and justify those mistakes. Let us take his statements in answer to questions on the floor of this House and in the Legislative Council as reported in the newspapers. He tells us that with regard to disputes in commercial establishments, Government will not refer such disputes for adjudication. Why? When he was pressed, he said that the Government did not want to alter the structure of wages existing in commercial establishments in the City of Madras. When he was asked directly why the dispute concerning Messrs. Parry and Company has not been referred to the Tribunal for adjudication, he says that the demands are unreasonable. I submit that both these answers are mutually contradictory. In case the demands are unreasonable, then surely if the disputes are referred to the Tribunal for adjudication, these demands will be rejected and then there will be no question of the wage-structure being altered. On the other hand, if the Government really fear that there is going to be an alteration of the wage-structure, then there is every reason to believe that implicitly, inexorably and inevitably the demands are reasonable. These two contradictory answers, I submit, are an insult to the intelligence of the House and to his own intelligence. Because, from this contradiction, from this dilemma, there is no escape. Let us analyse one of the reasons very briefly. He says he does not want to alter the structure of wages. Who fixed the structure of wages? Was it fixed by the Government? Was it fixed by an authority after enquiring into the cost of living or the standard of living of the middle-class employees? That structure of wages, whatever that structure might be, is something that has been built up through the decisions taken by the Employers' Federation at a meeting of which, I think, the Hon. Dr. U. Krishna Rao was a distinguished guest yesterday. We must first analyse whether the structure of wages is a fair structure and whether it provides a fair wage. In Messrs. Parry and Company the minimum wage of a junior clerk is Rs. 50. The Appellate Tribunal which went into the question of wages paid in a sister commercial concern, after carefully going into the cost of different items which formed a middle-class member's budget, expressed the opinion that the basic wage of a junior clerk working in a commercial establishment in Madras City should be Rs. 70. If that is to be the fair minimum wage and if this is the basis on which the wage-structure is to be built up, the Hon. Dr. U. Krishna Rao, whatever assistance he may get from his advisers, will not be able to prove that a basic wage of Rs. 50 is a fair wage. Let me analyse the wage-structure vertically. In Parry and Company the wages bill is Rs. 30 lakhs per annum. Of these Rs. 30 lakhs, Rs. 6 lakhs are spent on wages of about 600 employees in the clerical and subordinate ranks and Rs. 24 lakhs on a few dozen European and managerial staff. Is this wage-structure fair? Is this the wage-structure that the Hon. Minister does not want to be altered by an Industrial

20th March 1954] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

Tribunal? Why does he want this structure not to be altered? Is it because it is fair? Is it because trade is in such a parlour condition that he does not want that, at the present juncture, commercial establishments should be put to any difficulty? If that be so, if trade and commerce be in such a state of economic recession that commercial establishments cannot afford to increase the wages of employees, then we should expect that this policy will be applied on an all-India basis. Trade and commerce are not peculiar to Madras City. Madras has a major port; Bombay and also Calcutta have major ports. But let us see what happens in regard to Parry and Company's disputes in Bombay and Calcutta. At the very time when the Hon. Dr. U. Krishna Rao, in his wisdom, decided that the wage-structure should not be altered in Madras City, the West Bengal Government referred the Parry and Company's dispute to the Industrial Tribunal for adjudication and its award has come out in one of the recent Gazettes of the West Bengal Government. Under that award, the basic wage for a junior clerk has been fixed at Rs. 70 to something like Rs. 135 with a dearness allowance of another Rs. 75. Under pressure from the Bombay Government and under threat, that if a settlement was not reached, the dispute would be referred for adjudication, the same Parry and Company have agreed to grant a junior clerk in service in Bombay a basic wage of Rs. 75 to Rs. 250. But here we have got a quixotic Gentleman, rather an Hon. Minister who in his quixotic way wants to defend an indefensible wage-structure."

MR. SPEAKER :—"The hon. Member should not use such a word in referring to the Hon. Minister."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—"I do not mind it, Sir."

MR. SPEAKER :—"Whether the Hon. Minister minds it or not, I am here to correct the hon. Member."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—"I can use the same word against him, Sir."

MR. SPEAKER :—"No. Let not the Hon. Minister pay him in his own coin."

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—"I withdraw the word, Sir. The Hon. Minister in his quixotic attempt to defend—that is what I meant. I would like to know from the Hon. the Minister for Labour and Industries, and any commercial employee would like to know from him, from where he derives this information that trade is in such a state of depression in the State of Madras that the wage-structure cannot be altered now. The Madras Government have referred disputes in commercial establishments in Fort Cochin to Industrial Tribunals and there is a standardized wage for commercial employees in Fort Cochin. The Hon. Minister's Colleague in the same Cabinet, once up a time a labour leader in Coimbatore, was one of those who was responsible

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [20th March 1954]

for bringing about a settlement with regard to wages and dearness allowance for commercial and clerical employees working in the textile mills in Coimbatore. Under that agreement, a clerical employee, just an ordinary writer in a mill, has got to be paid something like Rs. 86 as dearness allowance."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" Is it the Hon. Sri Subramaniam? "

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—" Yes, the ex-labour leader of Coimbatore and the present Minister for Finance. He was at that time a sympathiser of labour and now he is an opponent and is hostile to labour interests. During the period of his sympathy, perhaps he wanted to get popular support to get votes for being elected to the Assembly to become a Minister. Under those circumstances in 1948, he thought that a dearness allowance of Rs. 86 was what was required for the clerical staff. Now, Sir, this settlement was arrived at in 1948. In 1954 the employees of the Sarada Mills have been compelled to go on strike to persuade the Hon. Dr. U. Krishna Rao to implement the agreement which his Colleague was responsible for bringing about. All those employees of the Sarada Mills are out of employment as a result of the inactivity, the callous inactivity, the criminal inactivity of the present incumbent of the Ministry of Labour. If these clerks are unemployed and if their families are starving, I submit that the person directly responsible for it is the present Minister for Labour because of his pusillanimity. I would like to know from where he (the Minister for Labour) derives the information that trade is in such a parlour position that the structure of wages of commercial employees cannot be altered in the City of Madras. Is it from the Economic Adviser to the Government of Madras that he derives that information? Or, because the present Ministry has considered that it needs no advice from any economic expert or any economic adviser, has the Hon. the Minister for Labour himself, after a deep study of economic problems, come to that conclusion? Or, is it that the person immediately under him, namely, the Secretary to the Industries Department, who during his intervals when he does not write some plays, some dramatic plays with no literary merit, and during his excursions into the realms of economics . . . "

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" I rise to a point of order, Sir. Is it correct on the part of any hon. Member to make a reference to a gentleman who is not in this House and who is not in a position to reply to the insinuations and allegations that are made against him here? The hon. Member is talking about Sri Lobo Prabhu, though he did not mention his name. He was saying that my Secretary in the midst of his activities of writing dramas . . . "

MR. SPEAKER :—" Though his Secretary is not present here personally to defend himself, the Hon. Minister is here to defend not only himself but his Secretary also."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" But the reference is not to me personally, Sir. The reference is to my Secretary."

20th March 1954]

MR. SPEAKER :—" It is the duty of the Hon. Minister to defend his department."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" Is it in order to refer to my Secretary by name and make allegations against him? Though the hon. Member did not say ' Sri Lobo Prabhu.' He said that the Secretary to the Industries Department in his intervals wrote dramas. It clearly indicates that the reference is only to my Secretary, Sri Lobo Prabhu."

MR. SPEAKER :—" He might be writing dramatic plays, but there is nothing unparliamentary in what the hon. Member has said."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" Sir, is a reference to my Secretary who is not here, in order? "

MR. SPEAKER :—" The Hon. Minister is here to defend him."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" I leave the matter to you, Sir."

SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—" In justification of my remarks, I would only like to add that the Secretary to the Industries Department contributes articles on economic matters to a Government organ (publication) known as the ' Madras Information '. I read those articles very carefully, and since the Hon. Dr. U. Krishna Rao does not claim any special knowledge why trade and commerce are in a depressed condition, I am entitled to ask whether he gets the information or advice from the articles appearing in that Government journal to which the only person contributing articles on economic affairs, as far as I know is the Secretary to the Industries Department. Sir, the refusal to alter structure of wages has been sought to be justified only on economic grounds and whoever is the adviser—whether it is the present Economic Adviser to the Government of Madras or anybody else—can surely be criticised in this House. The Hon. Minister should explain what his economic theories are and why Madras City alone should be suffering from economic recession. I understand from the Chief Controller of Exports and Imports that there is no fall in either imports or exports through the Port of Madras which would justify that conclusion. But if as a result of some deep economic research, this conclusion has been arrived at by the Hon. Minister, the House is entitled to know the wonderful conclusions that have been discovered. I already referred to the agreement arrived at in respect of the Sarada Mills which has not yet been implemented. I have brought this matter as well as others like the non-implementation of the Spencer award to the notice of the Government. It is most **regrettable** that the Government have not taken any action in the matter. On the last occasion, the Hon. Minister said that about 35 awards have not yet been implemented. Many hon. Members have referred—and I should also like to refer—to the recent judgment of the Madras High Court in regard to a particular award which was

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [20th March 1954]

not implemented. Even when the Hon. the Minister for Labour, after waiting for two years or so, decided to undertake implementation by means of the revenue recovery proceedings, he only found that that wonderful award could not be properly interpreted. Such is the nature of the awards of the Industrial Tribunals appointed by the Government! It is really very difficult to interpret some of their awards and to know what they mean. So I quite agree and sympathise with the Hon. the Minister for Labour in this respect."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" Sir, I am sorry I have to rise again on a point of order. May I know whether the hon. Member is justified in criticising the Industrial Tribunals and casting aspersions on those Tribunals which are judicial bodies? My hon. Friend says that the decisions of the Industrial Tribunals are bad and cannot be explained by anybody. I think the Industrial Tribunals are judicial bodies and should not be criticised on the floor of the House in this manner."

MR. SPEAKER :—" I think they are only administrative bodies."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" They are independent judicial bodies to which retired and distinguished Judges have been appointed. They are not under the Minister for Labour. They are independent judicial bodies whose decisions have got to be given effect to and against whose decision there is only an appeal either to the High Court, Labour Appellate Tribunal or to this House. To criticise such an Industrial Tribunal is as bad as criticising the judgment of the High Court."

SRI P. RAMAMURTHI :—" Sir, I wish to make the position clear. Under the Constitution, under the existing law of the land, we cannot cast aspersions questioning the integrity of a High Court Judge or any judicial officer. But it is perfectly open to any citizen of this country to criticise the judgment or what exactly is contained in the judgment of any judicial officer. If we attribute motives to the Judge while passing any particular judgment, then it becomes an offence and it is not correct to do that. It is perfectly open to any citizen to criticise the judgment of a judicial officer, be he the highest judicial officer in the country. That being the case, it is perfectly open for an hon. Member of this House to criticise the judgment of any Industrial Tribunal."

MR. SPEAKER :—" Let the hon. Member continue his speech."

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—" When I criticised the award of a particular Tribunal, I had the support of the High Court which has clearly said that the particular award cannot be implemented, because it was not clear. When I was only repeating what the High Court has said in respect of this particular award, if Hon. Dr. U. Krishna Rao were to stand up and say that it is not parliamentary, then I am sorry to observe that it is time he learns parliamentary practices and parliamentary conventions."

20th March 1954] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

(Opposition cheers.) From the way things are going during the past two or three years, it is very clear to us that Hon. Dr. Krishna Rao has been trying to find out what the various awards mean. With all his sincerity, honesty and earnestness in trying to implement these awards, he is probably finding it difficult to know what the implications of those awards are. He has been trying and trying hard to find out the implications of the awards. It is quite true that certain of these awards are very difficult to be interpreted and implemented too. So I sympathise with Hon. Dr. U. Krishna Rao in his efforts to find out what those awards mean and to implement them. I am not at all questioning the motives of Hon. Dr. U. Krishna Rao. What we are criticising is that he is not taking action in respect of the various matters and disputes expeditiously. I suggest that he should immediately appoint a Special Officer with some judicial experience to examine all these awards which have not yet been implemented, the number of which is said to be 35 or so. Let that Special Officer go into each award, find out why it has not been implemented and whether it is implementable at all. If the Special Officer thinks, after due examination, that a particular award is not implementable, let it be quashed and a re-reference of the dispute made to a Tribunal so that a clear cut award may be obtained so that the several disputes may be amicably settled.

“ There is another matter on which I should like to criticise the Hon. the Minister for Labour. It is with reference to the long time that he takes to act on anything. In the Legislative Council, he is reported in the newspapers to have said that disputes regarding dearness allowance and bonus in commercial establishments would be referred to Tribunals for adjudication. Six months ago, a dispute was raised by the employees of Messrs. Beardsell Company and the Conciliation Officer finished his enquiry and submitted his report within two weeks. Five months have elapsed since he submitted his report but no action has been taken. Under Section 12 (5) of the Industrial Disputes Act, it is clearly the duty of the Government to state whether a dispute will be referred to a Tribunal or not. If they say that they will not refer a particular dispute to a Tribunal, they must state the reasons therefor. The Government have not done anything in the matter. Again, in the case of Parry & Co., the workers were being given dearness allowance at the rate of $2\frac{1}{2}$ annas per point, of the cost of living index although other commercial establishments comparable to Parry & Company's reputation and standing are paying dearness allowance to their workers at the rate of 3 annas per point. The Conciliation Officer who was asked to settle this dispute submitted his report 8 or 9 months ago. In his report, he recommended that the workers should be given a dearness allowance calculated at the rate of 3 annas per point. With reference to this recommendation of the Conciliation Officer also, no action has been taken by Hon. Dr. U. Krishna Rao till now and yet he was telling the other House that he will be prepared to refer disputes relating to dearness allowance and bonus for adjudication.”

[20th March 1954]

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up.”

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ I will finish my speech in one or two minutes, Sir.

“ There are many other matters, like dismissal cases and so on, where the Conciliation Officers have clearly and categorically stated that they were unfair dismissals. What is Hon. Dr. Krishna Rao saying about these matters. He has been repeatedly saying that he is examining and considering these matters. I don't mind his examining and studying the recommendations of Conciliation Officers and trying to reverse those recommendations given by them on specific points. When the Government gives full opportunities to a Conciliation Officer to go into a particular dispute and when he, after due examination, makes certain recommendations, is it fair for Hon. Dr. Krishna Rao, without hearing the parties concerned and without full knowledge and sufficient experience of the various labour laws and judicial decisions, to take a decision in the matter reversing the recommendations of the Conciliation Officer? Whatever it is, let him decide these things without delay. I do insist that he should act expeditiously in these matters. Either in his wisdom or ignorance, let him dispose of these matters one way or the other. If he comes to a wrong decision, we will have an opportunity to go to a Court of Law to get a right decision. This will be possible only when he takes some decision in the matter. Instead of doing this, if he goes on saying that he is considering and studying—we do not know for how long he will consider and whether he will be considering for ever and ever. Through such interminable delays he is only doing disservice to labour.

“ In summing up, I plead that two things should be done and done immediately and without further delay. In the first place, a Special Officer should be appointed to examine the awards that have not yet been implemented for some reason or other to make suitable recommendations how best they could be implemented and the disputes settled amicably. In the second place, a Tripartite Estate Labour Conference should be convened to examine the question why any particular dispute cannot be referred for adjudication. Let that Conference clearly, and thoroughly discuss the issues involved and come to a proper conclusion. The Hon. Dr. Krishna Rao has been telling us that the disputes will normally be referred for adjudication. We would naturally like to know what the abnormal conditions are that stood in the way of his referring a number of disputes, some of which I have already referred to above, for adjudication. Can Hon. Dr. Krishna Rao point out one single industry which suffered because of the workers asking for a living wage? There is no use levelling calumnies against labour leaders and accusing them that they are responsible for inciting labourers and workers to ask for more wages, as a result of which some industries have been closed down. Can Hon. Dr. U. Krishna Rao come forward to point out a single industry which has been closed down as a result of wages being demanded unreasonably by employees? ”

20th March 1954]

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member's time is over. I want to make it clear that on Monday, 22nd March 1954, the House will meet at 8 p.m. and we will have no question-hour on that day. As the list of questions for the day have already been circulated to hon. Members, they as well as the Departments may be under the impression that there will be question-hour on Monday. I again want to make it clear that there will be no question-hour on Monday and as soon as the House meets at 8 p.m., we will resume discussion on this Demand.

“ The House will now adjourn and meet again at 8 p.m. on Monday, 22nd March 1954.”

The House then adjourned.

